

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHAIN OF LAKES SERIES

The
**HOMIE
MAKER**

JEWEL E. ANN

USA Today & Wall Street Journal
BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

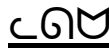
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Ev Hanımı
Göller Zinciri Serisi

Jewel E. Ann

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Jewel E. Ann ISBN

978-1-955520-63-8

E-kitap Baskısı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yazılmıştır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek üzere yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi amacıyla kullanılmasına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Kapak Tasarımı: Boja99designs

Fotoğraf: © Anna Shields Photography

Biçimlendirme: Jenn Beach

İçindekiler

Çalma

Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

26. Bölüm

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52 Epilog
Ön İzleme Günün Sonu
Teşekkürler Jewel E.
Ann'in Diğer Eserleri
Yazar Hakkında

Swifties'e

Çalma listesi

1. "Fortnight" | Taylor Swift
2. "Crazy" | Patsy Cline, The Jordanaires
3. "My Girl" | The Temptations
4. "Dream A Little Dream Of Me" | The Mamas & The Papas
5. "Old Time Rock & Roll" | Bob Seger
6. "I've Got A Crush On You" | Ella Fitzgerald
7. "Put Your Head On My Shoulder" | Paul Anka
8. "Its Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka-Dot Bikini" | Brian Hyland
9. "How Sweet It Is (To Be Loved By You)" | Marvin Gaye
10. "Wonderful Tonight" | Eric Clapton
11. "How Did It End?" | Taylor Swift
12. "(I Love You) For Sentimental Reasons" | Nat King Cole
13. "Unbreak" | Camylio
14. "As the World Caves In" - Cover | Chloe Edgecombe
15. "Stubborn Love" | The Lumineers
16. "All I Have to Do Is Dream" | The Everly Brothers

Birinci Bölüm

Alice

Hepimiz burada bir rol oynamak için varız. Rolünü iyi oyna.

"Kocamın sikini YALAMAYIN. O, yalınmaya ihtiyacı olmayan yaşlı bir sik, o yüzden bunu açıkça söyleyelim."

Samimi bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Zengin insanlar, abartılı istekleri ve akıl almaz varsayımlarıyla en büyüleyici yaratıklardır. Yeni pozisyonumun görevleri, oral seks hariç her şeyi içeriyor.

Anladım. Zaten özgeçmişimde de yok.

Vera Morrison'ın kocasına bir "ev hanımı" lazım. Benim de kalacak bir yere ihtiyacım var, çünkü kiram yeni arttı ve patronum öldüğü için kişisel asistanlık işimi kaybettim. O, vefat etmeden önce beni "özel bir listeye" ekleme nezaketini göstermişti.

Minneapolis'te, en zengin yüzde 1'lik kesim, personel önerilerini paylaştıkları özel bir ağa sahip. Şoförlerden bahçıvanlara, dadılardan seks yardımcılarına kadar her şey var.

Bu pozisyon, eskiden kazandığımın iki katı maaş veriyor ve şimdiye kadar yaşadığım hiçbir yerden daha güzel, iyi donanımlı, *kirasız* bir misafir evi içeriyor.

"Biraz daha çay ister misiniz?" Bayan Morrison, sanki sesi kısılmış ya da belki de Demi Moore gibi, boğuk bir ses tonuyla soruyor. Biz pozisyonun görevlerini nazikçe tartışırken, uzun siyah saçlarını bir kulağının arkasına kısıyor ve büyük bir elmas halka küpeyi ortaya çıkarıyor.

Cam tavanlı güneş odasında kusursuz beyaz mobilyalarla çevriliyiz; burası, birinin penisinin yaşını tartışmak için uygun bir yerden çok, bir katedral gibi hissettiriyor.

"Hayır, teşekkürler." Boğazımı temizleyerek, içimden gelen kıkırdamayı gizlemeye çalışıyorum. Oral seks konusunun açılmasını beklemiyordum, ama bu

Geçen hafta, ilk görüşmemde Bay Morrison ile tanıştım. O, cinsel hizmetler için kimseye para ödemesi gereken bir adam değil. Vera reddederse, o her sabah spor yapan ve Minnesota'daki Lake of the Isles'da on beş milyon dolarlık bir evde yaşayan, emlak geliştiriciliğinden günlük tüccarlığa geçen elli yedi yaşında bir adam ve seve seve bacaklarını açacak uzun bir kadın (ve muhtemelen birkaç erkek) listesi var.

“Eğer misafir ağırlamaya karar verirsen, lütfen misafirlerinden sokağa park etmelerini iste. Ve biz burada değilsek, havuzu kullanabilirsin, ama kimseyi evimize sokma.”

“Tabii ki. Kimseyi ağırlamayacağım. Şey, görüştüğüm bir adam var. Ama sadece geçici bir ilişki.”

Bana merakla bakıyor.

“Seks.” Sarsılmaz bir özgüvenle açıklıyorum. O oral seksten bahsedebiliyorsa, ben de rahat bir ilişkiden bahsedebilirim. “Çocukları yokken bir araya geliyoruz.”

“Kulağa hoş bir düzenleme gibi geliyor.” Mükemmel duruşunu ve asil havasını koruyarak, çayını yudumlamadan önce alaycı bir gülümseme attı. “Bu hafta sonu, kızım Blair ve nişanlısı San Francisco’dan geliyorlar. Düğünleri bu sonbaharda, Blair’in SoHo’da sanat stüdyosunu açmasından hemen önce. O bir seramik sanatçısı. Neyse, bu yaz bizimle kalacaklar. Düğün için halletmemiz gereken bir sürü ayrıntı var.” Vera fincanını ve tabağını sehpaye koydu. “Düşündüm de, eğer kızım seni sorarsa, pozisyonuna ‘ev yöneticisi’ gibi bir şey diyelim. Kızım, babasının neden bir ev hanımı istediğini anlamaz. O bir feminist ve babasının büyük üzüntüsüne rağmen, çok liberal.”

Başımı sallayarak şakacı bir şekilde tsk diyorum. Ben apolitik biriyim. Mutlu bir cahilim. Sadece kendi işlerimi yoluna koymaya çalışıyorum. Ve feminizmin şu anki tanımının ne olduğunu hiç bilmiyorum, ama bir eşe ve ev hanımına ihtiyaç duyan birinin feminizmi benimsemeyeceğinden eminim.

Ancak, unvanımı değiştirmemin bariz gerçeği gizleyeceğinden emin değilim; o da, Vera’nın yapmak istemediği ya da belki de kendisine yakışmadığını düşündüğü işleri yapmak için işe alındığım gerçeği.

Konserve yapmak.

Bahçe işleri.

Ütü

yapmak.

Bay Morrison'ın büyükannesine ait gümüş çatal bıçak takımını parlatmak.

Ben hiçbir şeyi *yönetmiyorum*.

"Tek bilmen gereken, benim kraliçe olduğum." O sırtıyor. "Ve kızım la kocam aynı evdeyken hiçbir siyasi tartışmaya izin vermem."

Birkaç kez başımı sallıyorum. Bu harika bir kural.

"Sana bir kredi kartı alacağım, ama şimdilik üniforma seçeneklerini seçmek için benimkini kullanabilirsin. Sana göstereyim." Vera telefonunun ekranına dokunur ve bana doğru çevirir. Cesur bir parfüm kokuyor, muhtemelen şık bir şişede Fransızca bir ismi olan bir şey.

Tam da günümün daha iyi olamayacağını düşünürken, o beni yanılttı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor. Eminim ki bilmiyor.

"Ama kocamı mutlu etmek için bunu yapmam gerekiyorsa, bence buna değer."

Elbiseleri inceliyorum. Bunlar, düğmeli, yakalı ve manşetli kısa kollu, 1950'ler tarzı ev elbiseleri. Olasılıklar beni heyecanlandırıyor.

"Evlendiğimizde annesi bana verdiği beyaz bir önlüğüm var, ama onu hiç giymedim. Elbiselerinin üzerine giyebilirsin, buna bayılacak. Ayrıca, onda bir..." parmaklarını şıklatıyor, "doğru kelime neydi? Bir ilgisi var. Evet, ayak bileği kayışlı ayakkabılara her zaman bir ilgisi olmuştur."

"Oh, bu tür bir elbiseye kama topuklu ayakkabılar çok yakışır," diyorum.

Vera bir saniye bana bakıyor, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. Tam da

tam da aradığı kişiyim ama onu bulabileceğini hiç düşünmemiştim. "Kama topuklu ayakkabılar mükemmel olur."

Bay Morrison'ın bir ilgisi yok, bir fetişi var ve karısı da ona çok anlayışlı davranıyor. Zenginler sevgilerini işte böyle gösterir.

Bay Morrison ile tanıştığımda, aşırı talepkar ya da eksantrik bir izlenim bırakmamıştı. Aslında oldukça çekiciydi. Sadece çok parası olan iyi bir adam ve bunu bizzat kendisi yapmak zorunda kalmadığı sürece onun ihtiyaçlarını karşılamaya kararlı görünen bir eş.

"İzin istersen, söyle yeter," diyor karısı, sanki sessizliğim her şeyi sorguladığım anlamına geliyormuş gibi, biraz çaresiz bir ses tonuyla.

Ya bu harika bir iş ve kabul etmemek delilik olur, ya da bir şey olacak ve en bariz "geriye dönüp bakınca" anı yaşanacak. Ama bir işe ve yaşayacak bir yere ihtiyacım var. Kendimi karanlık bir odada, çelik bir sütuna zincirlenmiş ve seks için kullanılır halde bulmadığım sürece, bu şimdiye kadarki en iyi iş olabilir.

"Yarın *üniforma* almaya gideceğim."

Vera ellerini çırpıp, yüzükleri tınlar. "Ciddi misin? Evet!" Bana sarılır. "Çok teşekkür ederim! Yaz bitmeden kendimizi bir aile gibi hissedeceğiz. Söz veriyorum. Hunter biraz *tuhaf* ama tamamen güvenilir biri. Şimdi, vaktin varsa, her şeyi gözden geçirelim." Vera ayağa kalkar, ince kıvrımlarına ikinci bir deri gibi oturan kırmızı V yakalı elbisesinin omuzlarını düzeltir.

"Şimdi mi?" Ben de ayağa kalkarım. "Uh, tabii."

Sanki en iyi arkadaşmışız gibi kolunu koluma takar.

Karısı ve ev hanımı.

İkinci Bölüm

Alice

*Dünya tuhaf insanlarla dolu.
Onlardan ders alın.*

İlk resmi günüm saat beşte meditasyonla başlıyor, ardından göl çevresinde üç mil koşuyorum, duş alıyorum, beynimin düzgün çalışmasını sağlayan ilaçlarla birlikte bir protein içeceği içiyorum ve sonra evden çıkıyorum. Dokulu taş döşeme taşları, kalın yeşil çim ve mükemmel bir şekilde budanmış çitlerden oluşan aydınlık bir yol, misafir evini ana eve bağlıyor. Arka kapının altı haneli şifresini girip içeri giriyorum, deri slip-on ayakkabılarımı ayak bileği kayışlı keten topuklu ayakkabılarla değiştiriyorum. Saçlarımı ipeksi, düz bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve kızıl saçlarımı vurgulayan zarif, ince bir mavi baş bandı takıyorum.

Hafif göz farı ve maskara.

Yanaklarıma hafif bir renk. Kırmızı dudaklar.

"Günaydın, Bay Morrison," diyorum ve avludaki Yunan tanrıça heykellerinin bulunduğu iki katlı çeşmeyi gören yemek odasında tek başına oturan onun önüne siyah kahvesini porselen tabağa koyuyorum.

"Günaydın, Alice." Bacaklarıma ve kayışlı topuklu ayakkabılarıma bakıyor, geri kalanımı incelerken onaylayan hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu bir rüya gibi."

Masumca omuz silkiyorum. "Sadece bir Perşembe."

O altın kenarlı çay fincanından kahvesini yudumlarken ve telefonunda gezinirken, ben az pişmiş,

otla beslenmiş bifteğini tavada kızartıp, üzerine turşu feta peyniri koyup, bahçeden topladığım böğürtlen ve çileklerle birlikte servis ediyorum.

"Söylesene Alice, politikadan anlıyor musun?" diye soruyor, tabağı önüne koyduğumda peçetesini bir bacağına sererek. On bin dolarlık İtalyan kaşmir takım elbisesine yakışır bir özgüvenle çenesini kaldırıyor.

"Güncel mi?" Kahvesini yeniden doldurmam gerekip gerekmediğini kontrol ediyorum.

Kıkırdar ve mavi gözlerinin yoğunluğu ve gümüş çizgileri olan kalın, koyu sarı saçlarından daha parlak olmayan, flörtöz bir gülümseme atar. "Başka tür var mı ki?"

"Tarihsel olarak konuşursak, evet." Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Touché. Bu, tarih meraklısı olduğun anlamına mı geliyor?" Yanındaki sandalyeye başıyla işaret ediyor.

Bulaşıkları yıkamam ve çamaşırları yıkamam gerektiği için oturmakta tereddüt ediyorum. Ama belki de kahve eşliğinde siyaset bilgimi tartışmak ev hanımlığının bir parçasıdır. Ayağıyla sandalyeyi masadan uzaklaştırdığında, kahvaltı sırasında ona eşlik etmenin de işimin bir parçası *olduğunu* varsayıyorum ve oturuyorum.

"Bifteklerimi seninle paylaşacağım. Yemek yedin mi?" diye sordu, az pişmiş New York strip bifteğini keserken.

"Teşekkürler, ama yedim."

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Yavaşça çiğnerken kaşlarını çatıyor. "Ah evet," diye mırıldanıyor, yutkunurken yumruğunu ağzına bastırıyor, "Tarih meraklısı mısın diye sormuştum."

"Hayır, değilim." Ellerimi kucağıma koyup beyaz önlüğümü düzeltirim.

"Yazık," diyor Hunter, çatalını bir meyveye batırırken. "Peki demokrat mısın?"

Kirpiklerimi kırıştırarak, oynamak için işe alındığım rolü canlandırıyorum. "Sence?"

Gülerek başını salladı. "Henüz senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hobilerin neler?"

Gülümsüyorum. "Yorgan dikmek. Sabun yapmak. Arıcılık. Ama balık tutmayı ve skeet atışını da seviyorum."

Çiğnemesini yarıda keser. Birkaç kez gözlerini kırıp yutkunduktan sonra çatalını bırakır ve kendini toplarlar. “Dikkatli ol. Ben evli bir adamım. Ve sabahın bu saatinde beni bu kadar tahrik etmek için biraz erken. Bütün bunları sana Vera mı söyledi?”

“Hangi kısmına inanmıyorsun? Sabun yapımına mı, arıcılığa mı?”

Bay Morrison’ın yüzü, ben ellili yılların ev kıyafetleri ve ayak bileği kayışlı ayakkabılarla ortaya çıktığımda Vera’nın yüzünün aydınlandığı gibi aydınlandı.

Yavaşça başını sallar ve göz kırpar. “Senden hoşlanacağımı biliyordum, ama beş dakikadan kısa bir sürede tüm beklentilerimi aştın.”

Şimdi, memnuniyetle parıldayan benim. Onun sözleri, ayakta alkışlanmakla eşdeğer.

“Günaydın, aşkım.” Vera, beyaz tayt ve lüks bir spor giyim markasının fermuarlı kapüşonlu sweatshirt’ünü giymiş, saçlarını topuz yapmış halde yemek odasına girer. Sandalyesinin arkasında durur, öne eğilir ve onun yanağına bir öpücük kondurur. Sonra bana bakar. “Çok güzel görünüyorsun, Alice. Kocam sana da onayını verdi mi?”

Ona bakıyorum.

Yüzünde muzip bir gülümseme belirir. “Alice az önce bana ne kadar zeki ve yakışıklı olduğumu söylüyordu.”

Masadaki cam sürahidenden hidrojenli su şişesini doldururken bana bir göz atar. “Alice, canım, Hunter’a iltifat edemezsin. O bir bağımlı. Bu, bir köpeğe pastırma vermek gibi bir şey. Şimdi, ona daha fazla iltifat edene kadar dilini dışarı çıkarmış halde peşinden koşacak.”

“Uyanmak için biraz erken değil mi, hayatım?” diye sorar Bay Morrison. “Saat dokuzda antrenörümle buluşmadan önce “Çocuklar ne zaman gelecek?” diye sorar, benim sözümü keserek konuşurken. “Cumartesi öğlen saatlerinde burada olacaklar.”

“Çocuklar ne zaman geliyor?” diye sorar, onlar benim üstümde konuşurken. “Cumartesi öğlen gelmiş olacaklar.”

Sandalyemden kalkıp mutfığa kayboluyorum. Bulaşıkları lavaboya koyup elle yıkıyorum, çünkü bulaşık makinesinde kirli bulaşık olmasını sevmiyorlar ki bu, benim mütevazı, alt sınıf görüşüme göre, bulaşık makinesine sahip olmanın amacını biraz boşa çıkarıyor.

“Ah, Alice,” diyor Vera, tezgâhın üzerindeki demetten yeşil bir muz almak için mutfağa girerken, “lavabonun altında eldivenler var. Onları mutlaka giymelisin. Bulaşık yıkamak tırnaklarına çok zarar veriyor.”

Pembe lateks eldivenleri giyerim ve tırnaklarımı bakımlı tutmam gerektiğini aklımda tutarım.

"Görüşürüz sevimli bayanlar," diyor Bay Morrison, mutfağa süzülerek girip kravatını düzelterek Vera'nın yanağına bir öpücük kondurmadan önce. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Kahvaltı için teşekkürler, Alice." Bana göz kırpmıyor.

Aralarındaki bu beklenmedik şefkatli anı hayretle izledikten sonra hızla başka yere bakıyorum.

Vera onun poposuna bir şaplak atar. “Ne kadar da flörtçüsün. O istifa etmesin diye uslu dur.”

"Rica ederim, Bay Morrison," diyorum kendinden emin bir gülümsemeyle.

O kapıdan çıkar çıkmaz, Vera gözlerini devirir. “Uzun süre gitmeyecek. Haftada iki iş toplantısı ayarlıyor. Geri kalan zamanlarda ya golf oynuyor ya da borsa kapanana kadar çalışma odasında bilgisayarının başına yapışıyor. Neyse...” Elini sallayarak, Blair ve nişanlısının gelişine hazırlanmak için yapılması gereken uzun bir listeyi sıralar.

Ben bunları ezberledikten ve son temiz tabağı yerine koyduktan sonra, Vera güneş gözlüklerini takar ve çantasını koluna asar. “Ve lütfen unutma,” der, tam ben yatak odasına doğru yönelip yatağı toplamak, banyoyu ve dolabı düzenlemek üzereyken.

“Evet?” Dönüp ona bakıyorum.

“Senin unvanın ev yöneticisi. Blair kıyafetini sorarsa, lütfen ona bunun senin tercihin olduğunu söyle.”

"Elbette, Bayan Morrison."

“Blair, 1950’lerden kalma bir ev hanımı gibi giyinen bir ev *hizmetçisini* anlamaz.”

“Ev yöneticisi olsun o zaman.” Bu işin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

Üçüncü Bölüm

Murphy

*Kalbin hafızası kusursuzdur.
Buna göre plan yapın.*

Blair'in neden yaz boyunca ailesinin yanında kalmayı kabul ettiğini bilmiyorum. O ve annesi düğünü telefon, mesaj ve görüntülü görüşme yoluyla planlayabilirler. Minnesota'ya dönmekten şikayetçi olduğumdan değil. Orası dünyadaki en sevdiğim yer, ama Blair ve babası sürekli birbirlerine sataşıyorlar.

"Kibar ol," diyor Blair, arabanın kapısını açmadan önce derin bir nefes vererek.

"Bana mı söylüyorsun?"

Bir gözünü açar. "Hayır. Kendime moral veriyorum. Sen iyisin. Ailem seni seviyor çünkü sinir bozucu derecede uysalsın." Gülümser ve beyaz Mercedes SUV'den iner, dar kot pantolonunu ve pembe kolsuz bluzunu düzeltir.

Bagajı almak için arka kapıyı açıyorum. "Eskiden uyumlu olmamı *sevimli* bulurdun. Ne oldu?"

"Bebeğim, babamla değil, benimle aynı fikirde olmanı istiyorum."

"Babanla aynı fikirde değilim. Gördün mü? Bak, sana karşı ne kadar uyumlu olduğuma." Valizleri yere koyup bagaj kapağını kapatıyorum.

"Babamla olan tartışmalarımın dışında kalman, onun gözünde ona katılıyormuşsun gibi görünür. Bana katılıyorsan, *bunu* açıkça söylersin diye düşünüyor. O yüzden çekinmeden söyle."

"Ve bu yaz beni golf dörtlüsünden atma riskini mi alayım?"

Blair ön kapıya doğru yol gösterir, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve yapay elmaslı parmak arası terlikleri kaldırım taşlarına sürtünürken bana somurtkan bir bakış atar.

Gülüyorum. Nişanım ateşli ve son derece seksi, ama babasının yanında tam bir nükleer savaş başlığı gibi.

"O kim?" Ön kapıdan birkaç adım önce durur, güneş gözlüklerini burnunun ucuna kaydırır ve sağa doğru bakar.

Sarı elbise ve beyaz önlük giymiş, budama makası elinde bir kadın, pembe gülleri kesip küçük bir kovaya koyuyor. Makası yere bırakıp, ipeksi, kızıl kahverengi at kuyruğunu düzeltirken bulutlara gözlerini kısarak bakıyor.

"Ben nereden bileyim?" diye soruyorum.

Blair elini alnından indirir ve bana kapıyı açar

"Canım," diye seslenir Vera, kollarını Blair'e açarak.

"Merhaba anne."

"Yol nasıl geçti?" diye soruyor Vera.

Onu kucaklamak için valizleri bırakıyorum. "İyiydi, teşekkürler.

Blair bu sorumu duyunca bana kızgın bir bakış atar, ben de sırtarak gülümserim.

Blair bu soruya bana kızgın bir bakış atar, ben de sırtarak gülümserim.

"Çalışma odasında," der Vera. "Valizlerinizi boşaltıp yerleşin. Öğle yemeği hazır mı diye bakayım."

"Kapının önündeki kadın kim?" diye sorar Blair, giriş holündeki aynada parmaklarıyla saçlarını tararken. Kaliforniya'dan ayrılmadan önce, sırf babasını kızdırmak için saçlarına birkaç koyu mor çizgi eklemişti.

"Ev yöneticimiz."

"Ev yöneticisi mi?" Blair alaycı bir şekilde sorar. "Hizmetçi mi?"

"Hayır." Vera elmas yüzüğünü parmaklarıyla oynuyor. "Rayne hâlâ haftada bir kez gelip derinlemesine temizlik yapıyor. Yemek hazırlama ve bahçe işleri gibi daha sıradan işleri halletmesi için birini tuttuk."

"Bunu senin yaptığını sanıyordum." Blair burnunu kırıstırır.

"Yapıyordum, ama pek iyi değildim. Babanın hoşuna gidecek kadar ev işlerine yatkın değilim, bu yüzden bir ev yöneticisi tutmanın buradaki gerginliği azaltacağını düşündük."

Vera gergin bir tip değildir, ama bugün bir tuhaf. Onu, sadece "*tuhaf*"ın ötesinde bir şeyi tam olarak belirleyebilecek kadar iyi tanımıyorum. Birkaç saniyeden fazla

Blair'e ya da bana birkaç saniyeden fazla bakmıyor.

"Peki, hadi valizleri boşaltalım," diyorum Blair'e, valizleri ana kattaki misafir odasına taşıırken. Burası, ikinci katın çoğunu yenisine dönüştürene kadar ana süit olarak kullanılıyordu. Yeni odanın göl manzarası yok, ama evin diğer tarafında, yani yaz boyunca Blair'in ailesi seks yaptığımızı duyuyor mu diye merak etmeyeceğiz.

"Sence annem tuhaf mı davranıyor?" diye soruyor Blair, valizinden bir yığın giysiyi dolaba taşıırken. "Sence hasta mı? Tanrım, ya kanserse de düğünden sonraya kadar bir şey söylemek istemiyorsa? Ya ev yöneticisi aslında öldükten sonra onun yerine geçmesi için seçtiği kadınsa?"

"Ne?" diye gülüyorum. "Bence çok aceleci bir sonuca varıyorsun. Belki de babamın beklediği tüm ev işlerini yaparak kendi boş zamanlarından ödün vermeden onu ve *ihtiyaçlarını* tatmin etmek istiyordur."

Blair köşeden başını uzatır. "Annemin, babamın ne düşündüğüne bakmaksızın her zaman kendi istediğini yaptığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Omuz silkerim, kot pantolonumu çantadan çıkarırım. "Haklısın. İkimizin de düşündüğünü söyleyelim."

"Nedir o?" Blair dolaptan seslenir. "Çok eşlilik."

"Dur." O burun

kıvrır. "Seks
terapisti mi?"

"Murphy!" Blair kıkırdamaya devam ediyor.

"Bu gürültü de ne?" Vera kapının eşiğinde durarak sorar. "Üzgünüm.

Kızınızın hayal gücü çok zengin."

Vera başını köşeden dolaba doğru uzatır. "Öğle yemeği hazır."

"Hemen geliyoruz," derim, o odadan çıkmak için dönerken.

"Sen baş belasından başka bir şey değilsin, Murphy Paddon." Blair kollarını belime doluyor.

"Bu yüzden beni seviyorsun." Başının üstüne bir öpücük
konduruyorum.

Çenesini kaldırıp boynuma öpücük konduruyor. "Seni seviyorum çünkü seninleyken en iyi halim ortaya çıkıyor. Hadi." Elimi tutuyor ve beni yemek odasına götürüyor.

“Çocuklar,” der Hunter, oval yemek masasının ucundaki sandalyesinden kalkarken. “Hoş geldiniz.”

“Baba,” Blair isteksiz bir ses tonuyla cevap verir ve ona sarılır. “Bay Morrison,” elimi uzatırım.

Blair'i bıraktıktan sonra elimi sıkıyor. “Nişan hâlâ geçerli, ha? Etkilendim genç adam,” diyor Blair'e sataşmak için, çünkü bu onun üçüncü nişanı ama henüz mihraba kadar gidemedi.

Üçüncü seferde şansın yaver gideceğini umduğum için ya hayal görüyorum ya da dünyadaki en kendine güvenen adamım.

“Bana katlanıyor olması bir mucize.” Nişanlıma gülümsüyorum ve “onun tarafını tuttuğum” için ekstra puan kazanıyorum.

“Salı günü düğün organizatörüyle buluşacağız,” diyor Vera, Hunter'ın karşısındaki masaya otururken, ben de Blair'in sandalyesini çekiyorum.

“Harika görünüyor,” diyor Vera, ev yöneticisi masaya bir tepsi yemek getirdiğinde.

“Alice, bu bizim kızımız Blair ve nişanlısı Murphy. Çocuklar, ev hanımımızla tanışın,” der Hunter.

Blair başını onun yönüne çevirir. “Ev hanımı mı?” Vera boğazını temizler. “Ev yöneticisi.”

“Tatlım, tek yönetici sensin,” diye yanıtlar Hunter, ona karşı çıkmaya cesaret edememesi için yan gözle bakarak. “Annen onu benim için buldu. Erken bir doğum günü hediyesi. Sanırım şöyle bir şeydi: ‘Eğer bir ev hanımı istiyorsan, belki de sana bir tane tutmalıyım.’ Ben de ‘Bana uyar’ dedim.” Hunter zafer dolu bir gülümsemeyle omuz silker.

Artık Vera'nın Blair'in yeni hizmetçiyi sorgulamasından neden tedirgin olduğunu anlıyorum.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyor Alice, tepsiyi masanın üzerine koyarken.

Başımı kaldırıp ona iyice bakıyorum, çünkü sadece adı değil, sesi de o kadar tanıdık geliyor ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Tanrım...

“Tavuk ve yabani pirinçli marul sarması. Biberiye ekşi mayalı çöreklerle hemen dönerim,” diyor.

"*Ev hanımınız* ekmek mi pişiriyor?" diye mırıldanır Blair.

Alice mutfağa doğru dönüp yürürken bakışlarımız kesişir ve adımları yavaşlar, ama gülümsemesi solmaz, sanki Blair'in bir fırında pişireceği bir şey gibi.

Onu tanıyorum.

Dördüncü Bölüm

Alice

Keder, yaşayıp yaşamadığınızı umursamaz. Yine de yapın.

Sekiz Yıl Önce ...

İLANDA, sokağa park etmem, yabancı hindilere dikkat etmem ve eve girmeden önce ayakkabılarımı çıkarmam gerektiği yazıyordu. Wisconsin'de hindiler vardı, ama ben hiç biriyle karşılaşmamıştım. Arabamdan inmeden önce, "yabancı hindiler tehlikeli midir?" diye Google'da arama yaptım. Sonuçlar kesin değildi, bu yüzden Minneapolis şehir merkezinin dışındaki eski, iki katlı evin ön kapısına doğru cesurca yürümek için önce etrafta büyük, tüylü dostlar var mı diye etrafa göz gezdirdim. Şifreyi girdikten sonra, kapı solumda merdivenlere, sağımda ise tatil evinin girişine açıldı. Giriş aynasının altındaki bir kancada anahtarlar ve ayakkabılarımı çıkarmamı hatırlatan gülen yüzü bir not kartı asılıydı. Spor ayakkabılarımı çıkarıp plastik tepsiye koydum, ardından solumda piyano, tam önümde kanepeler, sehpa ve televizyon bulunan oturma odasına açılan kapının kilidini açtım. Pencerenin yanındaki köşede etkileyici bir incir ağacı duruyordu.

Sekiz kişilik bir masa ve modern bir pirinç armatürle döşenmiş yemek odasına giden iki geniş basamağı çıktığımda ahşap zemin gıcırdadı. Orasının ötesinde, avokado yeşili dolapları ve beyaz benekli tezgahı olan, verandaya bakan Fransız kapılara açılan bir mutfak vardı. Solumdaki kısa bir koridor iki yatak odasını birbirine bağlıyordu; ortada, çatlamış beyaz metro fayansları ve lekeli derzlerle tezat oluşturan, yepyeni görünümlü bembeyaz bir duş perdesi bulunan bir banyo vardı. Kiralık daire eskiydi, ama temiz ve rahattı.

Bir şişe şarap, özel krakerler, yerel bal, kuruyemiş ve çikolata ile dolu bir sepetin yanında şöyle bir not vardı:

Fig Cottage'a hoş geldin, Alice. Kendini evinde hisset ve konaklamanın tadını çıkar. Herhangi bir sorunun veya endişen olursa lütfen bana mesaj at. Sehpanın üzerinde ev kuralları ve bölge hakkında bilgiler içeren bir klasör var.

Saygılarımla,
Murphy

Beklentilerimi aştı; yenilenmiş eski bir tuğla bina, vintage ve kaliteli çağdaş parçaların mükemmel bir karışımı. Pothos, yılan bitkisi ve renkli cam sulama şişeleriyle dolu dağınık saksılar, evin sıcaklığını artırıyordu. Ama en çok farklı hissettiriyordu. Gerçek dışı. Mükemmel bir kaçış.

Yatağın rahatlığını ve duşun su basıncını henüz görmemiştim, ama buradan hiç ayrılmak istemediğime çoktan karar vermiştim. İki hafta yeterince uzun değildi, ama ailem arama ekibini göndermeden önce ayırabileceğim tek zaman buydu.

"Roma'da Romalı gibi..." dedim, şarap şişesini açarken kocaman bir gülümsemeyle. Murphy'nin süper ev sahibi olarak hoş geldin sepetinin yanına tirbuşonu bırakması hoş bir ayrıntıydı. İyi bir başlangıç yapmıştı. Gelecekte parlak bir beş yıldızlı yorum alacağını şimdiden görebiliyordum.

Televizyonun altındaki bir standın üzerinde, vinil albümlerin bulunduğu ahşap bir kutunun yanında bir pikap duruyordu. Tatlı bir Lambrusco ve Sinatra mı? Bu Murphy denen adam, benim alternatif evren ilan ettiğim bu yerin hızla efendisi ve kurtarıcısı haline geliyordu. Fig Cottage'da kötü şeyler olmazdı çünkü...

"Oh evet..." Şaraptan bir yudum daha almadan önce iç çekerek düşüncelerim başka yöne saptı. Ne mükemmel bir plak koleksiyonu. Louis Armstrong, "Dream A Little Dream Of Me."

Queen.
Norah Jones.
Paul Anka.
Olivia Newton-John.
Lionel Richie.

Süper ev sahibi Murphy düzenli olarak seks yapıyordu. Bundan emindim. Murphy'nin erkek değil de kadın olma ihtimalini düşününce birden kıkırdandım. Bu daha mantıklı geliyordu.

Şarap.

Kusursuz müzik zevki.

Ve bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok canlı bitki.

Murphy kesinlikle bir kadındı, bu yüzden çabucak arkadaş olacaktık ve belki de bu alternatif evrenden hiç ayrılmayacaktım.

Paul Anka'nın *21 Golden Hits albümünü* seçtikten sonra, biraz daha şarap almak için mutfığa geri döndüm. Beyaz patik giymiş siyah bir kedi, Fransız kapıların arkasından bana bakıyordu.

"Merhaba kedicik." Kapıyı açtım ve L şeklinde bir koltuk takımı, rattan sandalyeler, dikdörtgen bir gazlı şömine masası ve dize ışıklarının bulunduğu sedir ağacından yapılmış terasa çıktım. Leylak çalılarında birkaç çiçek kalmıştı ve tatlı bir çiçek kokusu yayıyordu. Mükemmel bir vaha.

Kanepeye uzandım ve bacaklarımı muhteşem ilkbahar güneşine maruz bırakmak için beyaz yazlık elbisemi yukarı çektim. Bay Kitty yanıma atladı ve elimi sırtında gezdirdiğim anda mırlamaya başladı.

Müstakil garajın arka kapısı açıldı ve mavi Minnesota Twins tişörtü, kargo şortu ve beyaz kanvas spor ayakkabıları giymiş siyah saçlı bir adam kapıyı arkasından kapattı, sonra beni fark edince durakladı.

Oturup bacaklarımı örttüm ve gülümsedim. "Merhaba."

"Sen Alice olmalısın." O kadar geniş bir gülümseme attı ki, bunun için ekstra ücret ödeyecek miyim diye merak ettim.

"Evet. Yeni geldim." Bir saniye şarap kadehime baktım. "Görünüşe göre kendimi evimdeymiş gibi hissetmeye başlamışım bile. Sen Murphy misin?"

"Öyleyim." Bir elinde kahverengi bir market poşeti tutarken, ikinci katın terasına çıkan ikiye ayrılan merdivenlere doğru ilerledi. "Hoş geldiniz. Her şey istediğiniz gibi mi? Sorunuz var mı? İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Gülümsemesi, diğer her şeyi kadar yakışıklıydı. Her şey, kusursuz müzik zevkine de tam uyuyordu.

"Sen bir erkeksin."

Kısa bir kahkaha attı, nazik, hatta belki biraz utangaç bir kahkaha. "Son baktığımda öyleydim."

"Özür dilerim." Güldüm. "Kiraladığım yerle ilgili her şey o kadar mükemmel ki.
Seçilmiş olamayacak kadar mükemmel..." Dudaklarımı sıkıca kapattım.
"Bir erkek tarafından mı?"
Suçlu bir şekilde omuz silktim.
Boynunu kaşıdı. "Sanırım bu bir iltifattır. Ne dersin, Palmer?"
"Palmer mı?" diye sordum.
O başını salladı. "Kedi. Adı Arnold Palmer. Ama biz erkek olduğumuz için ona Palmer diyorum, o da bana Paddon diyor."
"Palmer ve Paddon mu?"
"Batman ve Robin gibi."
Kıkırdandım.
"Tabii ki o Batman." Murphy sırıttı. "Elbette."
"Peki, tanıştığımıza çok memnun oldum Alice. Herhangi bir sorunuz olursa kapımı çalın, arayın, mesaj atın, ne olursa olsun çekinmeyin."
"Bat-Sinyalini yakacağım," dedim ve şarabımdan bir yudum aldım.
Merdivenleri çıkarken başını salladı.
"Palmer için kedi kapınız var mı?" diye sordum.
"Hayır. O benim değil."
"Ne?" dedim, ama çok geçti; kapı arkasından kapandı.

Beşinci Bölüm

Alice

Hayat doğaçlamadır. Genel prova yoktur.

Yıllardır bu günü zihnimde prova ettim, ama bu ortamda değil. Ve şimdi keşke görünmez olsaydım diyorum. Ama onun gözlerini kırpmadan bakan karanlık bakışları, beni tanıdığını haykırıyor, derimin altında yanıyor, bu yüzden mutfağa koşuyorum ve kendime hızlıca bir nefes almama izin veriyorum. İşte bu, kapanış için bir nefes. Sonra nefes veriyorum, her şeyi serbest bırakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, elimi göğsüme bastırıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

O, Morrisonların tek çocuğunun nişanlısı. Hepsi bu.

Gözlerimi kapatıp odaklanmak için bunu birkaç kez tekrar ediyorum.

Kendini kaybetme, Alice.

Ben işe alınmış bir ev hanımıyım. Bu benim işim ve oynamayı seçtiğim rol. Bu yüzden tekrar karakterime giriyorum. Çenemi içe çekip önlüğümü düzeltir, yüzüme bir gülümseme takınır ve kalbimin çarpıntısı nefes almamı imkansız hale getirmesine rağmen yemek odasına geri dönerim.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, mutfakta toparlanıyorum," derim ve titrek ellerimle dilimlenmiş ekşi mayalı ekmek sepetini masanın ortasına koyarım.

"Teşekkürler, Alice," diyor Bay Morrison gururla.

Murphy burada ne arıyor? Bu insanlar resmen kafayı yemiş. Hunter, kızının yüzündeki dehşet dolu ifadeyi çok seviyor çünkü... kim "ev hanımı" işe alır ki?

"Neler oluyor?" diye sorar Blair, ben de yumuşaması için böğürtlen sorbetini masaya koyarken dinlemek için boynumu uzatırım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Hunter.

"Onu kastediyorum, *ev hanımını*."

"Tatlım, sakın ol. Her şey yolunda. Baban sadece seni kızdırmayı seviyor. Alice'i işe aldığımızda, şaka olarak ona ev hanımı demiştik. Hepsî eğlence amaçlı. O çok yardımcı oluyor."

Vera, bu tuhaf evrende en sevdiğim karakter; iki tarafın da çıkarlarını gözetiyor.

Hunter boğazını temizler. "Ona bir iş veriyoruz. İyi maaş ödüyoruz. Üstelik misafir evinde kira ödemedenden kalacak. İhtiyacı olanlara yardım ettiğimiz için bizimle gurur duyacağını düşünmüştüm."

"Dalga mı geçiyorsun?" Blair'in sesi titriyor. "O çekici bir beyaz kız. Ne kadar *muhtaç* olabilir ki?" Haklı bir noktaya değiniyor. "Annem sana bir metres tutmuş."

"Blair Ashlee Morrison, affedersin." Vera'nın sesi odayı keser.

"Buna katılmak istediğinden emin misin, Murphy? Kızım sana asla ekmek pişirmeyecek."

"Ben... tuvalete gitmem gerek," diyor Murphy.

Sesinin tınısı, hiçbir hapın silemeyeceği anıları gün yüzüne çıkarır.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" diye sordu Blair. "Üzgünüm. Babamla kavga çıkarmak istemiyorum."

O, Murphy'nin koluna dokunurken ben de köşeden başımı uzatıp bakıyorum.

Murphy ona titrek bir gülümseme atar. "Her şey... yolunda," diye mırıldanır.

O mutfaktan geçip tuvalete doğru ilerlerken, saklanmak için başımı geriye çekip vücudumu duvara dayarım. Sonra tekrar tatlıya odaklanırım. Bardakları iki küçük kaşık sorbe ile doldurup nane yapraklarıyla süslediğimde, Murphy yemek odasına dönmüştür.

"Her zaman ev hanımı mıydın, Alice?" diye sordu Blair, ben boş tabakları toplayıp yerine cam bardaklarda sorbe koyarken; ellerim hâlâ titriyordu çünkü *onun* bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Hayır, Bayan Morrison," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Ama umarım aileniz şu ana kadarki performansından memnun kalmıştır. Onlar için çalışmak büyük bir zevk," diyorum, *performans* kelimesini en gerçek anlamıyla kullanarak.

Bay ve Bayan Morrison biraz daha dik otururlar, çenelerini bir santim yukarı kaldırır. Dolgun banka hesapları ve aşırı şişirilmiş egoların dünyasında, iltifatın etkisi çok büyüktür.

"Harika bir iş çıkarıyorsun, Alice," diyor Vera. "Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar. Mutfaktaki işin bittiğinde, bugün başka bir şeye ihtiyacımız olmayacak."

"Peki ya akşam yemeği?" diye sorar Hunter, kaşığına ağzına götürürken.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum, ama gözümün ucuyla Blair'in nişanlısının sorbetine dokunmadığını görebiliyorum.

"Rezervasyon yaptırdım," diye cevaplar Vera.

"Yatağımı kim yapacak?" Hunter artık karısı ve kızıyla dalga geçiyor, tepki vermelerini bekliyor.

"Anlamadım?" Blair yemi yutar.

Yavaşça odadan çıkarım.

"Annen battaniye ve dekoratif yastıklara takıntılıdır, bu yüzden Alice her şeyi düzgünce istifler ve yatak örtülerini katlar, tam da benim sevdiğim gibi düzgün ve sıkı olmasını sağlar."

"Hâlâ yatak takımlarından mı bahsediyoruz?" diye sorar

Vera. "Aman Tanrım, anne!"

Vera ve Hunter gülüyorlar, ben ise herkesin tatlısını bitirmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki ortalığı toplayıp buradan bir an önce çıkabileyim.

Bir saat sonra mutfak temizlenir, ekşi maya beslenir ve ertesi günün yemekleri planlanır. Bay Morrison'ın en sevdiği gömleğinde tamir edilmesi gereken bir düğme vardır, ama Vera gitmemi çok istiyor gibi görüldüğü için bunu yarın yapacağım.

"Beni hatırlıyor musun?"

Arka kapıda topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yerine deri slip-on'larımı giyerken başımı kaldırıp ona bakınca irkilirim. Ona baktığımda içim burkulur. Omuzları daha geniş, daha kaslı görünüyor. Yüzündeki sakal gölgesi daha kalın. Her yönüyle *daha* iyi hale gelmiş.

Murphy, elleri ön ceplerinde, alnında acı izleri belirgin, kederli bir ifadeyle bana bakıyor. Bir an durup düşünüyorum. Bana bir seçenek mi sunuyor? Vicdanım, bu ıstırap verici kararı birkaç saniye boyunca irdeliyor.

Artık daha iyiyim.

O, patronumun kızıyla nişanlı.

Hatırlamanın ne faydası olabilir ki?

Önlüğümü çıkarıp fırçalanmış gümüş kancaya asıyorum. "Tanıdık geliyorsunuz ama tam olarak kim olduğunuzu hatırlayamıyorum." Bu, gerçeğin bir versiyonu, biraz abartılı. Ama *doğrusu*, nasıl bittiği gibi her şeyi hatırlamıyorum.

Kaşları çatılır, benim de kalbim sıkışır.

"Hatırlatır mısın?" diyorum, planlamamış ama gerekli hissettiğim acımasız bir rahatlıkla.

Bana hatırlatmayacak. Bu evde değil. Başka bir kadına aşıkken değil. *Umarım.*

"Sen..." Yutkunuyor.

Nefesim boğazımda takılır, gözlerindeki ıstıraba ve yüzündeki derin kararsızlık çizgilerine tepkimi boğar, ama duyguyu hissedirim ve bu bana acı verir çünkü kimseyi incitmek istememiştim. Bu ana kadar, onun bir yan hasar olduğunu kesin olarak bilmiyordum.

Murphy zorla gülümsüyor ve bu gülümseme tamamen acıma gibi geliyor. "Sanırım sorun sen değildin. Üzgünüm."

Onun yapmacık tepkisi ruhumun ipliklerini çeker ve yırtar. Böyle olmaması gerekiyordu. "Sanırım tanıdık bir yüzüm var," derim.

Bu adam beni çılgına çevirebilir. İstifa edip kaçmalıyım. Yazı bu kadar yakın birbirimize geçirmekten iyi bir şey çıkmaz. Ya benim maskem düşecek ya da onun acıma duygusu azalacak ve ona cevaplar talep etmekten başka bir şey kalmayacak.

"Peki, sanırım görüşürüz," diyorum.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmasına rağmen, yüzündeki ufak bir titremeyi kaçırıyorum. "Evet," diye mırıldanıyor.

Onun dikkatli bakışları altında arka kapıdan çıkıyorum. Bir nefes. İki nefes.

Bir adım. İki adım.

Çitlerin arkasına geçince, misafir evine doğru koşarım. "Hey!"

Nefes nefese kalıyorum, elimi kalbimin üzerine koyuyorum, ama Callen kapıya ulaşmadan bileğimi yakalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, gözlerini kısarak.

Başımı yarım düzine kez sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum, nefes nefese.

"Neden koşuyordun?" Kıkırdar, beni geriye doğru kapıya doğru yürürken beyzbol şapkasını ters çevirip öpücük ister.

Buraya seks için geldi. İlişkimiz bu. Callen boşanmış, iki çocuğu ve zorlu bir işi var. Tek aradığı şey seks. Ben de çoğu gün duygusal olarak boşluk hissediyorum, bu yüzden seks bana uyuyor.

"Bu kadar erken bitireceğimi nereden bildin?" diye soruyorum, o boynumu öperken.

"Bilmedim. Akşam yemeği hazırlayıp sana sürpriz yapacaktım."

"Anlamadım?" Onu itip sırtıyorum. "*Bana* akşam yemeği mi hazırlayacaktın?"

"Evet. Ara sıra düşünceli olabiliyorum." Kolunu tekrar belime doluyor ve boynumu öpmeye devam ediyor. "Sana bu kilise elbisesini giydirmeleri çok saçma. Bana o fotoğrafı gönderdiğinde şaka yaptığını sandım."

Kıkırdamam. "Elbiseyi seviyorum. Asıl saçma olan, evin kuzey tarafını yeniden düzenlemek için çok aranan bir peyzaj uzmanını tutmaları. Faturayı gördüm. *Sadece* fikrini almak için on beş bin dolar ödemişler."

"Lanet olası zenginler." Arkamdaki kapıyı açar ve hickory ahşap zeminli, modern mobilyalı, ana evin küçültülmüş bir versiyonu olan tek katlı eve gireriz.

Kanepenin önünden geçmeden önce iki ayakkabımı da çıkarıyorum.

"Önce evi gezmek istemez misin?" Öpüşmeler arasında mırıldanıyorum.

Callen, koridora vardığımızda elbisenin önünü kısmen açar ve göğüslerimin dolgunluğunu öper.

"Mutfak. Salon. Yatak odası," diyor. "Anladım."

İki adım daha atıyoruz, sonra onun kot pantolonu açılıyor, bir adım daha atıyoruz, sonra iç çamaşırım bir ayak bileğimin etrafında sallanıyor. Ve

sonra içime giriyor.

Şapkasını yere atıyorum, gözlerimi kapatıp beni duvara yapıştırırken onun kısa kesilmiş sarı saçlarını okşuyorum ve sert sırtını tırmalıyorum.

Sonra... Murphy Paddon'ı düşünüyorum.

Callen Langston üniversitede lakros koçluğu yapıyor, gerçek suç podcast'lerine takıntılı ve inanılmaz miktarda rastgele bilgiye sahip. Eğlenceli ve rahat biridir. Çocuklarıyla hiç tanışmadım ama onlardan bahsettiğimde babacan bir gururla gülümsüyor.

Üniversitenin üçüncü sınıfında okulu bırakıp, on dört ayını akıl hastanesinde geçirdikten ve ilham bulmak için yedi yıl boyunca çeşitli işlerde çalıştıktan sonra, aşkı ve başarılı bir kariyeri artık umudumu yitirdim. Ama başkalarının hayatlarından büyük keyif alıyorum.

Bazıları katılımcıdır. Diğerleri, benim gibi, seyircidir.

"O neydi öyle?" diye soruyor Callen, kıyafetlerimizi giyerken

Elbisemi şort ve tişörtle değiştiriyorum. "Ne neydi?"

"Seninle seks yapmak güzeldi, gerçekten güzeldi." Kot pantolonunu ilikliyor, yanakları kızarıyor. "Ama bu bir üst seviyedeydi."

Kolsuz tişörtü başımdan geçiriyorum. "Bilmiyorum. Bana akşam yemeği yapmak için erken geldiğini söylediğinde, birdenbire..."

"Seni azdırdı mı?" diye gülüyor.

"Öyle bir şey." Gömleğini tutup onu öpüyorum. "Ne zaman Disney'e gideceksin?" Çıplak ayaklarımla mutfağa gidip portakallı Olipop gazoz alıyorum.

"Haftaya. Senin için sorun olur mu?"

Kutunun kapağını açıyorum. "Seninle eski sevgilinin, çocukları birlikte tatile götürecek kadar iyi anlaşmanız bence çok güzel."

"Lindee ve Hawley."

Gözlerimi kısıyorum. "Ha?"

"Çocuklarımla isimlerini hiç söylemiyorsun. Kızımın adı Lindee. Beş yaşında. Oğlumun adı ise Hawley. Yedi yaşında. Sen onlara hep sadece 'çocuklar' diye hitap ediyorsun."

"Bu konuyu rahat tutalım diye düşünmüştüm." İçimin bir yudumunu alıyorum. "Alice, çocukları sevmiyor musun?"

"Seviyorum." Kıkırdıyorum.

"Bir şey için sırada bekliyor olsaydım, bir yabancıyla kolayca sohbet etmeye başlayabilirdim ve bu, çocuklarımla isimlerini ve yaşlarını açıklamama yol açabilirdi. Onlarla tanışmanı ya da vaftiz anneleri olmanı istemiyorum." Callen gülerek bir bardağı suyla doldurur.

"Lindee ve Hawley harika isimler."

Suyunu yudumlar, sonra başını sallar. "Teşekkürler. Harika çocuklar. Şimdi, eğer kişisel hayatınla ilgili bir şeyler paylaşmak istersen, çok rahat bir şekilde dinlemekten memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler."

Gülümsüyorum.

"Teşekkürler mi?"

Hepsi bu mu?"

"Ne dememi istiyorsun? Üniversiteyi bitirmediğimi ve son yedi yıldır geçici işlerde çalıştığımı söyledim."

"Ama okulu neden bıraktığını hiç söylemedin."

Tezgahın önündeki bar taburesine oturuyorum. "Neden kimse okulu bırakır ki?"

"Başarısızlık. İlgisizlik ya da maddi imkânsızlık. Hayatı değiştiren bir olay. Diploma gerektirmeyen bir iş teklifi. Bir sürü neden var. Seninki neydi?"

Parmaklarımla teneke kutunun kenarına vuruyorum. "Bir arkadaşım öldü ve okula devam etme isteğimi ve konsantrasyonumu kaybettim."

Bana bir an baktıktan sonra yavaşça başını salladı. "Arkadaşın için üzüldüm."

"Teşekkürler."

"Gördün mü, o kadar da zor değildi."

"Hayır, değildi. Bana çocuklarından biraz daha bahsetmek ister misin?"

Yanımdaki tabureye oturur, böylece dizlerim onun açılmış bacaklarının arasına kayar. "Hayır. Yavaş yavaş gidelim. Bugün için isimler ve yaşlar yeter."

Kıkırdıyorum. "Dur. Anladım. Ben halledebilirim."

"İşinden bahsedelim. Bedava kira dışında, işini seviyor musun?"

"Evet. Şu ana kadar. Henüz bir şey söylemek için erken ama çok ilginçler ve garip bir şekilde tatmin edici."

"Büyüleyici mi? Tatmin edici mi?"

"Mmm. Evet. Zenginler çok farklı hayatlar yaşıyor. Siyaset gibi aptalca şeyleri ve çitlerin bir ya da iki santim kesilmesi gerekip gerekmediğini düşünmek için zamanları var. Ve evliliklerinde mükemmel olmayan şeyler de dahil olmak üzere her şeyi parayla düzeltme lüksüne sahipler. Kendimi eksik bir halka gibi hissediyorum. Evliliklerini bir arada tutabilecek yapıştırıcı gibi. Mutlu çiftleri ayıran metresin tam tersi gibi."

"Bu tuhaf."

Portakal suyundan bir yudum alıp gülüyorum. "Bence Vera sevmediği şeyleri yapmaktan ne kadar az rahatsızlık duyarsa, Hunter da onun bir eşin yapması gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmamasından o kadar az rahatsızlık duyarsa, o kadar az kavga ederler. Boom! Mutlu evlilik."

"Hiç evlenmemiş biri gibi konuşuyorsun."

"Artık evli olmayan biri gibi konuşuyorsun. Evliliğinin neden bittiğini bana söylemedin."

Ağzını açar.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bilmek istemiyorum. Bu, kuyrukta bekleyen bir yabancıya anlatacağından daha fazla bilgi."

"Tanrım, taahhüt korkunu seviyorum." Callen bar taburesinden kayar ve yanağıma öpücük kondurur. "Sevişmeye olan hevesini." Suyunu bitirir ve bardağı lavaboya koyar. "Ve hiç ihtiyaç duymamanı. Sen tam bir rüyasın, Alice."

"Elimden geleni yapıyorum."

Düşüncelerim Murphy'ye kayıyor. Benim lanet bir kabus olduğumu düşünüyor olmalı.

Altıncı Bölüm

Murphy

*Şu anda mantıklı olması gerekmiyor.
Eninde sonunda mantıklı hale gelecektir.*

"CIDDEN. Ya ölmek üzereyse ve şimdi yerine geçecek kişiyi bulmaya karar vermişse?" Blair, ebeveynlerinin bize katılmasını beklerken pickleball filesinin bizim tarafında esneme hareketleri yaparken soruyor. "Murphy, beni dinliyor musun?"

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum. Dikkatim dağınık. Hayatımın en iyi ve en kötü iki haftasını geride bırakmam yıllarımı aldı.

Ve şimdi Alice burada ve beni hatırlamıyor. Belki bu iyi bir şeydir, ama kalbim onun bıraktığı her yara izini hissediyor.

"Peki bu ev elbisesi ve önlük ne iş? Mükemmel bir at kuyruğu mu? Topuklu ayakkabılar mı? Murphy, o kadın ev işlerini yaparken topuklu ayakkabı giyiyor. Tuhaf, sanki babamı etkilemek için yapıyormuş gibi. Ailemin biraz eksantrik olabileceğini biliyorum, ama ev *hanımı* mı? Terapiye ihtiyacı var. Değil mi? Murphy?"

"Ha?" İkna edici bir gülümseme takınıyorum.

Blair kaşlarını çattı. "Ne oluyor sana? Bugün kendinde değilsin. Ben hariç herkes garip davranıyor. Suya bir şey mi karıştırdılar?" Blair, ben misafir evine odaklanırken önüme geçip dikkatimi çekmeye çalıştı.

"Annenin hasta olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, hayatımı rayından çıkaran ve hayatımın amacını sorgulamama neden olan kadın yerine, evleneceğim kadına odaklanıyorum.

"Yaşının iki katı olan insanlara yenik düşmeye hazır mısın?" diye sorar Hunter, Vera ile birlikte uyumlu beyaz şortlar ve açık yeşil polo tişörtler giyerek sahaya çıkarken.

Bunu gülerek geçiştiriyoruz, ama sonra kızın ailesi bizi iki saat boyunca sahada plastik topun peşinden koşturup canımıza okuyor. Kadınlar akşam yemeği için duş almaya içeri girdikten sonra Hunter iki şişe bira getiriyor ve havuz kenarına oturuyoruz.

"Kızım Alice yüzünden çok kızgın," diyor.

Bir yudum bira içip omuz silkiyorum. "Vera'nın hasta olduğunu düşünüyor ve"—adını söylemek canımı yakıyor ama yine de söylüyorum—"Alice onun yerine geçecek kişi."

O kahkahayı patlatır. "Bu çok ilginç olurdu. Vera ölümcül bir hastalığı yok. Blair sadece evliliğimizi anlamıyor. Siz gençsiniz ve aşkın sadece ilk aşamasını görüyorsunuz. Bunu marshmallowlu sıcak çikolata gibi düşünün. Taze ve sıcakken harika görünür. Çok tatlıdır. Ve marshmallowları yalamaktan ve emmekten kendinizi alamazsınız. "İşte, evliliğin ilk yılları da böyledir. Sonra marshmallowlar küçülür. Eskisi kadar ağzınızı doldurmazlar, eskisi kadar sert değildirler ve çikolata da eskisi kadar sıcak değildir. Ama sonra, tek ihtiyacınız olanın mikrodalgada otuz saniye ve bir avuç yeni marshmallow olduğunu fark edersiniz ve birdenbire sıcak çikolatanızı tekrar seversiniz. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Hayır. Bu benzetmeyi nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok. Alice bir marshmallow mu olmalı? Vera bir zamanlar marshmallow muydu? Daha mı küçük ve eskisi kadar sert değil mi? Kafam çok karıştı. Ve şu anda kafamdaki görüntülerden hoşlanmıyorum.

Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. "*Ev yöneticin* üniforma giyiyor mu? Yoksa kıyafetlerini kendisi mi seçiyor?" Alice hakkında konuşmak kolay değil, ama artık marshmallow konusuna takılıp kalamayız.

Hunter başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak kıkırdar. "Sadece bir öneriydi. Vera, Alice'in bu konuda heyecanlı göründüğünü söyledi. Ayrıca, birçok işte üniforma giyilir. Ondan malikanemde tavşan gibi giyinmesini ya da göğüslerini sergileyen bluzlar giymesini istemiyorum ya."

Bu konuşma o kadar rayından çıkmış ki, midem bulanıyor.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Alice mi?"

Başımı sallıyorum.

“Esprili biri, yani muhtemelen zekidir. Ama henüz onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ondan bir şeyler öğrenmeye çalıştım ama konuşmayı istediği yöne çekiyor. Sanırım *beni* kullanıyor.” Gülümsüyor. “Belki de Vera’dan daha iyi. Ve buna saygı duyuyorum. Gücünü kullanan bir kadını severim. Kahretsin, Vera’nın bana bir ev hanımı tutması kraliçe hamlesiydi. Sakın Blair’e bunu söylediğimi söyleme, yoksa inkar ederim. Manipüle ediliyorum. Vera rahat hayatını seviyor ve akşam yemeği yapmak, ütülemek ya da egomu okşamak gibi şeylerle uğraşmak istemiyor. Yanılma; kurban *benim*.”

Havuzun karşısına bakıp uzaktan gelen kuş seslerini ve çim biçme makinelerinin sesini dinlerken, taze kesilmiş çimlerin tatlı kokusu esintiyle karışırken, o birasını bitirdi. “Duş almadan önce yapmam gereken birkaç iş var. İçeri girmeden önce sana bir bira daha getireyim mi?”

“Gerek yok, ama teşekkürler,” diyorum.

Hunter eve girip ortadan kaybolduktan sonra, yarısı boş bira şişemi sandalyemin yanındaki masaya koyup, mükemmel bir şekilde budanmış çitlerin arasından misafir evine doğru yürüyorum. Bir adam dışarı çıktığında durup, görünmeyecek şekilde kenara çekiliyorum. Alice onu caddedeki gri kamyonetine kadar takip ediyor. Artık “üniforması” yok. Bunun yerine şort, dar, beyaz bir tişört ve parmak arası terlik giyiyor. At kuyruğu yok, saçları dağınık ve esintiyle dalgalanıyor. *Benim* Alice’imin daha kısa, sarı saçları vardı.

Adam beyzbol şapkasını ters çevirip kamyonetinin yanında durur ve Alice’i öper, Alice ise kollarını adamın boynuna dolarken adam da Alice’in poposunu avuçlar. Adam kaldırımdan uzaklaştıktan sonra Alice döner, beni görünce durur, bir elini kaldırıp güzellik kraliçesi gibi nazikçe el sallar ve köşeyi dönüp gözden kaybolur.

Nasıl hatırlamaz?

Yedinci Bölüm

Murphy

*Yüksek beklentiler bir
armağandır. Birisi sana
inanıyor.*

Sekiz Yıl Önce ...

EVDEN ÇALIŞMA OFİSİM, arka bahçeye bakan bir pencereye bakan bir masa ve bilgisayardan oluşuyordu. Kedileri seven kiracım Alice Yates, terasta oturmuş, Arnold Palmer'ı okşarken kahvesini yudumluyordu. Uzaklara, hiçbir şeye bakmıyormuş gibi görünüyordu, yavaşça fincanını dudaklarına götürüp bir yudum alıyordu. Kahvesini içmesi neredeyse bir saat sürdü. Onu bir galeri tablosu gibi inceledim, büyülenmiş ve merakla doluyordum.

Belki de bu onun meditasyon şekliydi, ama üzgün ve kaybolmuş görünüyordu. Esinti, sarı, bob kesim saçlarını yüzüne uçurduğunda bile, onları geriye itmedi. Ara sıra, kafası karışmış ya da bir soruna odaklanmış gibi gözlerini kısıyordu.

On dakika kadar yazdım ve bir ara verip hareket edip etmediğine baktım. Hiçbir şey yapmayan biri için inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı. Ev sahibi olarak kendimi olabildiğince görünmez kılmaya çalıştım, ama sırf iyi olup olmadığını görmek için onu tekrar kontrol etme konusunda alışılmadık bir dürtü hissettim.

Yapacak işim yoktu, ama varmış gibi anahtarlarımı aldım. Arka merdivenlerden inerken bana doğru baktı ve hem utangaç hem de yaramaz bir gülümsemeyle bana bir güzellik kraliçesi gibi el salladı.

"Günaydın. Her şey beklentilerinize uygun mu? Restoran önerilerim olabilir mi? Keşfedilecek yerler veya alışveriş yapılacak yerler?"

Dudaklarını bir an bükerek gülümsedi. “Biraz riskli gibi.”

“Öyle mi?” Anahtarlarımla oynayarak terasa çıktım. Tek bir bakışıyla beni tedirgin etmişti. Bir kadının sadece bir gülümsemeye beni bu kadar sarsması ilk kez başıma geliyordu.

Mavi gözleri merakla parlıyordu. İnce hareketleri özgüvenle doluydu.

“Sizi çok yüksek bir yere koydum. Tek bir yanlış öneri her şeyi mahvedebilir. Peynir ve hamur oranı yanlış olan bir pizza. Hazır guacamole ile servis edilen tacolar. Bir zincir mağaza olan bir giyim mağazası.”

Kafamın arkasını kaşıdım. “Şey... neden bu kadar yüksek bir mertebeye yükseltildiğimi sorabilir miyim?”

Kahvenin son damlalarını ağzına boşalttı ve dudaklarını birbirine sürttü. “Plak koleksiyonun kusursuz. İncir ağacın çok güzel büyüyor. Ve yerel bal kavanozu da şeflerin beğenisini kazanacak cinsten.”

“Şey...”

“Yapma.” Düz bir avuç içini uzattı ve sözümü kesti. “Her şeyi kız arkadaşın seçti gibi bir şey söyleme. Ya da plakların eskiden büyükbabana ait olan atılacak eşyalar olduğunu. Şu anda kafamdaki düşünceleri gerçekten çok seviyorum. Buna *ihtiyacım var*. O yüzden sadece”—burnunu kırıştırdı—“bunu benim için mahvetme.”

“Beğendin mi,” kapıyı işaret ettim, “eski şarkılar koleksiyonumu?”

Yavaşça başını salladı. “Babam, bir ucunda pikap, diğer ucunda plakları saklamak için bir raf bulunan ahşap bir konsol pikapla birlikte, dedemin koleksiyonunu miras almıştı. Annem onu çok büyük ve çirkin olduğu için nefret ederdi. O müzik, daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Brian Hyland’ın ‘Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini’ şarkısını ilk dinlediğimde, ona bağlandım. Artık kim böyle şarkılar söylüyor ki?” Gülümsedi. “Kimse.”

Dizimin üzerine çöktüm. “Benimle evlenir misin?”

Alice kıkırdadı. Mükemmel bir kıkırdama sesiydi. Masum ve samimi.

Ayağa kalktım, birden kendimi aptal gibi hissettim. “Aslında bu, büyükbabamın devasa koleksiyonunun bir parçasıydı, ama içindeki hiçbir şey çöpe atılacak türden değil. Eğer bir albümü bile çizersen, depozitonu kaybedersin.”

“Bu çok acımasız.”

Omuz silktim ve bir elimi arka kot pantolonumun cebine soktum. "Ciddi olarak, ihtiyacın olan bir şey varsa lütfen bana haber ver."

Bahçedeki cornhole oyununa doğru başını salladı. "Ya benimle cornhole oynayacak birine ihtiyacım olursa?"

"Şey," saatime baktım, "hızlıca halletmem gereken bir iş var. Ama geri döndüğümde seninle oynarım." Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Bu çok yanlış çıktı. Seninle cornhole oynarım. Kahretsin," burnumun köprüsünü sıktım, "bu da kulağa kötü gelebilir."

"Bunu yapmanı beklemiyorum. Eminim yapacak işlerin vardır."

"Acil bir işim yok." Bu bir yalandı. Ertesi sabah teslim etmem gereken bir projem vardı. Ve halledecek hiçbir işim yoktu. Yine de, çok hevesli görünmek istemediğim için ona işim olduğunu söyledim. Böylece sahte işlerimi halledecek, sonra da sanki teslim tarihi yokmuş gibi davranarak, teslim tarihine daha da geç kalırken onunla cornhole oynayacaktım.

Aferin sana, Murph. Sen bir aptalsın.

"Nerede olacağımı biliyorsun." Başparmağını kapıya doğru uzattı. "İçeride, büyükbabanın plaklarını dinleyip şarap içiyor olacağım."

"Kahveden sonra şarap mı?" Yine, dramatik bir etki yaratmak için saatime baktım. "Saat daha on bile değil."

"Ve bu benim gerçek hayatım değil." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yavaşça yürüdü. "Yani kurallar benim için geçerli değil."

Alice gizemli ve... baş belası biriydi. Ama ben de biraz baş belası olmaya can atıyordum, bu yüzden kırk beş dakika arabayla dolaştım, geri dönmeden önce bir kahve içmek için durdum.

"Nerede o, Palmer?" diye sordum, arkamdan garaj kapısını kapatarak

Miyavladı.

Çuvaldan fasulye torbalarını çıkardım ve birkaçını fırlattım, delik bir kez isabet etti.

"Hile mi yapıyorsun?"

Alice'in sesine doğru döndüm.

"Avantaj sağlamak için mi antrenman yapıyorsun?" diye sordu, büyük siyah güneş gözlüklerini takarken terastan bahçeye inen merdivenlerden aşağı inerken. Şık şortunun içindeki tonlu bacakları, üzerinde bir olta kancası ile "Bite Me" yazan dar beyaz tişörtü kadar dikkat dağıtıcıydı.

Bitti. Önüme ne yem sallarsa sallasa, ben çoktan peşine düşmüştüm.

"Buyur. İstediğin kadar antrenman yap," dedim, poşetleri toplayıp kırmızı olanları ona uzattım.

"Yok. Ben iyiyim. Hadi başlayalım." Alice bir çantayı deliğe attı. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Dördüncü çanta deliğin hemen önünde durdu. Kaşlarını çattı. "Belki de birkaç ısınma atışı yapmalıydım."

Mahvolmuştum ve masamda kalıp, onun kaybolmuş ve yalnız görünmesinin olası tüm nedenlerini düşünmeliydim.

"Sanırım beni kandırıyorlar." Ona gözlerimi kısarak baktım.

Kırmızı dudakları kıvrıldı ve beyaz dişleri ortaya çıktı. "Oh, sana acıyorum da bilerek bir tanesini ıskalıyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım ve ilk topu attım, ama o beni o kadar sinirlendirmişti ki tahtayı tamamen ıskaladım. İkinci top tahtaya ulaştı, delikten iki fit uzakta durdu. Üçüncü top deliğe girdi ve dördüncü top uçtan kaydı.

"Yüzde yirmi beş oranında deliğe sokmak fena değil." Gözlüklerini bir saniye burnuna doğru indirip bana baktı, gözlerinde huysuz bir parıltı vardı.

Bu benim erkekliğime bir gönderme miydi?

"Söylesene Murphy," torbalarını toplarken, "Arnold Palmer'ın sahibi onu çaldığını biliyor mu?"

"Öyle bir şey yapmadım." O yine deliğe vurduğunda gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Komşum Rosie kediye buldu ve onu isteyip istemediğimi sordu. Ben de 'Hayır' dedim. O da onu besliyor, hatta sanırım veterinerine bile götürdü, ama onu evine almıyor. Neredeyse seksen yaşında ve dul, ama 'yaşlı kedi kadını' olmayı reddediyor. Yemek zamanı gelmedikçe burada takılıyor. Kışın da garajımda kalmasına izin veriyorum. Farelerin sayısını kontrol altında tutuyor."

"Yani o aslında senin kedin." Yine, çukura sadece bir torba atmaya unuttu.

"O kesinlikle benim kedim değil. O ağaçta bir robin yuvası var. Ağaç benim, ama kuşlar değil. Palmer mahallenin kedisi. Herkes onu tanır ve sever, ama kimse onu evine davet etmek istemez."

"Hıh. Bu üzücü. Belki ben buradayken benimle yatmalı."

"Kiralık dairede evcil hayvan yasak." Çantalarımı atmadan önce ona sert bir bakış attım.

"Ah, anladım. Göz kırpma. Kiralık dairede evcil hayvan *yasak*."

"Ne? Hayır. Bu 'göz kırpma' da neyin nesi? *Göz kırpma* yok. Kiralık dairede evcil hayvan yasak. Nokta. İstisna yok."

"Kediler temiz ve meraklıdır. Harika arkadaşlardır," dedi.

Sadece iki çantam tahtaya sığıdı. "Dalga mı geçiyorsun?" Attığım son çanta, onun dördüncü çantasını deliğe itti, ama benim çantam düşmeden durdu.

"Hayır. Ciddiyim. Kediler..."

"Ben aptal çantamdan bahsediyorum, kediler hakkındaki yanlış bilgilerinden değil."

"Nesi yanlış?"

Çantalarımızı topladık.

"Kediler mükemmel arkadaşlar değildir. Köpekler mükemmeldir."

"Bu senin görüşün. Ama kedilerin temiz ve meraklı olduğu bir gerçek."

Üç çantamı havaya atıp jonglörlük yaptım. "Öyle mi? Ben de temiz ve meraklıyım. Bu, beni yatağına almak istediğin anlamına mı geliyor?"

Kahretsin.

Kafamda kulağa farklı gelmişti. Mükemmel ev sahibi puanım da gitti. Alice'in, ona yatağına girmek isteyip istemediğimi sorduğumu belirten bir yorumla verdiği bir yıldızlı puandan sonra kim benim evimde kalmak ister ki?

"Üzgünüm, Murphy. Bir kez daha, seni o yüksek kaideden düşürme riskini alamam."

En ince şekilde erkekliğimi yerle bir etti ve bunu bir gülümsemeyle yaptı. Tabii ki, yatakta iyi olmadığımı mı ima ettiğini bilmek istedim. Ama ona soramazdım. Ne de olsa, müşteri her zaman haklıdır.

"Sen kazandın," dedim.

Beş dakikadan az bir sürede beni yendi.

Alice elini kalçasına koydu ve yavaşça başını salladı, tahtaları bir suç mahalli gibi inceledi. "Bunun için üzgünüm. Bir dahaki sefere kazanmana izin vereceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Beni kazanmama *izin mi* vereceksin? Bu beni çok mutlu etti." Güldüm.

Dudaklarını büzerek, yine yavaşça başını salladı. "Tekrar özür dilerim."

"Alice Yates." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ama sen benim ligimin çok ötesindesin, o kaideden kesinlikle düşeceğim. Tekrar söylüyorum, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Aksi takdirde, konaklamanın tadını çıkar ve vaktin olursa lütfen bir yorum bırak—kiralama hakkında, benim cornhole becerilerim hakkında değil."

Güneş gözlüklerini başına kaldırdı ve beni baştan aşağı süzdü, elimi sıkarken aptal gibi sıırttı. "Seni pes eden biri olarak görmemiştim. Tabii, bu sadece yakışıklı gülümsemen, gür siyah saçların ve boyuna bakarak seni yargılamamdan kaynaklanıyor. 1,80 metreden uzun olup da pes eden biri olabileceğini düşünmemiştim."

"Ve şakalar bitmek bilmiyor." Elimi göğsüme bastırdım ve geriye doğru sendeledim.

"Kaybını telafi etmek için sana akşam yemeği hazırlayayım." "Yapmamalıyım. Ama teşekkür ederim."

"Kız arkadaş?"

Başımı salladım. "Eş?"

"Hayır. Bir şeylerin ters gitmesi ve senin bana kötü bir yorum bırakman riskini göze alamam."

Gülümsemesi genişledi. "Ben mükemmel bir aşçıyım."

Gülerek merdivenlere doğru yürüdüm. "Alice, senin her şeyde mükemmel olduğuna hiç şüphem yok. Konaklamanın keyfini çıkar."

Sekizinci Bölüm

Alice

*Hayat bir yolculuktur.
Ama bunun bir döngü olduğunu da unutma.*

PAZAR SABAHİ, ellerim ve dizlerimin üzerinde bahçeyle uğraşıyorum, günün yemekleri için sebze topluyorum. Kahkaha sesini duyunca omzumun üzerinden bir göz atıyorum.

Blair ve Murphy koşudan dönmüşler ve arka kapının yanında esneme hareketleri yapıyorlar. O bir şey söylüyor ve Blair kahkahayla başını geriye atıyor. Sonra saçındaki lastiği çıkarıyor ve kalın, terli buklelerini mükemmel bronzlaşmış sırtına döküyor. O, köklerimin uzamasından bıkmadan önce olmak istediğim sarışın.

Murphy arka kapıyı açıyor ve Blair bacağını kaldırıyor. Murphy, ayakkabılarını çıkarmak için onun önünde çömeliyor. Blair sevgiyle ellerini Murphy'nin saçlarında gezdiriyor, devasa elması güneş ışınlarını yakalıyor, sanki Tanrı kendisi ona mükemmel erkeği bulduğu için göz kırpyormuş gibi.

Onu nefret etmek için geçerli bir nedenim yok, ama uzun bir yaz olacak ve korkarım ki yine de nefret edeceğim.

Bahçedeki işimi bitirdikten sonra, sebze sepetini bir kenara koyup evime koşarak gidiyorum, yıkanıp beyaz yakalı ve düğmeli açık mavi bir elbise giyiyorum.

Birkaç dakika sonra, bantlı topuklu ayakkabılarım ve beyaz önlüğümle mutfakta, fırında kahvaltılık güveç pişerken sebzeleri temizliyorum.

"Günaydın Alice," diyor Bay Morrison, sesi derin ve boğuk. Keskin baharatlı kolonyası gibi erkeksi.

"Günaydın," diyorum, bahçeden topladığım sebzeleri ovarken. "Fırında kahvaltılık güveç var. Kahve ikram edeyim mi?"

"Güveçte kırmızı et var mı?" diye soruyor, buzdolabından cam bir şişe su çıkarırken.

"Bayan Morrison'ın isteği üzerine hindi sosis var."

"Her zamankinden alayım, Alice. Teşekkürler." Mutfaktan yavaşça çıkar.

İç çekerek suyu kapatıp ellerimi kuruladıktan sonra buzdolabından kasap kağıdına sarılmış bir biftek çıkarıyorum. Bifteği baharatlayıp kızartmak için sıcak dökme demir tavaya koyar koymaz, Bay Morrison'a kahvesini servis ediyorum.

"Murphy!" Blair evin diğer ucundan şakacı bir şekilde bağırır.

Bay Morrison gözlerini devirir ve kahve fincanını dudaklarına götürürken, ben de tabağının yanındaki kumaş peçetenin üzerine bir çatal ve biftek bıçağı koyarım. "Bu yaz ana evde kalmaya ne dersin, böylece o ikisini misafir evine gönderebiliriz?"

"Oooh... şimdiden terfi mi?"

Başını sallar. "Şaka yapıyorum. Sayılır."

Ben de nazikçe gülümsedikten sonra mutfağa dönüp bifteği çeviriyorum. Bifteği çevirdikten sonra, evin güney tarafındaki çiçek tarhından kestiğim çiçekleri ayıklayıp yemek masası için bir vazoya yerleştiriyorum; Murphy'nin müstakbel karısına kim bilir ne şakalar yaptığını düşünmemek için ne olursa olsun.

"Vay canına. Pazar günleri de mi çalışıyorsun?" Blair, başını havluyla sarmış, beyaz bornozunun kemerini sıkarken sorar.

"Günaydın. Evet, pazar günleri çalışıyorum. Kahve ister misin?"

"Ben yaparım. Nasıl sevdiğimi bilmiyorsun." Bir kupa uzanır.

"Biraz soya sütü, bir tutam tarçın." Elimi havluyla silerken gülümsüyorum.

Blair'in mükemmel şekillendirilmiş kaşları hafifçe kalkar. "Annem seni hazırlamış."

"Evet, Bayan Morrison."

"Lütfen," gözlerini devirip başını sallıyor, "bana Bayan Morrison deme. Adım Blair. Yakında bir Paddon olacağım. Ve kahvemi kendim yapabilirim." Kahveyi fincanına döküyor ve buzdolabından soya sütünü çıkarıyor, ben de Hunter'ın bifteklerini alt fırına aktarıp üst fırındaki güveci kontrol ediyorum.

"Demek yemek pişiriyorsun, bahçeyle uğraşıyorsun ve çiçek aranjmanı yapıyorsun?" Blair, gizli baharat rafından tarçın kavanozunu çıkararak sordu. "Beceriksiz babam için başka ne yapıyorsun?"

"Kahvaltıdan sonra gömleğindeki bir düğmeyi dikeceğim. Herkes yemek yerken yatakları yapıp ev bitkilerini sulayacağım. Sonra da..."

"Bu kadar yeter." Blair başını sallayarak gülüyor ve tarçını kavanoza geri koyuyor. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Her şey çok tuhaf." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Annem eskiden babamın gömleklerini onarırdı." Bana bakıyor. "Ama bunu elbise ve topuklu ayakkabı giyerek yapmazdı. Annemin hasta olduğunu sanıyordum, ama belli ki hasta olan sadece babam." Ben cevap veremeden yemek odasına doğru yönelir.

Düzenlemeyi bitirip yemek odasına götürmek için dönüyorum ki, tam o sırada Murphy dağınık ıslak saçları, lacivert şortu ve beyaz polo gömleğiyle mutfığa giriyor.

Nefesim kesilse de, çabucak gülümsüyorum. "Günaydın, Bay Paddon."

Durup, bardakların bulunduğu dolabın kapısını açar. "Soyadımı nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki umudu kaçırmıyorum.

"Bayan Morrison yakında bir Paddon olacağını söyledi."

Birkaç saniye sonra dudaklarını sıkıştırdı ve bir bardak alırken başını salladı.

"Kahve ister misiniz?"

"Şey, tabii. Teşekkürler. Ben..."

"Sade," diyorum, iki adım atıp sertçe yutkunarak duruyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bayan Morrison söyledi."

Söylemedi.

"Bunu bilmesi garip," der.

"Aslında değil. O gözlemci ve beceriklidir." Yemek odasına doğru ilerliyorum.

Herkes kahvaltısını bitirdikten, mutfak temizlendikten, yataklar yapıldığından ve eksik düğmeyi diktikten sonra, havuz kenarındaki havlu stoğunu kontrol etmek ve güneş şemsiyelerini açmak için dışarı çıkıyorum.

Köşeyi döndüğümde, Murphy kitabından başını kaldırıp bana bakar. Tek başına bir şezlongda oturmaktadır.

"Geride mi kaldın?"

Açık kitabı yüzüstü göğsüne koyar ve pilot gözlüklerini burnunun ucuna kaydırır. "Blair ve Vera alışverişe gitti. Hunter da arabalarından birini alıp gezintiye çıktı."

Havlu kutusunu açtım. "Peki seni gezintiye davet etmedi mi?"

"Davet etti ama ben reddettim çünkü gezintilerinde puro içiyor , üstü açık arabada bile dumanın yarısını ben soluyorum."

Masalardan birinin üzerine güneş şemsiyesini açıyorum. "Sana getirebileceğim bir şey var mı? Bir içki? Müzik? Güneş kremi?"

"Hunter'ın çalışma odasında etkileyici bir plak koleksiyonu olan bir pikap var," diyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıp başımı salladım. "Biliyorum. Ama senin için onu havuz kenarına getirmemi istemeyeceğini sanmıyorum."

Murphy, yemi yutmadığım için hayal kırıklığına uğrar.

Ellerimi arkamda birleştiriyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Pickleball oynar mısın?"

Kort tarafına bir göz attım. "Oynadım. O kadar iyi değilim."

"Hayır mı?" Başını yana eğiyor. "Sen pek çok şeyde iyi olan birine benziyorsun."

"Neden öyle diyorsun?" Güneşe karşı gözlerimi kısarak, elimi alnıma siperlik gibi koyuyorum.

"Yemek yaparsın, temizlik yaparsın, dikiş dikersin, bahçeyle uğraşırsın, çiçek aranjmanı yaparsın. Ve mükemmel biftek pişirirsin. Daha fazla söze gerek var mı? Yapamadığın bir şey var mı?"

"Bir sürü şey."

Sanki cevabımı değiştireceğimmiş gibi bana bakıyor. Değiştirmediğimi görünce gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Aslen Minnesota'lı mısın?"

"Wisconsin."

"Seni Minneapolis'e ne getirdi?"

Görünüşüm en iyi ihtimalle güvenilmez. Beni Minneapolis'e o getirdi.

"Kentsel olanaklar."

Dikkatini suya ve ortada duran tek başına turuncu havuz şamandırasına çevirdi. "Evli misin?"

"Neden? Yemin etmeden önce tavsiyeye mi ihtiyacın var?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Yemin etmeden önce verecek bir tavsiyen var mı?"

"Annem şöyle derdi: Onu değiştirebileceğini sanma. Blair değişecek, çünkü insanlar değişir. Ama o, senin olmasını istediğin kişi değil, olması gereken kişi olacak."

"Şu anda öyle değilse, onun bir ev hanımı olmasını beklememeli miyim?"

Gülümserim ve havuza uçmadan önce birkaç solmuş çiçek yaprağını yerden alırım. "Aynen öyle," derim ve uzaklaşırken hafifçe gülerim.

"Soruma cevap vermedin," diye seslenir.

Dönmeden dururum.

"Evli misin?"

Yürümeye devam ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Alice

*İnsanlar o kadar da karmaşık
değildir. Hepimiz zevk
peşindeyiz.*

Sekiz Yıl Önce ...

Yarattığım hayali dünyada hiçbir şey yasak değildi.

Kahvaltıda şarap. Öğle

yemeğinde çikolata.

Saat üçte şekerleme.

Yabancılarla seks.

Sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi değildi — çünkü çoktan gelmişti.

Akşam saat dokuzda, sağ elimde maşa, sol elimde açılmış bir şarap şişesi ve Ella Fitzgerald'ın "I've Got A Crush On You" şarkısı eşliğinde bir ribeye bifteği tavada kızartıyordum. Ben daireler çizerek dans ederken, dışarıda bir hareket oldu. Fransız kapılardan, Murphy'nin bakışları benimkilerle buluştu; o, garajdan merdivenlere doğru ilerlerken, yumuşak ışıklı dize lambaların altında Palmer'ı kucağına almıştı.

Şarabımı tezgaha koyup kapıyı açtım. "Aç mısın?"

Kedinin sırtını birkaç kez okşadıktan sonra onu yere indirdi. "Saat geç oldu."

Burnumu kırıştırdım. "Müzik çok mu yüksek?"

"Hayır. Ben sadece akşam yemeğimi yediğimi ima ediyorum."

Ona maşayı uzattım. "Akşam yemeğini yedin mi diye sormuyorum. Aç mısın diye soruyorum."

"İyiyim."

"Tabii ki iyisin, ama ben iyiden de iyi bir biftek yaparım."

Murphy çenesini göğsüne gömüp ensesini ovuştururken utangaç bir gülümseme attı. Onu tedirgin mi ettim?

"Benim..." diye başladı.

"Saçını yıkaman mı
gerekiyor?"

Aptalca bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Bundan daha iyi bir bahane bulana kadar içeri gel." Kapıyı işaret ettim. "Mükemmel bifteklerimi çevirip yağlamam lazım." Cızırdayan biftekleri çevirirken Murphy içeri girdi, arkasından kapıyı kapattı ama daha fazla ilerlemedi.

"Ayakkabılarını çıkar. Ev kuralları," dedim. "Tabii saçını yıkaman gerektiği için kalmayacaksın. Ve bunu tamamen anlarım çünkü harika saçların var. Kalın ve tam da olması gerektiği kadar dağınık." Şişeden şarabımı yudumladım. "İki yıldır sarışınım. Bir süre eğlenceliydi ama bakımı çok yorucu."

"Doğal saç rengin ne?" diye sordu, spor ayakkabılarını çıkarırken.

"Murphy, bir bayana asla doğal saç rengini sormazsın." Ona gözlerimi kısarak baktım, sonra şişeyi ocağın yanındaki tezgaha koydum.

"Burası harika kokuyor," dedi, bana doğru birkaç adım attıktan sonra omzunu buzdolabına dayadı.

Bir kaşıkla bifteğin üzerine sos döktüm. "Tereyağı, taze sarımsak ve biberiye."

O da gözlerini kısarak başını salladı. "Evli misin?"

Ocağı kapattım ve bifteği kesme tahtasına aldım. "Bunu bana yemek yapabildiğim için mi soruyorsun? Yemek yapmayı sadece eşlerin yapabildiğini mi sanıyorsun?"

"Bence eşler sol elinin yüzük parmağında alyans takar."

Elime ve zümrüt kesim pırlanta sonsuzluk yüzüğüne baktım. "Ah, buldum." Ribeye'yi damarlarına ters yönde yarım inçlik şeritler halinde dilimledim. "Umarım bifteğini orta-iyi pişmiş seversin."

"O elmas yüzük gerçekten de harika bir buluntu."

"Biftek sosum yok ama buna ihtiyacın olmayacak. Bu bebek kendi başına yetiyor." Gülümsedim, mükemmel bir parça kesip ağzına doğru uzattım.

Murphy başını birkaç santim geri çekerek sunduğum parçaya baktı. "Senin akşam yemeğini yemek istemiyorum."

"Bu benim akşam yemeğim değil." Parçayı dudaklarına değene kadar yaklaştırdım. Ağzını açıp aldı.

"Mükemmel, değil mi?" O yavaşça çiğnerken gülümsedim.

"Öyle sayılır," diye mırıldandı, benden uzanıp rulo kağıttan bir parça koparıp dudaklarını sildi.

"Şarap?" Ona şişeyi uzattım.

"Neler oluyor? Bugün Çarşamba. Bu senin akşam yemeğin *değil*. Bana içtiğin şişeden şarap ikram ediyorsun. Ve parmağında 'bulunduğu' bir elmas alyans var."

Ona bakarken bir parça biftek aldım ve dudaklarıma yaklaştırdım. "Mikrop fobin mi var? Varsa sorun değil."

"Evlı misin? Öyleyse sorun değil," dedi, ellerini arka kot pantolon ceplerine sokarak.

Gülümsedim ve şaraptan bir yudum aldım. Sonra yüzüğü sol elimden sağ elime geçirdim. "Daha mı iyi? Kim demiş elmas yüzük mutlaka alyans olmak zorunda?"

Murphy'nin bakışları yüzükte kalmıştı, ben de yüzüğü çıkarıp dolabı açtım, bir şarap kadehi çıkardım ve yüzüğü boş yere koydum. Şişeden mikroplarımı sildikten sonra, kadehini yarısına kadar doldurdum. O kadehe baktı, sonra dikkatini yüzüğü bıraktığım dolaba çevirdi.

"İlgilendiğin için çok tatlısın," dedim ve kadehi ona uzattım.

Kadehi aldı ve dudaklarına götürdü. "Ne demek istiyorsun?"

Bifteği bir ısırık daha aldım ve çiğnerken omuz silktim. "Sen başka bir adamın karısıyla seks yapan türden bir adam değilsin."

Boğulur gibi oldu, öksürürken elini ağzına götürerek bardağı tezgaha koydu. "K-Kim dedi," diye tekrar öksürdü, "seksle ilgili bir şey?"

"Biliyorum... biliyorum." Alnımı ovuşturdum. "O kadar yüksek bir pedestalde olman riskli. Ama cornhole'daki acınası performansına rağmen, yatakta iyi olduğunu düşünüyorum."

Yanakları kızardı. "Ne kadar şarap içtin?"

Gülümsememi saklamak için acınası bir girişimde bulundum, ki bu onun sorusuna verilecek cevap olmalıydı. "Bu gece mi? Bugün mü? Yoksa hiç mi?"

Murphy, yüzünde belirgin bir değişiklik olmadan gözlerini kırptı, ben de ona biftek tabağını uzattım ve ters yöne dönerek, onun plak koleksiyonuna doğru yürüdüm.

“Elleriniz temiz mi?” diye sordu.

Sırıtarak, yıpranmış kot şortumun önüyle ellerimi sildim. “Şimdi temiz.” Ella’yı The Mamas and Papas’ın “Dream A Little Dream Of Me” şarkısıyla değiştirdim.

Murphy, tabağından bir parça biftek kopardıktan sonra tabağı yemek masasına koydu ve iki basamak inerek oturma odasına geçti.

"Bu akşam dans kartında boş bir yer var mı?" diye sordum.

Başını salladı, tereyağlı parmaklarını yaladı. “Beyefendilerin dans kartı olmaz. Kadınlar dans kartlarını bileklerine takar ya da gece elbiselerine iliştirir. O yüzden dans kartın dolu mu diye sormalı olan benim.”

Hayali dans kartıma bakarak bileğimi çevirdim. “Hayır. Boş çünkü ben başkalarının ayaklarına basarım. Kimse benimle dans etmek istemez.”

Murphy beni incelerken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Anlaşılmak istemiyordum, sadece benimle dans etmesini istiyordum.

Bir kolunu arkasına kıvrarak selam verdi ve diğer elini bana uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Başparmaklarımı şortumun ön ceplerine sıkıştırarak, dudaklarımı birkaç saniye yana doğru kıvırdım. “Sanırım.” Elimi eline koydum ve o beni kendine doğru çekti, bir eli belimin alt kısmına güvenle yerleşirken, diğer eli yüzümden birkaç santim uzakta benim elimle kenetlendi, bu da beni nefesimi kesmeye zorladı.

O yönlendirdi. Ben takip ettim. Yani, denedim.

“Gerçekten berbat bir dansçısın, Alice Yates.”

İki sol ayağım, onun beni oturma odasında kahve masası ve kanepeden kaçarak döndürmesini engellemedi. Şarkı bittiğinde, ona hızlıca bir bakış attım. Ela gözleri beni büyüledi.

Şarap.

Müzik.

Harika saçları ve öldürücü gülümsemesi olan bir yabancının kucaklaması. Bu, en iyi kaçış yoluydu.

Şarkı listesindeki bir sonraki şarkı bizi o anın ve ne olacağı ya da olmayacağının dışına çıkardı, çünkü şarkı resmen tuhaftı.

Elini bıraktım ve kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım. "Bu da ne?"

O kıkırdadı, yanımdan geçip müziği kapattı ve plağı kılıfına geri koydu. "Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"YouTube," dedim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Cidden mi?"

Başımı salladım.

"Peki, akşam yemeğini benimle paylaştığın için teşekkürler."

Başımı salladım. "Sana söyledim ya. Bu benim akşam yemeğim değil."

"Ne yaptın? Gece dokuzda canın biftek mi çekti?"

"Öyle bir şey. Kalanını da yanına al. Sabah birkaç yumurta kır. Kahvene biraz krema koy." Tabağı alıp ona uzattım. "Tabağı geri ver, yoksa ceza ödeyeceğim."

"Kahvemi sade severim."

Tereddüt ettikten sonra yavaşça başımı salladım. "Tamam. Bunu unutmayacağım."

Alt dudağını dişleriyle sıyırdı. "Ben... seks yapacağımızı sanmıştım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh. Şey, yani..."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve yanımdan geçip arka kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, Alice."

Onuncu Bölüm

Murphy

Eğer ne yersek oyuz, o zaman her tabağı güzel, her lokmayı lezzet ve renklerle dolu hale getirelim.

HAFTALAR, sonsuz bir monotonluk döngüsü içinde akıp gidiyor. Blair ve Vera, bana “sade ve samimi” olacağı söylenen bir düğünü planlamak için inanılmaz miktarda zaman harcıyor. Yardım etmeyi teklif ettiğimde, bu fikri gülünç bulur gibi kıkırdıyorlar.

Hunter'la golf oynamadığım günlerde yatak odamızdaki masada bilgisayarım ile işlerimi hallediyordum. "Ev hanımı" beni rahatsız ediyor çünkü onu elbise ve beyaz önlük giymiş bir yabancı olarak göremiyordum. Bunun yerine, Alice'i her gördüğümde, bir tanıma kıvılcımı arıyorum ve dilimin ucuna gelen tüm cevapsız soruları yutuyordum. Kısa bir göz teması kurduğumuzda, bana bir şey getirebilir miyim diye sormadan önce aynı mükemmel gülümsemeyi gösteriyor.

"Vera?" Hunter sesinde tedirginlikle sesleniyor. "Vera!"

O ön kapıya doğru ağır adımlarla yürürken, ben de başımı yatak odasından dışarı uzatıyorum.

"Kadınlar henüz dönmedi mi?" diye homurdanarak soruyor.

"Henüz dönmediler. Bir sorun mu var?"

"Bir hayır müzayedesinde konuşma yapacağım ve bu lanet papyonu düzgün takamıyorum."

"Bay Morrison?"

Alice, rahat ve kendinden emin bir şekilde ona doğru yürürken dikkatimiz ona kayar. "Bana bırakın," der ve papyonuna uzanır.

O, yavaş yavaş gevşiyor çünkü Alice, ben hariç herkese böyle bir etki yapıyor. Onu sarsıp beni hatırlamasını, ne olduğunu anlatmasını ve bu suçluluk duygusundan kurtulmamı istiyordum.

“Bunu sana Vera mı öğretti?” diye sorar Hunter.

Narin, sabit elleri papyonu düzeltiyor. “Vera, tüm papyonlarınızı bağlamayı bilmem gerektiğini söyledi. Ama YouTube öğretti.” Gülümsüyor, bir anlığına bakışlarını onun yüzüne çeviriyor, sanki o onu sevdiği kadar o da onu seviyormuş gibi. Kahretsin, belki de Vera ölüyor ve Alice onun yerini alacak. Bu midemi bulandırıyor.

“Bu müzayedeye benimle gelmek ister misin?” Hunter, imalı bir şekilde kaşını kaldırır.

“Özellikle değil.” Alice, kravatına yeniden odaklanırken ona kocaman, yapmacık bir gülümseme atıyor.

“Hadi ama. Vera benimle asla müzayede yemeklerine gitmez. Ayrıca, tüm arkadaşlarımız onun bana bir ev hanımı tuttuğunu biliyor. Mahallenin ve sosyal çevremizdeki herkesin kıskandığı kişiyim.” Bana bir bakış atıyor. “Murphy, yirmi yılı aşkın bir evlilikten sonra sen de anlayacaksın.”

“İşte,” der Alice, bir adım geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla inceler. Hunter giriş aynasına döner. “Fena değil.”

“Teşekkür ederim.” Gülümser ve şakacı bir reverans yapar.

“Bir orkestra olacak. Dans etmeyi sever misin?” Hunter aynadaki yansımasına bakar.

“Evet, perdeler kapalıyken, tek başıma.”

Gülüyor. “O zaman başımız belada demektir. Vera dansçıdır, o yüzden ona bırakıyorum. Blair de dans etmeyi sever. Peki ya sen, Murphy?” Aynadan uzaklaşıyor. “Dans edebilir misin?”

Alice'ten bir tür onay bekliyorum, ama o, cevabı bilmiyormuş gibi benim yanıtlımı beklerken yumuşak bir gülümsemeden başka bir şey sunmuyor. Ve bir kez daha farkına varıyorum: o bilmiyor. Tanrım, bu işkence.

“Sorun yok,” derim tam da telefonum masada titrerken, bu yüzden mesajımı kontrol etmek için geri çekilirim. “Blair az önce bana mesaj attı,” derim. “O ve Vera arkadaşlarıyla yemeğe çıkacaklar. Vera seninle müzayedeye gitmemi istiyor.” Telefonumla yatak odasından çıkarım. “Dans ederken ben yönlendirebilirim.”

Alice burun kıvrıyor.

“Ya da sen tek başına gidebilirsin,” diyorum, “ben de biraz daha iş halledebilirim.”

Hunter başını sallıyor. "Alice sana akşam yemeği hazırlayabilir."

"Kendi akşam yemeğimi kendim yapabilirim." Ona baktığımda, gözlerini kaçırıyor. Onu kırdım mı acaba?

"Görünüşe göre bu gece izinlisin, Alice." Hunter merdivenleri tırmanarak yukarı çıkıyor.

"Gitmeden önce çalışma odanı düzenlemeyi bitireceğim," der. "Sen bir hazinesin, teşekkür ederim."

Ellerini önlüğünün önünü düzeltir. Karşımda bir yabancı duruyor. Ama ben sadece tanıdık şeyleri görüyorum. Mavi gözler. Yukarı kıvrık burun. Yay şeklindeki dudaklar. Tırnakları kesilmiş narin parmaklar. Sayısız kez öptüğüm boynundaki ben. Parmağımın ucuyla izlediğim sağ kolundaki sekiz santimlik yara izi.

"Eğer ısrar etseydi onunla gider miydin?" diye diye

soru "Elbette."

yoru Telefonumu cebime koyuyorum. "Gerçekten mi? Bu işi *seviyor* musun?" m. Alice ellerini önünde birleştirir, parmakları gevşektir. "Bu

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi iş."

Çenemi ovuşturup tepkimi gizlemek için birkaç kez başımı sallıyorum. Ona ne oldu da *bu*, şimdiye kadar yaptığı en iyi iş oldu?

"Bu ilginç. Neden böyle diyorsun?" Kaşları çatılır.

"Sadece merak ettim. Hepsi bu."

"Şey, Bay ve Bayan Morrison bana karşı çok nazikler. Ayrıca eğlenceliler. Dinamiklerini, bu evi ve konumunu seviyorum, ayrıca çok çeşitli görevlerim var, bu yüzden hiç sıkılmıyorum."

"Ve kim her gün elbise ve önlük giymeyi sevmez ki?" diye gülüyorum.

"Şey, bazen hayatın yetmiş yıl önce daha iyi olduğunu düşünüyorum. Daha az gürültü. Daha basit bir hayat. Harika müzik. Ve evet," gözlerini yere indirir, "yogaya ve spor pantolonlara bayağı bir zaman önce, yatmadan önce saçlarını elli kez tarayan ve sevimli ve kadınsı görünmek için hiçbir mazerete ihtiyaç duymayan kadınlar bana çekici geliyor, bu sana ya da nişanlına tuhaf gelse bile."

Ben bir pisliğim.

Sekiz yıl önce, gözlerimin önünde çöktü ve beni enkazın içinde bıraktı. Onu herhangi bir

elbise içinde, herhangi bir işte çalışırken görebilseydim.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu, ben yorumum için özür dileme fırsatı bulamadan.

"Serbest çalışan bir teknik yazarım. Temel olarak, ben..."

"Teknik ve karmaşık bilgiler için destek belgeleri yazıyorsun. Kullanım kılavuzları."

"Uh, evet. Bunu nereden bildin?"

Bir saniye gözlerini kısıyor. "Bilmiyorum. Aynı mesleği yapan biriyle karşılaşmış olmalıyım."

Dilimi ısırıyorum, "*Ben*" diye düşünüyorum. Bana rastladın.

"Tamam. Ben gidiyorum. Bana katılmak isteyen varsa son şansı," diyor Hunter, merdivenlerden aşağı inerken.

"İyi eğlenceler, Bay Morrison. Ben çalışmanızı bitirmeye gidiyorum," diyor Alice.

Arkamı işaret ederek başparmağımı sallıyorum. "Nerede olacağımı biliyorsun."

"Evet, evet," diye mırıldanır arka kapıya doğru giderken.

Kapı kapanır ve birkaç dakika sonra, 1967 model kırmızı Corvette coupe'sinin sokağa çıkarken çıkardığı gürültüyü duyarım. Akşam yemeği molası vermeden önce kendimi yirmi dakika daha çalışmaya zorluyorum. Mutfağa giderken uzun yoldan dolanıp Hunter'ın çalışma odasına göz atıyorum. Alice, rafları toz almak için sürgülü merdivende dururken, tüm kitaplarını yerde düzgün yığınlar halinde dizmiş. Topuklu ayakkabıları masasının yanında duruyor ve Hunter'ın lüks pikabında Billie Holiday "I'll Be Seeing You" şarkısını söylüyor.

Blair beni ailesiyle tanıştırdığında, onun plak koleksiyonuna ve on beş bin dolarlık pikabına anında kapıldım. Blair, babasının koleksiyonuna dokunmasına asla izin vermediğini ve benim bu kadar eski bir şeye neden bu kadar önem verdiğimi anlamadığını söylemişti. Ev hanımının babasının plaklarını çalmasına ne derdi acaba?

Alice'i işine bırakıp kendime akşam yemeği hazırlıyorum. Avokadoyu limon, sarımsak, tuz ve kişnişle ezip karıştırırken arkamda ayak sesleri duyuyorum ve dönüp bakıyorum. Alice ayakkabılarını giymiş.

"Benim için onları giymene gerek yok," diyorum.

"Yanık kokusu aldım," diyor, ayakkabı yorumumu görmezden gelerek.

"Quesadillamdan biraz peynir akmış." Tavaya doğru başımı sallıyorum. "Merak etme. Ben temizlerim."

"Sana akşam yemeği hazırlardım." Dolaptan bir tabak çıkarır.

"Sen benim ev hanımım değilsin. Ben hallederim."

"Ben ev hanımıyım. Ve şu anda bu evde yaşıyorsun, yani ben senin..."

Gülüyorum. "Yapıcı mı?"

Alice hafifçe gülümsüyor. "Evet. Domateslerin nerede?" "Gerek yok. Bu iş görür."

"Tabii ki domatese ihtiyacın var. Hemen dönerim."

"Alice..."

Ben itirazımı bitiremeden kapıdan çıkıp gitmişti. Birkaç dakika sonra, mükemmel bir turuncu ve sarı renkli geleneksel domatesle geri döndü. Hızlıca yıkadıktan sonra, onu kesme tahtasının üzerine koydu ve küp küp doğradı.

"Düzenlemesi gereken bir çalışma odan yok mu?"

"Neredeyse bitti. Üç gün süren bir projeydi." Quesadillamı kontrol edip kesme tahtasına aktarıyor ve şef bıçağıyla dört parçaya bölüyor. Sonra benden guacamole kasesini alıp taze kesilmiş domatesleri karıştırıyor.

Yanına yaklaşıyorum çünkü yemek yaparken kendini kaptırdığını biliyorum. Guacamole'ye eklemek için kırmızı soğanı doğradığında gülümsememi saklamakta zorlanıyorum. Sonra quesadillayı tabağa yerleştiriyor ve guacamole'yi tabağın ortasına sıgacak şekilde daha küçük bir kaseye aktarıyor.

"Ne içmek istersin?" diye sorar ve tabağı yemek masasına götürür, bir servis altlığı üzerine koyar ve yanına bir kumaş peçeteye çatal bıçakları yerleştirir.

Bana dönünce bira şişemi kaldırıyorum. "Büyük bir çocuk gibi kendi içkimi kendim aldım. Ve o çatal bıçak takımını kullanmayacağım. Ellerimle yiyeceğim, yağlı parmaklarımı yalayacağım ve peçeteye ihtiyacım olursa kot pantolonuma sileceğim."

Tanrım, keşke onun aklını okuyabilsem. Hayatımın en iyi (ve en kötü) iki haftasını nasıl hatırlamıyor? Aniden sona eren iki hafta, o günden beri taşıdığım bir yara.

“Çalışma odasında işimi bitireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Benimle akşam yemeği yemenizi istiyorum. Yemeği yatak odasına götürüp çalışırken masamda yiyecektim, ama şimdi bu büyük masada her şeyi düzgünce düzenlemiştiniz. O yüzden bana eşlik etmenizi istiyorum.”

“Gerçekten çalışma odasında işimi bitirmeliyim.”

Masaya oturuyorum. “Hunter, senin çok iyi bir dinleyici olduğunu söylüyor, Vera’dan çok daha dikkatliymişsin. Otur. Yaklaşan düşünle ilgili bazı şikayetlerim var. Seninle ev hanımı-müşteri gizlilik ayrıcalığım var mı?” Quesadillayı guacamoleye batırıyorum.

Alice birkaç saniye beni inceledikten sonra önlüğünün önünü düzelterip yanımdaki sandalyeyi çekerek bacak bacak üstüne atıp oturdu. O inanılmaz bacaklarla ilgili pek çok şey hatırlıyorum, ama keşke hatırlamasaydım.

Boğazını temizler, ben de gözlerimi kaldırırım. Bacaklarına baktığımı sessizce kabul ederken, aramızda garip bir sessizlik olur.

“Blair bana bu düşünle ilgili birçok fikir verebileceğimi söyledi.” Alice’e quesadillamdan bir dilim uzatırken sohbete dalıyorum.

O başını salladı, ben de dilimi onun önündeki masaya koydum. O da dilimi alırken, üzerinde kalan yağ izine bakıp kaşlarını çattı.

“Damadın pastası için istediğim herhangi bir pasta lezzetini seçebileceğim söylendi. Mantıklı, değil mi?” Bir lokma alırken mırıldanıyorum. Alice tek omzunu silkiyor ve hafifçe başını sallıyor. Sonra bıçağı alıp quesadillasının üzerine guacamole sürüyor. Gülümsememi zor tutuyorum.

“Ben de çikolatalı pasta dedim, Blair ve Vera bana gözlerini devirdi. Pastacı kırmızı kadife pastası önerdi, bu Blair ve annesini memnun etmiş gibi görünüyordu ama ben kırmızı kadife pastası istemiyorum. Sıradan çikolatalı istiyorum. Sonra çikolata istiyorsam bir dolgu önerdiler. Portakal, kiraz veya ahududunun çikolatalı pasta ile iyi gittiğini söylediler. Hayır. Ben sadece çikolatalı krema kaplı sade çikolatalı pasta istiyorum.”

Alice çiğnemeyi bitirip dudaklarını yaladı. “Peki hangi pastayı alacaksın?”

“Rumlu pasta.”

Gülmemek için parmaklarını dudaklarına bastırdı. Sonra birama uzandı.

Onu durdurmuyorum, ama şişede dudaklarına değmeden önce donup kalıyor ve birayı yavaşça masaya geri koyarken gülümsemesi kayboluyor.

“Üzgünüm,” diye mırıldanır, boğazını yutkunur. “İşe dönsem iyi olacak.”

Tartışmıyorum çünkü beni hatırlamasa bile, vücudu birlikte olduğumuz zamanları kas hafızasında saklıyor.

On Birinci Bölüm

Alice

*Seks, hafife alınan bir buz kırıcıdır.
Tutucu davranma.*

Sekiz Yıl Önce...

Bacaklarımı gömleğimin içine sokup dizlerimi göğsüme çekerek, buharlı kahvemi yudumlamadan önce sııttım. Murphy'ye gerçekten seks teklifinde bulunmuş muydum?

Palmer, açık hava koltuğunun yanına atladı ve ona dokunduğum anda mırıldanmaya başladı. Murphy perdeleri açtığı anda bakışlarım binanın arka tarafına kaydı. O gülümsedi, ben de güzellik kraliçesi gibi el salladım.

Kaçışımı seviyordum ve buradan hiç ayrılmak istemiyordum. İş yok.

Sorumluluk yok.

Üzerimde dolaşıp, bileklerimi kesmediğimden emin olan kimse yoktu.

Birkaç saniye sonra Murphy, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde ne olduğu belli olmayan bir şeyle arka merdivenlerden indi. "Günaydın," dedi.

"Ne yiyorsun?" diye sordum.

"Quesadilla."

Burnumu kırıştırdım. "Kahvaltıda mı? Kahveyle mi?"

"Doğru."

"Neden bu kadar yumuşak?"

"Ne demek istiyorsun?" Terasa çıktı.

"Bunlar olması olması gevşekgevrek olmaları dış
dış ızgara mükemmel bir şekilde ızgara yapılmış,
yanında guacamole."

“Tortillaya peynir koyup ikiye katlıyorum ve mikrodalgada ısıtıyorum. Ama benden bu kadar. O kadar şarap ve kırmızı etten sonra nasıl uyudun?”

“Bebek gibi. Ya sen?”

Esnedi. “Pek iyi değil.” “Çok yazık.

Neden?”

“Aklımda çok şey mi var?” Kanepenin yanına oturdu. “Seks mi?”

Kahvesinden bir yudum almadan önce sırttı, sonra başını salladı. “Vay canına. Sadece şarap ve müziğin etkisi olduğunu sanmıştım. Alacakaranlık'ın verdiği cesaret. Ama bu sabah o konuyu açıyorsun. Kahve etkisini tam olarak hissetmeden önce bunu söyleyeyim dedim.”

“Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber vermemi defalarca söyledin. Bunu bir tehdit olarak algılamamı istemem, ama yorumumu yazarken, isteklerime yanıt vermemeni belirtmekten başka seçeneğim kalmayacak.”

Murphy kıkırdadı, sonra kalan quesadillayı ağzına tikiştirip yavaşça çiğnedi. Sonra boğazını temizledi. “Aynen öyle, ha?”

“Nasıl yani?” Palmer'ın sırtını okşadım.

Ellerini kot pantolonuna sildi. “Buraya geleli dört gün oldu ve benimle seks yapmaya hazır mısın?”

Gözlerimi kısarak baktım. “Hiç bir barda bir kadınla tanışıp onu eve götürdükten sonra ertesi sabah ‘tanıştığımıza memnun oldum’ dedin mi? Sanırım bunun bir adı var...” Dudaklarımı bükerek gülümsedim.

“Tek gecelik ilişki mi?”

Parmaklarımı şıklattım. “Bingo.”

Elinin tersiyle ağzının kenarlarını sildi. “Evli olmadığından emin misin?”

“Kesinlikle.” Kahvemi içtim, Murphy'nin gerçek zamanlı düşüncelerini keyifle izledim.

“Peki.” Ayağa kalktı. “Dişlerimi fırçalayayım.”

Dudaklarım aralandı, gözlerim kırpınmadan onu izledim; merdivenleri indiği gibi aynı telaşsız adımlarla çıkıyordu, sanki benimle seks yapmak, yapılacaklar listesinden bir maddeyi işaretlemekmiş gibi.

Ciddi olma ihtimaline karşı, içeri koştum ve dişlerimi fırçaladım, saçımı taradım, banyo lavabosunda bacaklarımı tıraş ettim ve deodorant sürdüm. Sonra aynadaki yansıma baktım. Gerçekten neredeyse hiç tanımadığım biriyle seks mi yapacaktım? Aşağıya baktım, kolumdaki yara izini parmağımla izledim.

"Bir saat sonra kuaför randevum var," dedi Murphy diğer odadan. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Kalbim küt küt atıyordu, ama mantığım cesaretimi (pervasızlığımı) elimden almadan önce banyo kapısını açtım. Murphy yatağımın yanındaydı, komodinin üzerindeki bitkinin cam sulama kabını kontrol ediyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, geceliğimi omuzlarımdan sıyırdım, sadece siyah iç çamaşırlarımla kalarak üç adım attım ve kollarımı boynuna doladım.

Onu öpmeye çalıştığımda biraz geri çekildi. Gözlerimi kısarak baktım, o da sıırttı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Basit, ama duygusal olarak sarsıcı bir andı. Neredeyse vazgeçiyordum.

Neredeyse.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Sonuçta Murphy, medeni durumumu önemseyen bir beyefendiye benziyordu, kusursuz bir müzik zevki vardı ve ev bitkilerini hayatta tutma konusunda yetenekliydi. Bunları bir araya getirince, çarşafın arasında ateşli bir sevişme ve ardından biraz sarılma bekledim.

Hayır.

Murphy gömleğini çıkardı, sonra beni yatağın karşısındaki masaya doğru itti, iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı sıyırdı ve kot pantolonunu çıkardı, tüm bu sırada da beni ateşli bir şekilde öpüyordu.

"Aman Tanrım..." Başımı geriye attım ve nefes nefese kaldım, o içime girerken bir elimle kolunu, diğer elimle masanın kenarını tuttum.

Her şey çok "à la carte" idi. Ön sevişme yoktu ve masa başında sarılmakla bitmeyeceğini tahmin ediyordum. Sadece seks.

Bu *tam da* ihtiyacım olan şeydi, sanki Murphy beni iki haftalığına Lake of the Isles'a getiren koşulları biliyormuş gibi. Sanki damarımıza bir şey enjekte edilmiş gibi seviştik

ve beni rahatsız eden her şey birkaç dakikalığına ortadan kayboldu.

Gözlerimiz kilitlendi ve o sırttı, bu da benim de aynı tepkiyi vermeme neden oldu. O "vay canına, bunu gerçekten yapıyoruz" sırtışıydı. Sonra beni tekrar öptü ve ikimiz de aynı anda "vay canına, bu çok iyi hissettiriyor" der gibi mırıldandık.

Başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Dişleriyle onu çekiştirdiğinde orgazm oldum. Ağzını benimkine yapıştırdı, içime daha sert girerken çığlığımı yuttu, sonra göğsünü titreten alçak, seksi bir iniltiyle orgazm oldu. Bittiğinde, nefes nefese ve tüm beklentilerimizin ötesinde tamamen tatmin olmuş bir şekilde birbirimize sarıldık. En azından, onun beş yıldızlı yorumuna yazmayı planladığım şey buydu.

Bilginiz olsun, daha önce hiç bir barda tanıştığım bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki için eve gitmemiştim. Hepsi benim tarafımdan taklit edilen bir özgüvendi. Ama daha da önemlisi, başka bir insana karşı hiç bu kadar kontrol edilemez bir çekim hissetmemiştim.

Murphy saçlarımın arkasını avuçladı ve beni tekrar öptü, dili ağzımın içini taradı. Sonra boynuma doğru öpüşerek indi, aynı anda da kendini külotuna sokup kot pantolonunun fermuarını çekti. O donduğunda gözlerimi açtım ve omzumun üzerinden baktım.

Arkamdan uzanıp, masanın çarptığı yerde sıva parçalarının döküldüğü yeri parmağıyla okşadı.

"Bunun parasını ben ödemem," dedim.

Ben masadan atlayıp iç çamaşırlarımı ve geceliğimi alıp banyoya doğru yavaşça yürürken, o gülümsemesini saklayamadı. "Görünüşe göre saçını kestirmeye zamanında yetişeceksin. Verimlilikten beş yıldız, Murphy Paddon."

Kapıyı kapatır kapatmaz ağzımı kapattım ve gözlerimden yaşlar boşaldı.

On İkinci Bölüm

Alice

*İki tür insan vardır:
huysuz insanlar ve şekerleme yapanlar.*

"ÇİÇEKLER YETER ARTIK," diye homurdanır Blair, kahvaltıdan önce mutfağa girerken. Bornozunun kuşağını sıkılaştırır. "Yaz boyunca buradayım. Ben lanet olası bir sanatçıyım. Her sabah çiçek düzenlemen için hiçbir neden yok. Yaptığın çoğu şey için bir neden yok, ama kesinlikle bunun için yok." Vazoyu benden uzaklaştırır.

"Peki o zaman." Ona gergin bir gülümseme atarım.

"Yatağımızı topladım, eğer yapacak yararlı bir iş arıyorsan çarşafı çamaşır makinesine atmaya ne dersin?"

"Peki, hanımefendi."

"*Blair*. Lütfen bu 'hanımefendi' zırvalığını kes."

Dilimi ısırp yatak odasına doğru birkaç adım attım.

"Alice?" Blair iç geçirir. "Ben... ah! Çok özür dilerim. PMS dönemim, adetimin başlamasına ramak kaldı. Ve kelimenin tam anlamıyla her şey beni sinirlendiriyor. Bu düğünü planlamak çok stresli. Tek istediğim New York'a taşınmak. Eminim benim sorunlarım umurunda değildir ama sana sert çıktığım için gerçekten özür dilerim. Haddi aşmıştım."

Benden *özür mü diliyor?* Dilemesini tercih ederdim. Murphy'nin nişanlısıyla ilişki kurmazsam, ona olan hislerimle başa çıkmam daha kolay olur.

"Önemli değil. Düğün planlamak sandığı kadar kolay bir iş değil."

"Oh, evlendin mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, yatak odasına doğru ilerlerken, Murphy telefonda konuşup odada volta attığı için kapının önünde duruyorum.

Gülümsüyor, parmağını kaldırıyor ve "Bir saniye" diyor.

Yerdeki arşaf yığınını işaret ederim ve o telefonu kapatıp biz de havadan sudan konuşmak zorunda kalmadan önce arşafaları hızla toplarım.

"Tamam, bu en iyi plan gibi görünüyor. Teşekkürler, Rob. Seni sonra ararım." Telefonu kapatır. "Günaydın."

Çok geç.

"Günaydın." Onun parlak gülümsemesine bakmak yerine arşafaları toplamaya odaklanıyorum.

"Bir saniye. Onları sallamam lazım çünkü sanırım Blair, sabırsızlığı yüzünden yatağa attığım cüzdanımı da toplamış."

Yavaşça arşafaları bırakıp kenara çekiliyorum, tam o sırada Murphy de aynı yöne doğru adım atıyor, sonra ikimiz de diğer yöne doğru yürüyoruz.

Ona bir bakış atma riskini alarak, gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sanırım dans edebiliyorsun." O sırtıyor.

Aramızda mesafe bırakmak için yana adım atıyorum ama masaya çarpıyorum. Masa duvara çarpıyor ve ben, hasar olup olmadığını kontrol etmek için irkiliyorum.

"Üzgünüm, benim hatamdı," diyor. "Ve merak etme. Duvarda iz kalmış olsa bile, bir masadan dolayı duvar tamiri yapmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacak."

Bu bir ima mı? Neden böyle bir şey yapsın ki? Onu hatırladığımı bilmiyor.

Masanın duvara çarptığı yerde küçük bir çukur *oluşmuş*. "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Hey, ciddiyim. Sorun yok," diyor Murphy, arşafaları silkeliyor. "Ah, işte cüzdanım."

Parmağımı çukurun üzerinde gezdiriyorum.

"Neredeyse hiç fark edilmiyor," diye mırıldanıyor omzumun üzerinden.

Döndüğümde Murphy o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Aramızda mesafe yaratmak için başımı geriye doğru uzatırken kendimi masaya yapışmış gibi hissediyorum.

Bakışları yüzümde dolaşıyor. "Hiç déjà vu yaşadın mı?" diye fısıldıyor.

Bu bir déjà vu değil ve o da bunun farkında.

"Daha önce arşafaların arasında cüzdanını kaybetmiş gibi hissediyorsun, ama kaybetmedin mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Sayılır. Ama kaybettiğim cüzdan değildi."

"Murphy?" diye seslenir Blair.

O, geriye doğru kocaman bir adım atar ve keskin bir nefes alır.

"Ona karşı sabırlı ol," diyorum. "Mutlu sonuna ulaşmak üzere, ama bazen bu stresli olabilir."

Dudakları aralandı, ama hemen çenesini sıkıca kapattı ve birkaç kez başını salladı. "Geliyorum," diye bağırdı.

Yine çarşafları topluyorum.

"Mutlu musun?" diye sorar, ben kapıya doğru yürürken.

Arkamı dönmeden bir saniye dururum. "Tabii ki," diye mırıldanırım ve çamaşır odasına doğru ilerlerim.

"Alice, bir saniye buraya gelebilir misin?" diye soruyor Hunter, çalışma odasının önünden geçerken.

"Evet, efendim." Çarşafları hızla çamaşır odasının zeminine atıp, üç tarafı kitaplıklarla çevrili ve ikinci kata çıkan metal korkuluklu modern ahşap merdivenleri olan lüks iki katlı çalışma odasına geri dönerim. Masasının arkasındaki muhteşem kemerli pencereler, bu geniş mekanı aydınlatmaktadır. Penceresi aralık olmasına rağmen, tatlı ve baharatlı bir duman kokusu havada asılı kalmaktadır. Vera, evde puro içmesine izin vermez, ama o yine de açıkça içmektedir.

"Kitap okumaya ne dersin?" diye soruyor, okuma gözlüklerini çıkarırken.

"Şey, fena değil. Sanırım. Neden?"

Pikapında yumuşak bir caz müziği çalıyor.

"Bana kitap okumanı istiyorum." Masadaki sandalyesinden ağır adımlarla kalkıp kırmızı kravatını gevşetiyor, sonra beyaz gömleğinin üst iki düğmesini açarken düzenli bir şekilde sıralanmış kitap raflarına göz gezdiriyor. En alttaki raftan bir kitap seçiyor. "*Three Men in a Boat*'u okudun mu?"

"Hayır," diyorum, sonra gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Bu iş gittikçe daha da güzelleşiyor.

"Rahatlatıcı bir hikaye. Sakıncası var mı?" Bana kitabı uzatıyor, sonra kabarık kahverengi deri koltuğu, ona uyan kanepeye yaklaştırıyor. "Otur lütfen. Ne içmek istersin? Viski? Şarap?" Daha önce doldurduğum bardağa buz ekliyor. Ama şimdi bana servis mi yapıyor?

"Sadece su," diyorum. "Teşekkürler."

Buzlu suyu masa lambasının yanına koydu ve kanepeye uzandı, ayak bileklerini çaprazladı, ellerini göğsünde birleştirdi, gözlerini kapattı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, tek gözünü aralıyor. “Sadece birkaç bölüm. Sonra yapmam gereken işler var.”

Gerçekten mi? Kıkırdamamı bastırmaya devam ediyorum.

Bacaklarımı çaprazlayıp boğazımı temizliyorum ve okumaya başlıyorum. İlk bölümün sonunda uyuduğunu sanıyorum, ama emin olamadığım için iki bölüm daha okumaya devam ediyorum. Üçüncü bölümün sonunda bekliyorum. Uyanacak mı? Onu uyandırmam mı gerekiyor?

“Bay Morrison?” diye fısıldıyorum. Kıkırdamıyor.

Kitabı bir kenara koyup öne eğildim ve elimi koluna koydum. “Bay Morrison?”

Gözleri birden açılır ve oturur, başının üstüne kollarını uzatıp büyük bir esneme yapar. “Sakinleştirici bir sesin var. Hikayeye şu ana kadar ne dersin?”

Gümüş tilkiye kitap okumak için saatte yüz dolar aldığımı söylersem kimse bana inanmaz herhalde.

“Eğlenceli.” Gülümsüyorum.

“Vera’yı okumaya ikna edemiyorum. Belki bitirdiğimizde onu ikna edersiniz.” Ayağa kalkıp gömleğini pantolonuna soktu.

Yani bu düzenli bir şey mi olacak? Hunter Morrison tuhaf bir adam ve ben de onun zengin adamın tüm kaprisleri için buradayım.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye soruyorum ve kitabı rafa geri koyuyorum.

“Bu ruhsatı Ferrari’nin torpido gözüne koyup yeni plakayı takabilirsin.” Katlanmış bir kağıdı masasının üzerinden kaydırır. “Kapının yanındaki anahtarları al. Ferrari logolu olanlar.”

Başımı sallıyorum. “Tamam.”

“Ve Alice?”

“Evet?”

“Acaba sabun yapıyor musun?”

Bazen gizli bir kamera olduğunu ve tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyorum. Hatta odanın köşelerini hızlıca kontrol ediyorum. O ise soğukkanlılığını sarsmaya devam ediyor. Bir kıkırdama

ama onu geri yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. “Şey... henüz yok.”

“Eğer yaparsan, vanilya kullanma.

Sevmiyorum.” Yavaşça başımı sallıyorum.

“Teşekkürler, Alice. Hayatımın en iyi şekerlemesi.” “Rica ederim.”

Önce çarşafı çamaşır makinesine atıyorum, sonra Ferrari'nin anahtarlarını bulup bodruma iniyorum; orada iki şeritli bir bowling salonu, ikinci bir mutfak, bir sinema odası ve iki yatak odası daha var. Sonra akçaağaç kitaplığı çekerek, panik odası olarak da kullanılan yer altı garajına açılan gizli kapıyı ortaya çıkarıyorum. En uçtaki rampa araba yoluna çıkıyor. Sanki hiçbir yerden çıkmıyormuş gibi, doğrudan ana caddeye açılıyor. Morrison'ların lüks evini tarif edecek kelimeler yok.

Arabaya doğru birkaç adım attıktan sonra arkamda bir ses duyuyorum ve omzumun üzerinden Blair ve Murphy'nin el ele tutuştuğunu görüyorum.

"Onlar babamın araba anahtarları mı?" diye sorar Blair, parmağımdaki anahtarlığa doğru başını sallayarak.

"Evet. Benden onun için bir şey yapmamı istedi." Ferrari'ye doğru yürümeye devam ediyorum.

"Sana arabasını sürmene izin vermiyor, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve onun adet öncesi sendromu yaşadığını, bu yüzden huysuzluğundan sorumlu tutulamayacağını hatırlıyorum.

Yine duruyorum. Bu sefer ona dönüyorum.

“Önemli değil, hadi,” diyor Murphy, onu beyaz SUV'lerine doğru çekerek.

Kız, onun elinden kurtulur. "Önemli. Kimsenin Ferrari'sini sürmesine izin vermez. Ne bana, ne de anneme. Yani sana sürmene izin veriyorsa, bunun bir nedeni olmalı."

"Mesela?" Neden onun oyununa katılma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum.

Az önce Murphy'ye onu savundum ve karşılığında aldığım teşekkür bu mu?

"Ailem otuz yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyor. Bunu bozma."

“Karıştırmıyorum. Sanırım ikisini de benden önce olduklarından daha mutlu ediyorum.” Göz kırptım.

Murphy, eğlendiğini gizlemek için dudaklarını ısırır.

"Bu ne demek oluyor?" Blair alaycı bir şekilde soruyor.

Kayıt belgesini kaldırıyorum. "Bunu sadece torpido gözüne koyuyorum, gezintiye çıkmıyorum."

O da şişkinliğini yitirir ve utançtan gözlerini indirir.

"Sadece özür dile ve gidelim," der Murphy.

"Özür dilemene gerek yok. Babam annemi aldattı." Dönüp garaja doğru yürümeye devam ediyorum. "Ben başka bir kadının kocasıyla yatan türden bir kadın değilim."

En azından planım bu değil.

On Üçüncü Bölüm

Murphy

*Yalan söyleyeceksen,
bu şimdiye kadar anlatılmış en iyi hikaye olsun.*

Sekiz Yıl Önce ...

Başka bir adamın karısıyla yattım mı? Umarım yatmamışımdır.

Tek gecelik ilişki konusunda acemi değildim, ama evimi kiralamak için para ödeyen biriyle seks yapmak farklı bir duyguydu. Alice farklıydı.

Spontane ve eğlenceliydi. Çekici ve kendinden emindi. Ama en çok da bir muammaydı. Bazen onu anlamak isterdim, ama bazen de sadece onun uyandırdığı merak ve hayranlığın tadını çıkarmak isterdim. Onun hakkında her şeyi bilmemekten gelen belirli bir tatmin vardı, sanki Noel ağacının altındaki hediyelere bakıp içlerinde ne olduğunu hiç bilememek gibi.

Neden elmas yüzük?

Neden iki hafta boyunca Minneapolis'te tek başına ve belirgin bir amacı olmadan kalıyordu?

Sabahları şarap.

Gece atıştırmalığı olarak biftek.

Daha yeni tanıştığı bir adamla seks yapmayı teklif etmek.

Beynim bok gibiydi. Teslim tarihlerim vardı ama konsantre olamıyordum. Uykum kaçıyordu çünkü onun hemen altımda olduğunu biliyordum ve onun da uyanık olup beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ertesi sabah, bilgisayarımın imleci sanki omzuma sanal bir dokunuş gibi yanıp sönerken, pencereden ona bakakaldım.

Merhaba? Beni hatırlıyor musun? İşini?

Alice ile ilgili sorunlar, ki çoktu, onun yanında hissettiğim açıklanamayan bir tanıdıklık duygusuydu. Déjà vu'dan daha fazlası. Anlık çekicilikten daha fazlası.

Kahvesini yudumladı ve sarı saçlarını kulağının arkasına attı, sonra birdenbire, ama aynı zamanda rahatsız edici derecede isabetli bir niyetle, doğrudan bana baktı.

Vücudumu pencereden o kadar hızlı uzaklaştırdım ki sandalye devrildi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, başımın arkasını ovuşturarak devrilmiş sandalyeyle boğuşup tekrar ayağa kalktım. Neden aşık bir on iki yaşındaki çocuk gibi davranıyordum?

Kalp atışlarım normale döner dönmez, kapımı çaldı ve kalbim yine deli gibi çarpmaya başladı. Ellerimi yüzüme sürdüm. "Kendine gel," dedim ve ofisimden çıkıp kapıyı açtım.

"Saç kesimin güzelmiş." Göz kırptı.

Sikim gereksiz yere kıpırdadı. Kafası karışmıştı. Biz (sikim ve ben) kızların bize göz kırpmasına alışık değildik. Flörtöz gülümsemeler, dudak ısırma, kızarma... tabii. Ama göz kırpmak cesur bir hareket gibi geliyordu. Sadece kendine güvenen insanlar göz kırpardı. Biz (sikim ve ben) Alice'in üçümüzün tekrar seks yapacağından emin olup olmadığını merak ettik.

"Teşekkürler." Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Bugün ne yapıyorsun?" Gözlerini benden ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı.

"Çalışıyorum. Neden?"

"Yani bisiklete binmeyecek misin?" "Şey..."

"Garajda asılı duran bisikletin senin olduğunu varsayıyorum." Başımı salladım.

"Onu ödünç alabilir miyim?"

"Ben... şey... evet." Bobblehead bebek gibi tekrar başımı salladım.

"Senin için seleyi alçaltmam gerekecek."

"Çok zahmet olur mu?"

"Hayır. Bana bir dakika ver."

"Acele etme. Bir smoothie yapıp giyineceğim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Yedim."

"Harika. Hazır olduğunda bana haber ver."

Saklambaç oynayan bir çocuk gibi, kapıyı kapattım ve ona içeri girmesi için zaman tanımak amacıyla yüze kadar saydım, sonra garaja gidip bisikletin selesini indirdim ve lastiklerini kontrol ettim. Sonra kapısını iki kez çaldım ve içeri girdim.

"Hazır," diye seslendim.

"Oh, çok çabuk oldun," diye bağırdı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve mutfağın diğer tarafına başımı uzattım. Alice dişlerini fırçalıyordu. Ağızını çalkaladı ve havluyla ağızını sildi.

"Günün geri kalanında işe odaklanabilmek için şimdi hazırlamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Kaşlarını çatarak banyo ışığını kapattı. "Dikkatini dağıtıyorum. Üzgünüm."

"Hayır. Özür dileme. Bunu yapmaktan mutluyum."

Alice yatak odasına girdi ve birkaç saniye sonra bir çift çorapla geri döndü. "Peki, teşekkür ederim." Çorapları giymek için yemek masasına oturdu.

"Ne iş yapıyorsun? Tahminimce ahşapla ilgili bir şey, çünkü garajında araban yok, sadece ilginç aletler ve bolca ahşap var."

"Ağaç tornalamayı seviyorum. Babam öğretti. Ama gündüzleri serbest teknik yazar olarak çalışıyorum."

"O ne anlama geliyor?" Alice çoraplarını giyerken başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı.

"Teknik yazarlık mı, yoksa ahşap tornalama mı?" Alice kıkırdadı. "İkisi de."

"Kullanım kılavuzları gibi teknik ve karmaşık bilgiler için destek belgeleri yazıyorum. Ağaç tornacılığına gelince, o sadece torna tezgahı ve çeşitli aletler kullanarak ahşabı kesip şekillendirmek. Torna tezgahı, ahşabı döndüren bir makine, böylece yarattığım şekiller simetrik oluyor."

"Hıh. İlginç. *Sen de ilginç birisin.*"

Omuzlarımı geriye çekip göğsümü dışarı çıkardım, çünkü onun gözünde ilginç biri olmak hoşuma gidiyordu.

Alice saçlarını kulaklarının arkasına attı, sonra ellerini bacaklarının üzerine koydu. “Seks yaptık.”

Boynumun arkasını ovuştururken gülümsememi kontrol etmeye çalıştım. “Evet.”

Bir saniye alt dudağını ısırды. “Eğlenceliydi. Teşekkürler.”

Bu kadın beni asla hayal kırıklığına uğratmadığı için, yüzümdeki sırıtış kendiliğinden ortaya çıktı. “Memnuniyetle,” dedim.

Yanakları pembeleşti. “İlanı kontrol ettim ve olanaklar arasında yoktu, bu yüzden haddimi aşmış olabilirim.”

“Sence bunu olanaklar kısmına eklemeli miyim?”

Alice ayağa kalktı. “Yok. Kendimi özel hissetmeyi seviyorum.” Arka kapıya doğru yavaşça yürüdü, ama ben kıpırdamadım çünkü sadece onu izlemek istiyordum. Alice Yates, özel olmanın tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi.

Yürüyüşü sanki süzülüyormuş gibi yumuşaktı. Her yönüyle büyüleyiciydi.

“Geliyor musun?” diye sordu, tenis ayakkabılarını giymek için çömelirken bana bakarak.

Başımı salladım. “Bu sadece bir öğleden sonra için miydi, yoksa öpüşmek de olanaklar arasında yer alıyor mu?”

Ayakkabılarını bağlarken başını eğik tutarak sırıttı. “Sana bisikletimi ödünç veriyorum. Dudaklarımı da ödünç veririm.

Sadece düşünmen gereken bir şey.”

“Bu işleri karmaşıktırır mı?” diye sordu, dik durarak.

Dudaklarımı bükerek gülümsedim. “Benim açımdan değil. Ben muhtaç ya da bağımlı biri değilim.

Köpekleri evlat edindim. Gitme zamanları geldiğinde, sorun yok.”

Burnunu kırıştırdı. “Beni bir köpekle mi karşılaştırıyorsun?” “Hayır.

Şey, duruma bağlı. Köpekler hakkında ne düşünüyorsun?”

Alice parmağını dudaklarına götürdü. “Söylemek istemiyorum. Palmer bizi duyabilir.” Kapıyı açtı ve garaja doğru yol gösterdi.

“Tahmin edilebilir olmak istemem ve ne iş yaptığını sormak istemem ama...”

“İyi,” dedi ve garaj kapısını açtı. “Çünkü ben hiçbir şey yapmıyorum.”

“Bağımsız bir servetin mi var?”

Ben garaja adımımı attıktan sonra arkasını döndü. “Dolu dolu zengin. Elbette eski para. Aslında, sanırım büyük büyük büyükannem bir

kraliçeymiş. Hayatımda bir gün bile çalışmadım.”

“Vay canına.” Kafamın arkasını kaşıdım. “Keşke bunu bilseydim. O zaman kraliyet kışını masaya çivilemek yerine yatakta yapardık.”

Alice burnunu çekerek ağzını kapattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Peki, Prenses Alice, madem işin yok, bilmem gereken herhangi bir yeteneğin var mı?” Kaskımı kancadan aldım ve kayışını sıktım.

Omzunu kaldırdı. “Oh, bilirsin... pek bir şey yok. Senkronize yüzme ve *artistik* yüzmede iyiyim. Sekiz yaşındayken bir kaplumbağa çalmıştım. Ve lisede, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nda Hermia rolünü oynamıştım.”

O çenesini kaldırıp, güven dolu bir gülümsemeyle bana baktığında kaşlarımı kaldırdım. Benimle dalga mı geçiyordu? “İki doğru bir yalan mı oynuyoruz?” diye sordum, kaskı kafasına takıp kayışı kontrol ettikten sonra biraz daha sıkamak için çıkardım.

“Yeteneklerimden ikisi yalan gibi mi geliyor?”

Gülerek, “Belki. Gerçi kaplumbağa çalmanın bir yetenek sayılacağından emin değilim. Yakalandın mı?”

“Hayır. Bu yüzden yetenek sayılıyor.” Kaskı bağlamam için çenesini kaldırdı.

Kaskı bağladım, sonra üstüne iki kez vurdum. “*Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nı hiç izlemedim ya da okumadım, o yüzden Hermia’nın iyi bir rol olup olmadığını bilmiyorum.”

“Evet.” Arabamın yanındaki bisikletin bulunduğu sokağa doğru yürüdü ve bacağını çubuğun üzerinden attı. “Hermia, Lysander’a aşık cesur bir kadındı, ama babası onun Demetrius’la evlenmesini istiyordu. Temel olarak ataerkil düzene karşı savaşmak zorunda kaldı, sonra da hayallerindeki erkeğin, onu arkadaşına aşık eden bir aşk iksiri içirmesiyle başa çıkmak zorunda kaldı. Çok güzel bir karmaşaydı.”

“Shakespeare hayranı değilim.”

“Bunu sadece onu hiç tanımadığın için söylüyorsun, muhtemelen Shakespeare’in tüm hikayelerini atlayıp Google’da özetlerini okudun.”

Beni doğru tahmin etmişti, ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

“Yirmi birinci yüzyılda okula gitmiş hiç kimse, Shakespeare’in ya da Dickens’ın özetlerinden başka bir şey okumamıştır. İnternetin varlık nedeni de temelde budur.”

Gözlerini devirdi.

“Koltuğu ayarlamamı ister misin?” O bisiklete otururken, ayaklarını pedallara dayarken ben bisikleti tuttum.

“Hayır. Oldukça rahat.” Koltuktan kayarak indi ve güneş gözlüklerini taktı.

"Harika. Peki, iyi sürüşler."

“Teşekkürler.” Gülümserken gömleğimi tutup beni kendine doğru çekti.

"Ah," dedi, beni öpmeye çalıştığı anda kaskın güneş siperliği alnıma çarptı.

“Oh, pardon.” O kıkırdadı.

Alnımı ovuşturdum.

Kıkırdadı. “Seni öpecektim.” “Evet, anladım.”

Alice kaskını çıkardı ve gidona astı. Sonra parmak uçlarına yükseldi ve boynumun arkasını tuttu, böylece vizörün çarptığı alnımı öpebilsin diye. Ama benim öpülmeye ihtiyacım yoktu; onun ağzının içini tatmak istiyordum, ben de öyle yaptım.

“Merhaba,” diye fısıldadım dudaklarının üzerinde, sonra onu öptüm. Ve farkına bile varmadan, onu kendime doğru çekerken motosiklet yan yattı.

O da aynı şevkle bana karşılık verdi. Alice’in her şeyi beklenmedik ve heyecan vericiydi. Ve ona karşı, onun kahvaltıda şarap içmeye karşı hissettiği gibi hissediyordum: Roma’da...

"İçeri..." Öpüşmeyi kesip nefes nefese kalırken, ben boynunu öpüyordum. "İçeri."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Onu garaja taşıdım ve kapının kapanması için düğmeye bastım. Kollarını ve bacaklarını benden çektikten sonra ayağa kalktı ve arka bahçeye açılan kapıya doğru döndü. Boynunu öptüm ve elimi şortunun önünden aşağıya kaydırarak göğsümü sırtına bastırdım.

Nefesi kesildi, sonra inleyerek, “Tanrım, Murphy,” dedi ve ellerini kapıya dayadı.

Legginglerini ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı sıyırdım, o bacağını serbest bırakmak için ayakkabılarından birini çıkardım. Sabrım tükendi, ellerim onu dokunmak için de, kot pantolonumu açmak için de aynı derecede hevesliydi. Güzel kığını kavrayarak, bacaklarını ayırdım ve içine girdim.

"Murphy," diye adımı tekrarladı, sırtını kavisleyip bana sürtünürken tırnakları kapıyı kazıyordu.

Seksi, spontane ve biraz da çılgındı. Alice'in gerçek dışı hayatı, ellerimin göğüslerini ve gergin meme uçlarını hissetmesinden hoşlandığım kadar hoşuma gitti; spor sütyenini göğsüne doğru itip onları serbest bıraktım.

Bittiğinde, dizleri titrerken onu dik tutmak için göğsüme doğru sarıldım. "Tanrım, bu çok iyiydi," dedim, nefes nefese.

"Çok güzeldi..." diye mırıldandı uzun bir nefes vererek.

Onun taytını giymesine yardım etmeden önce iç çamaşırımı giydim.

"Bilgin olsun," dedi bana dönerek ve spor sütyenini göğüslerini tekrar örtecek şekilde düzelterek, "Ben evin *içinde* demek istemiştım."

Jeansimin fermuarını çekerken başımı kaldırıp ona baktım. "Oh, gerçekten mi? Hay aksi. Üzgünüm, yanlış anlamışım."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısarak baktı.

Sırıtarak gülümsedim. Bazı yanlış anlamalar kader gibi geliyordu.

"Eh, durumumuzu mahvettin. Şimdi ne olacak?" diye sordu, saçlarıyla oynayarak.

"Ne demek istiyorsun?" Ayakkabısının bağcığını çözdüm ve ona uzattım.

Ayağını ayakkabının içine soktu. "Artık tek öğleden sonra ilişkisi değil. İki öğleden sonra ilişkisi oldu. Bunun bir şey olup olmadığından emin değilim, ama belki ben buradayken bunu bir şey haline getirebiliriz."

Yavaşça başımı salladım, hızlıca düşünürken dudaklarımı yana doğru kıvrırdım. "Kahvaltıda şarap içilebiliyorsa, öğleden sonra da zevk alabiliriz."

Göğsünden kaha kaha fıskırdı. "Bu bir şarkı değil mi?"

"Sanırım öyle."

Yan tarafa kısa bir bakış attıktan sonra, sanki şaka yapıyormuşum gibi beni incelemeye başladı. Ama şaka yapmıyordum.

"Benim senin düzenli öğleden sonra keyfin olmamı mı istiyorsun?"

Kıkırdadım, başımı eğip dudaklarına öptüm, sonra çenesinden kulağına doğru öpmeye devam ettim. “Hayır. Ben senin öğleden sonra keyfin olmak istiyorum.”

Kıkırdadı, ama bunun söylediğim şeyden mi yoksa boynunun gıdıklanmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

“Sabahlar ya da akşamlar yok. Doğru mu?”

"Doğru," diye cevap verdim, pek düşünmeden, ama gülümsedim ve sonra kulağını dişlerimin arasına aldım.

"Özlem yok. Dokunmak yok. Flört etmek yok." O şakacı bir şekilde beni itti. "Seks penceresi dışında kulağımı ısırarak yok."

"Seks penceresi mi? Kurallar mı koyuyorsun, Alice?"

"Evet. Kurallar beklentileri kontrol altında tutar. Bu seks. Eğlence. Bağlanmadan. Bana aşık olamazsın. Ben de sana aşık olmayacağım. Sadece seks."

Garaj kapısını açtım, bisikletimi dikleştirdim ve viteslerin iyi olup olmadığını kontrol ettim. “Bağlanmadan seks. Temelde her erkeğin hayalini anlatıyorsun. Hâlâ bisiklete binecek misin, yoksa bugün bacaklarının arasında yeterince eğlendin mi?”

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını büzüştürdü ve birkaç dakika birbirimize baktık. Kimi kandırıyorduk ki? Aramızdaki kimya yadsınamazdı. Her bakış flörtçüydü. Ona aşık olmayacaktım, ama benim kiralık evimde kalmasından hoşlanıyordum.

“Senkronize yüzmeye nasıl başlanır?” diye sordum, tam da yapmak istediğim şey olan tekrar seks yapmayı önermek yerine.

Alice arka garaj kapısını açtı ve terasa doğru yürüdü. “Şey, herkesin bu spora nasıl başladığını bilmiyorum ama arkadaşım onunla birlikte ders almam için bana yalvardı, ben de öyle başladım.”

“Eminim nefesini uzun süre tutabilirsin.”

“Eminim haklısındır.” Evin içine girdi.

Birkaç dakika sonra, ben çitin yanında birkaç ot yolarken, o bir şişe suyla geri döndü.

“Yine de bisiklet sürmeye gidersem kendini yetersiz hisseder misin?”

Gülerek başımı salladım ve ellerimdeki toprağı silkeledim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni tamamen kelimelerimi karıştırmaya zorluyorsun.” Ve öyle de oldu. Kadınlar beni nadiren korkuturdu çünkü bir çekişme vardı. Duygular ve egolar söz konusuydu.

kimse reddedilmeyi ya da terk edilmeyi sevmezdi, ama Alice tüm bunlara karşı bağıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi davranıyordu ve ben de aynı şekilde hissetmeye çalıştım, ama bu bana yabancı geliyordu.

“Merak etme. Hala beş yıldızlı bir yorum alacaksın,” dedi, garaja doğru ağır adımlarla yürürken, bir kez daha haklı olduğumu kanıtladı.

On Dördüncü Bölüm

Murphy

*Sessizlik hafife alınır.
Aynı zamanda yoruma da açıktır.*

"O ÇOK GÜZEL, sence de öyle değil mi?" Blair, 1 Temmuz'da 32 derecelik bir öğleden sonra havuz başında dinlenirken sordu.

"Kim?"

"Alice."

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Bilmiyorum. Neden?"

"Ne demek bilmiyorum? Kör değilsin ya. Bu bir tuzak değil. Sadece bir tespit yapıyorum. O güzel. Annem neden babamın... için bu kadar güzel birini işe alsın ki?"

"Ev hanımı mı?" Gülümsüyorum.

"Dur." Koluma bir şaplak atıyor, ama gülmeden edemiyor. "Alışverişe çıkmadan önce babamın çalışma odasının önünden geçtim ve tahmin et ne yapıyorlardı?"

"Akşam yemeğinde hangi biftek parçasını istediğini mi tartışıyorlardı? Dördüncü Temmuz için havai fişek mi?"

"Hayır. Ona kitap okuyordu. Şaka yapmıyorum; babam deri koltuğuna uzanmış, gözleri kapalıydı ve annem yanındaki sandalyede oturmuş, yatmadan önce okunan bir masal gibi kitap okuyordu. Ne kadar saçma, değil mi?"

"Hangi kitap?"

"Murphy, bunun ne önemi var? Mesele bu değil. O yetişkin bir adam ve kendisine çocuk gibi kitap okunuyor."

"Belki annen ona kitap okumaz." "Murphy!"

Gülüyorum. "Tamam. Tamam. Evet, tuhaf. Ama bu konuda ne yapacaksın?"

"Neden onun tarafını tutmadan benimle aynı fikirde olamıyorsun?"

"Sana katılıyorum."

"Ama benimle aynı fikirde olmanı ve bu konuda bir şeyler yapmanı istiyorum." "Ne yapmam gerekiyor?"

"Ona bir şey söyle. Belki biraz utandır. Erkek erkeğe konuşur gibi, kızının yaşına yakın bir kadının ona kitap okumasının ne kadar saçma olduğunu söyle."

"Bebeğim, onunla bu konuyu konuşmayacağım." "Ugh!

Sen işe yaramazsın." Ayağa kalktı.

"Blair."

Homurdanarak eve girer.

Başımı sallayıp güneş gözlüklerimi çıkarırım, sonra onun mantıksız öfkesinden kaçmak için havuza atlarım. Stresli ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Belki de o bu sorunu çözmeye çalışırken yolundan çekilmek en iyi seçenektir.

Havuzun dibine batarken ciğerlerimdeki hava yüzümün önünde minik baloncuklar halinde dışarı çıkar, orada her şey huzurludur. Alice'i ve senkronize yüzücü olarak nefesini ne kadar süre tutmak zorunda kaldığını düşünürüm. Ben nefesimi ne kadar süre tutabilirim? New York'a gidip artık her gün Alice'i görmek zorunda kalmayana kadar mı? Evlenene kadar mı?

Vücudumu gevşetip saymaya başlıyorum.

Bir dakika yirmi altı saniye sonra kolumda bir çimdik hissediyorum, bir el kolumu kavıyor ve beni yüzeye çekiyor.

Uzun, koyu renkli saçlar.

Mavi bir elbise.

Beyaz önlük.

Kurbağa gibi

tekmeleyen

bacaklar.

Geri çekiliyorum ve Alice, sığ kısımda yüzeye çıktığımızda başını hızla çeviriyor.

"İyiyim," diyorum, saçımdaki suyu silkeliyorum.

Alice'in mavi gözleri beni delip geçiyor, kırmızı dudakları aralanmış, saten saç bandı sırlıslıkla at kuyruğuna yapışmış, nefes nefese.

"Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum.

Beni duymuyormuş ya da görmüyormuş gibi boş bir bakışla bana bakarken, uzun kirpiklerine su damlaları yapışıyor. Sonra burun delikleri genişliyor ve tek kelime etmeden dönüyor, kolları yanlarında sarkık bir şekilde köşedeki merdivenleri tırmanıyor ve kutudan bir havlu alıyor.

"Alice." Sandalyeden havlumu alıp onu takip ediyorum.

Hızla ayakkabılarını alır ve misafir evine doğru aceleyle yürür. "Alice!"

Koşmuyorum ama ona yetişmek için adımlarımı uzatıyorum.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Başını sallıyor ve titrek bir sesle mırıldanıyor, "Sorun... şey, sorun yok."

"Sorun değil değil. Sırılsıklamsın ve bu benim hatam." Onu misafir evinin yanındaki sürgülü kapıya kadar takip ediyorum.

Bana sırtını dönerek elbisesinin düğmelerini açar ve elbisenin ayaklarına kadar düşmesine izin verir. Ona bakmak yanlış, ama bu çok tanıdık geliyor, sekiz yıl önceki tanıdık değil, daha çok sekiz saniye önceki gibi. Kapıyı açar ve sadece beyaz sütyen ve iç çamaşırı giymiş halde içeri bir adım atar.

Göğsüm sıkışıyor. Artık benim gözlerim, ellerim, lanet kalbim için değil, ama bu sadece beynimin biraz kendini koruma çabası. O kıvılcım, aramızda her zaman var olan görünmez şey, hâlâ burada. Onun bunu kabul etmemesi, bunu daha az gerçek yapmaz; sadece acıyı biraz daha derinleştirir, çünkü eskiden çok doğru olan şey şimdi çok yanlış.

"Beni hatırlıyor musun?" diye

soruyorum. Duruyor.

Her iki cevaptan da korkuyorum.

Boş ver. O eve bir adım daha atıp kapıyı kapatırken, en çok bilmemekten korktuğumu fark ediyorum.

Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Kahretsın."

"Kaç çocuk istiyorsun? Bunu konuşmamış olmamız tuhaf mı?" Blair, ailesiyle akşam yemeğine gitmek için giyinirken soruyor.

Gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Çocukları konuştuk."

“Evet, ama kaç tane olacağı ya da ne zaman aile kuracağımız konusunda konuşmadık. Ben iki tane düşünüyorum, tercihen aralıkları kısa olsun ki hayatımızın ebeveynlik aşamasına tam anlamıyla kendimizi verebilelim. Artık genç değiliz, o yüzden bence önümüzdeki yıl içinde denemeliyiz. Ne dersin?” Tam boy aynada dudak parlaticısını sürüyor.

“Ben otuz iki yaşındayım, sen yirmi yedi. Bence bu yaşlı sayılmaz. Bence her şeyi günbegün ele almalıyız.”

Alt dudağının kenarını parmağıyla izliyor. “Ruh halin ne böyle?”

“Ruh halim mi?” Cüzdanımı cebime koyuyorum.

“Sen büyük bir düğünü es geçip kaçarak evlenmeyi ve geleceğimize bir an önce başlamayı canın çekiyordu. Ama şimdi ben geleceğimizi konuşmak istediğimde, sanki frene basıyormuşsun gibi tereddütlü görünüyorsun. Hemen bir aile kurmak istemiyorsan, kurmak zorunda değiliz. Sadece fırsatı kaçırmak istemediğimi söylüyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar perimenopoz dönemine gireceğim. San Francisco’da yan komşumuz olan Elise Rayburn’ün henüz otuz beş yaşında olmasına rağmen perimenopoz dönemine girdiğini biliyor muydun?”

Yavaşça başımı sallıyorum.

“Murphy, senin sorunun ne?” Bana dönüp dudak parlaticısını kapatıyor. “Nişanımızı bozacağımı ya da seni düğün gününde terk edeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Endişelenmeli miyim?” Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Blair elini sallayarak beni susturur. “Dur. Babamın kafana çok fazla girmesine izin veriyorsun. Yakında yatmadan önce sana kitap okumamı isteyeceksin.” Alaycı bir gülümsemeyle topuklu ayakkabılarını giyer.

“Peki. Beş çocuk istiyorum. Önce üç erkek, sonra iki kız,” diyorum.

Blair öksürür, elini göğsüne vurur. “N-ne?” Gözleri büyür, kıkırdar.

Başımı sallıyorum. “Şaka yapıyorum, sadece seni sınıyordum.”

Kravatımı düzeltir. “Bu ne biçim bir test?” “Tamam, test değil, sadece kötü bir şaka. Özür dilerim.”

Yanağını uzatıyor ve ben onu

öpüyorum. Güzel bir yanak.

O hoş bir kadın.

Hayatımız... güzel

olacak.

On Beşinci Bölüm

Alice

*Anneler çocuklarının kusurlarını görmezler.
Onlar, büyüme fırsatları görürler.*

"HEY," diyorum, pencereden gölün üzerindeki gün batımını seyrederken annemi arıyorum. İnsanlar ve köpekleri hâlâ çimlerin üzerinde dolaşıyor ve gün içinde 10 bin adım hedefine ulaşmak için son bir çaba gösteriyorlar.

"Merhaba. Kızım nasıl?" diye soruyor annem.

Onu hoparlöre alıyorum ve iç çekiyorum. "Daha iyi günlerim de oldu." "Öyle mi? Ne oldu?"

Murphy'yi tekrar gördüğümünden beri ilk kez gözlerim doluyor. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

"Hiçbir şey gibi gelmiyor. İçinde saklama. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Yine iç çekiyorum. Şu anda Murphy ile ilgili her şey büyük bir iç çekiş. "Sekiz yıl önce, tesise gitmeden önce tatil evinde birlikte olduğum adam..."

"Bizi arayan mı?" diye sordu annem.

"Evet."

"O ne oldu?"

"Çalıştığım çiftin müstakbel damadı. O ve nişanlısı yaz boyunca kızın ailesiyle birlikte kalıyorlar." Duygularımı bastırıyorum.

"Oh. Dünya ne kadar da küçük. Seni hatırlıyor mu?"

"Evet." Başparmağımı ısıırıyorum, Morrisonların akşam yemeğine çıkmasını izliyorum.

"Bizi aradığı için ona teşekkür ettin mi?"

"Tam olarak değil. Terapide konuştuğum şeyleri paylaşmaya hazır olup olmadığımı bilmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Ve sana baskı yapmadım, değil mi?"

"Hayır. Ben sadece getiriyorum konuyu konuyu
Çünkü ben bunu çünkü sana söylemek

"Alice, tatlım, bana her şeyi anlatabilirsin."

Pencereden uzaklaşıp koltuğa oturuyorum, bacaklarımı altına ekiyorım. "Onunla romantik bir ilişkim vardı."

"Kiminle? Bizi arayan adamla mı?" "Evet."

"Evlenecek olan mı?" diye sordu, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi.

"Evet."

"Alice, sen..."

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum. Bu çok acıtıyor. Sırlar. Yalanlar. Kırılan kalpler. Asla düzeltilemeyecek o kadar çok yanlış. "Hayal bile edilemez," diye devam ediyorum, "belki de affedilemez, o olaydan hemen sonra bunu yapmış olmam..." Hl o kelimeleri söylemekten nefret ediyorum, o yüzden söylemiyorum. "Sadece kaçmam gerekiyordu. Olanların hiç olmamış gibi, hayatımın farklıymış gibi davranmam gerekiyordu. Bu yüzden iki hafta boyunca kendime yeni bir gerçeklik yarattım. Planlı bir şey değildi. ylece oldu. Ve iim ölmüş gibi hissetmedim. Bu çok iyi geldi."

"İnkâr ediyordun."

Kendi kendime başımı sallıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Alice, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Hayal kırıklığını anlıyorum.

Kim benim yaptığım şeyi yapar ki?"

"Oh, hayır, tatlım. Öyle değil. Senden hayal kırıklığına uğramadım. Senin için çok üzülüyorum ve kendimden hayal kırıklığına uğradım. Bir anne, çocuğunun zorlandığını ve hasta olduğunu bilmeli. Ve ben sadece..."

"Sen de yas tutuyordun."

Cevap vermedi.

"O geçmişte kaldı. Hayatıma devam ettim. Ama şimdi o burada."

"Bu adam ve nişanlısı, senin onun ailesi için çalışmana ne diyor?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum çünkü onu hatırladığımı ona söylemedim."

“Ne? Neden söylemedin ki?”

“Çünkü nişanlı. Ve bu işi gerçekten seviyorum. Ücretsiz kira ve harika maaştan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden işimi kaybetmek ya da ortamı gerginleştirmek istemiyorum. Ya nişanlısı Blair'e benden bahsetmemişse? Ayrıca, o gecenin ayrıntılarını hâlâ hatırlamıyorum, elimde sadece senin anlattıkların var. Ne diyeceğim? ‘Merhaba! Beni hatırladın mı, travma sonrası stres bozukluğu yüzünden aklını yitirip akıl hastanesine düşen kadın?’”

“Onunla olan ilişkinizden bana hiç bahsetmediğinize inanamıyorum.”

Burnumu kırıştırdım. “Ne demek istiyorsun? Bu neden bu kadar şaşırtıcı? Herkese yaptıklarımın utanıyordum.”

“Sen hiçbir şey yapmadın.”

“Gittim!” Şakaklarımı ovuşturarak iç geçirdim. “Gittim,” sesim yumuşadı. “Herkes gerçekten yüzleşmek zorunda kalırken ben kaçtım. Kimsenin bana destek olmasına izin vermedim ve ben de kimseye destek olmadım.”

“Alice, çok kötüydü. Kimse gitmen için seni suçlamadı. Geri döneceğini biliyorduk.”

Kıkırdayarak güldüm. “Parçalar halinde geri döndüm.”

“Ve parçaların yeniden bir araya getirildi.”

“Ve şimdi, o parçaların her birini tek tek ayırabilecek tek kişinin yanında çalışıyorum.”

“Alice, sen ne diyorsun? Kendinde değildin diye bir yabancıyla yatmışsın. O olay sekiz yıl önceydi. Ona aşık olmuş değilsin ya.”

Cevap

vermiyorum.

“Alice?”

“Ha?”

“Ona aşık *olmadın*, değil mi?”

On Altıncı Bölüm

Alice

*Gerçeklik bizim yarattığımız
şeydir, o yüzden onu
unutulmaz kıl.*

Sekiz Yıl Önce ...

"DUR!" diye bağırdım, Murphy sadece siyah iç çamaşırı ve beyaz çoraplarıyla beni oturma odasında, kanepenin etrafında, iki basamak yukarıdaki yemek odasına ve masanın etrafında kovalarken.

Onun Vikings tişörtünü giymiştim ve Packers'ın daha üstün bir takım olduğunu ima etmiş olabilirdim.

"Sözünü geri al, yoksa o tişörtü üstünden yırtıp atar ve seni evimden kovarım," diye tehdit etti.

Masanın iki yanında donakaldık ve bir çekişme yaşandı. O bir yöne doğru hamle yaptı, ama ben de Marvin Gaye'in pikaptan "How Sweet It Is (To Be Loved By You)" şarkısını söylediği kadar hızlı tepki verdim.

"Burası beş gün daha benim," dedim, bacaklarımı açmış, vücudumu gergin ve tetikte tutarak, her iki yöne de kaçmaya hazır halde.

Anlaşmamıza göre, her öğleden sonrayı seks yaparak geçiriyorduk. Güneş battığında, birlikte akşam yemeği yiyen ve göl çevresinde keyifli yürüyüşler yapan platonik arkadaşlar oluyorduk. Sonra her gece saat 10'da kendi yataklarımıza çekiliyorduk.

Murphy ile hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Gerçeklik abartılıydı.

Bir an aptalca ve neşeli, bir an sonra ise fiziksel olarak açgözlüydük. Seks bambaşka bir boyuttaydı.

Yemeklerimi seviyordu.

Onun sıkıcı bir tahta parçasını güzel bir şeye dönüştürmesini izlemekten keyif alıyordum.

Ama en çok, her günün sadeliğinin tadını çıkarıyorduk. İş (o çalışıyordu), eğlence (seks), yalnız kalma zamanı ve arkadaşça derin sohbetler arasında mükemmel bir denge vardı. Eski müziğe olan ortak sevgimiz, zamanın nasıl değiştiği, önceliklerin kayması ve internet ve çevrimiçi buluşma çağının, ebeveynlerimizin ve büyükanne ve büyükbabalarımızın tanıştığı zamana kıyasla nasıl olduğu hakkında uzun sohbetlere yol açtı. Otuz yıl sonra dünyanın nasıl olacağını hayal ettik.

"Seni uyarmadım deme," dedi, masanın etrafında sağa doğru bir hamle yapıyormuş gibi yaptı, ama sonra masanın üzerinden atladı ve ortadaki masa örtüsünü ve tahta kaseyi de beraberinde götürdü.

"Ahh!" diye bağırdım, sonra o beni kollarının arasına hapsederken kıkırdadım, ben kıvranırken boynumu öptü.

Dudakları benimkilerin üzerinde durduğunda, teslim oldum ve bekledim. *Söyle.*

"Merhaba," diye fısıldadı, sonra dudaklarımı derin bir öpücükle ele geçirdi. Sonra beni esir aldı, sırtımı masanın üstüne bastırdı, iç çamaşırının önünü aşağı itti ve çirkin Vikings tişörtünü kaldırırken bacaklarımın arasına yerleşti.

"Evet..." O içime girdiğinde bir saniye gözlerimi kapattım. Tanrım, cennetti.

Plak çalar eski şarkılar çalıyordu.

Fırında tavuk ve havada biberiye ve kekik kokusu.

Ve perdeleri kapatmadığımızı fark ettiğimizde içimizi burkan ama aynı zamanda gülünç gelen bir an. Rosie'nin bulaşıkları yıkarken porno izlemek için para ödemek zorunda kalmaması ilk kez olan bir şey değildi. Kafamı çevirdiğimde, bana "Aferin kızım" diyen bir gülümseme attı.

"Gelmiş geçmiş en iyi kiracı." Murphy içini çekti ve o günkü orgazm kotamızı aştıktan sonra üzerime yığıldı.

"Yorumunda, ev sahibi olarak beklentilerimi aştığını yazacağım. Tüm ihtiyaçlarımı karşıladın ve bunu coşkuyla yaptın."

Gülerek, "Senin hakkında ne yazacağım?"

dedi. "Söyleme. Sürpriz olsun istiyorum."

"Sürpriz olsun o zaman." O ayağa kalkıp iç çamaşırını yerine yerleştirirken, ben masadan atlayıp doğruca banyoya gittim.

"Akşam yemeğinden önce masayı dezenfekte et,"
diye bağırdım. "Tamam."

Tuvaleti kullandıktan sonra yatak odasından bir tişört ve tayt aldım.

"Packers tişörtümü buldum. Getirdiğimi biliyordum," dedim ve Murphy, çok amaçlı temizleyiciyi lavabonun altındaki yerine koyduktan sonra ona Vikings tişörtünü uzattım.

"Mor sana çok daha yakışıyor." O, tişörtü başından geçirirken sırıttı.

Gülerek, "Pantolonunu giy," dedim.

Aşağıya baktı. "Az önce seksi olduğunu düşünmüştün."

"Evet. İç çamaşırı ve o çoraplarla üzerinde bir tür seksilik vardı, ama tişört her şeyi mahvediyor, ve sadece önündeki acınası takım maskotundan bahsetmiyorum."

"Tom Cruise'un oynadığı *Risky Business* filmini izledin mi? Eski bir film. Filmde, beyaz çorapları, iç çamaşırı ve tişörtüyle dans ederken "Old Time Rock and Roll" şarkısına playback yaptığı bir sahne var."

"Onu izlemedim." Güldüm.

"Oh, sana göstereyim. O plağım var." Oturma odasına doğru yavaşça yürüdü ve birkaç saniye sonra "Old Time Rock and Roll" çalmaya başladı. Mikrofon olarak kullanmak için televizyonun uzaktan kumandasını aldı. Şarkı başladığında koşarak ahşap zeminde çoraplarıyla kaymaya başladı.

Kıkırdadım.

Dans etti, şarkıya dudak senkronizasyonu yaptı, kanepeye atladı, sonra sehpanın üzerinde hava gitarı çaldı.

Gülmekten eğildiğimde, uzaktan kumandayı bir kenara attı ve bana sıkıca sarıldı. "Gördün mü, bu çok seksi."

"Aman Tanrım," dedim, nefesimi toplayıp kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum."

Bu üç kelime o kadar masum ve kendiliğinden çıktı ki ilk başta fark etmedim, ama sonra Murphy'nin gülümsemesi bir anlığına sarsıldı.

Başımı yarım düzine kez salladım. "Hayır. Öyle demek istemedim. Az önce yaptığın şeyi seviyorum. O tür bir kahkahaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Murphy beni inceledi, dudaklarını birbirine sürttü ve başını salladı. "Evet. Tabii ki. Ben de öyle anladım." Beni bıraktı ve boğazını temizlerken bir adım geri attı. "Pantolonumu giyeyim."

Gülümsemeyi zorlayıp o kadar uzun süre tutmaktan yanaklarım ağrıyordu. O yatak odasına girip gözden kaybolduğunda, yüzümü kapattım ve derin bir nefes verdim.

Aptal.

"Her şey yolunda mı?" Çok çabuk geri döndü, bu da beni çabucak toparlanmaya zorladı.

"Uh-huh." Yüzüme sahte bir gülümseme takındım.

"Takma kafana," dedi, mutfığa doğru yürüyerek fırının ışığını açıp tavuğa bir göz attı. "Benim de sende sevdiğim pek çok şey var, hazırladığın bu muhteşem akşam yemeği gibi."

Beni rahat hissettirmeyi öncelik haline getirmesini *seviyordum*. Her imkansız anın peşinden koşmayı, sanki ellerimle suyu yakalamaya çalışır gibi ona tutunmayı *seviyordum*. Her şey kayıp gidiyordu. Kaçınılmaz bir doğa kanunu.

"Varsayalım ki," diye boğazını temizledi, "kanında kraliyet kanı olduğuna inanmasaydım ve bu yüzden gerçek bir işin olduğunu düşünseydim, o gerçek iş ne olurdu?" diye sordu, ben buzdolabından salata ve bir şişe sos çıkarırken o da sırtını tezgaha dayadı.

Murphy hayatıma, gerçek hayatıma girmek istiyordu. Onu bunun için suçlamıyordum ama buna izin de veremezdim.

"Hmm, varsayımsal olarak, yerel tiyatro yapımlarında rol alırdım." "Bu harika bir varsayımsal iş."

"Öyle. Maaşı berbat, ama tutku paha biçilemez." O da mırıldandı. "Evet, öyle."

Duygusal olarak hazır olmadığım bir bakış attığında, konuyu değiştirdim. "Nereden tahrik oluyorsun?"

"İyi soru. Sorduğuna sevindim. Muhteşem göğüslerin beni oldukça iyi tahrik ediyor, ama bazen sadece flörtöz gülümsemeni görmek bile yeterli oluyor."

"Kes sesini." Güldüm.

Bir şişe şarabın mantarını açtı. "Odunlarımı patikalardan, yerel çöplükten, fırtınadan sonra yapılan temizliklerden, meyve bahçelerinden, arka yollardan ve yıkım alanlarından topluyorum." "Geçen gün bazı çalışmalarını

sergilediğini söylemiştin, ama o kadar iyiler ki, kendi galerini açabilirsin. Hiç bunu düşündün mü?" Tavuğu fırından çıkardım.

"Yok. Bu sadece bir hobi. Bunu tam zamanlı bir iş haline getirmeye çalışırsam, bundan nefret etmeye başlarım. Yaratıcı yönüne her şeyin olması için baskı yapmak, ilhamı yok etmenin en hızlı yoludur."

Murphy Paddon'u şimdiye kadar tanıştığım en ilginç kişi olarak görmemeye çalıştım çünkü bu, geçmişime karşı en büyük ihanet gibi geliyordu, ama her geçen gün ondan daha çok hoşlanıyordum.

Akşam yemeğinden sonra her zamanki gibi gölün etrafında yürüyüşe çıktık, ama bu sefer Murphy elimi tutmak için uzandı.

"Hayır." Elimi ondan çekip, bakışlarımı önümüze, göl kenarındaki ördeklere ve yüzen bir kütüğün üzerinde dinlenen bir kaplumbağaya çevirdim. "Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Artık öğleden sonra değil, yani artık zevk yok."

"Alice, bunu söyleyerek bana ne kadar güç verdiğinin farkında mısın? Benim yanımda kendini kontrol edemediğini bilmek çok fazla. Bundan yararlanmamam imkansız. O yüzden şimdiden gelecekler için özür diliyorum."

Karşı yönden bize doğru koşan dört genç kadından oluşan gruba doğru başımı salladım. "Sana bir eş bulalım, yemek yapabilen bir eş, böylece hayatını mikrodalgada ısıtılmış quesadillalar yiyerek yetersiz beslenerek geçirmeyesin. Tipin nasıl? Uzun ve zayıf mı? Güzel kıvrımlı mı? Uzun saçlı mı? Kısa saçlı mı? Çocuk istiyor musun? Evde kalacak bir eş mi, yoksa eşit gelir getiren bir eş mi? Kaç çocuk istiyorsun?"

"*Sen* kaç çocuk istiyorsun?" diye sordu.

"Oh, bu kolay. Beş tane istiyorum. Önce üç erkek, sonra iki kız."

Murphy bana kocaman bir gülümsemeyle yan gözle baktı. "Önce neye değineceğimi bilemiyorum. Artık beş çocuk isteyen birini duymak nadir olduğu için mi, yoksa üç erkek ve iki kız çocuğu tercih etmen ve bu sırayı tercih etmen mi?"

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

"İki yaş küçük bir kız kardeşim var."

“Ben tek çocuğum. Ama büyük ailelerle ilgili deneyimlerime göre, onlar eğlencelidir. Bazen kaotik olabilirler, ama eğlencelidirler. Ve abilerin küçük kız kardeşlerine göz kulak olması kalbimi eritiyor.”

O sırtıttı. “Kendi deneyimlerimden konuşabilirim. Koruma içgüdüğü devreye girmeden önce epey bir eziyet çekilir.”

“Ama şimdi onu koruyorsun, değil mi?”

“Onu sık görmüyorum. Veterinerlik teknisyenliği ön lisansını yeni bitirdi ve bir çiftlik hayvanları veterinerinde çalışmak için Idaho’ya taşındı. Ailelerimiz pek memnun değil.”

“Neden?”

“Çünkü oraya sadece buradan uzaklaşmak için taşındı.” “Ailenle arası iyi değil mi?”

“Babam geçen yıl kalp bypass ameliyatı geçirdi. Şu anda durumu iyi. Ama Ophelia, babamın bir kalp krizi daha geçirip öleceğini düşünüyor ve bu olduğunda burada olmak istemiyor. Ama bu, bunun olmasını engelleyecek bir şey değil. Kaçabilir, ama saklanamaz.”

Yutkundum. Benden bahsetmiyordu. Ayrıca, ben saklanmıyordum. Sadece gerçeklikten biraz uzaklaşmıştım.

“Ophelia ismini çok seviyorum. Eminim batıda sert mizaçlı bir kovboyla tanışır.”

Murphy güldü. “Öyle mi dersin?” “Evet.”

“Aradığın şey bu mu? Seni büyük çiftliğinde çıplak ayakla ve hamile bırakacak sert bir kovboy mu?”

Dudaklarımı bükerek gülümsedim. “İnekleri ve keçileri sağmak mı? Yumurta toplamak mı?

Ekmek pişirmek? Tabii. Bu olur.”

“Büyük bir gölette senkronize yüzme mi?”

Kıkırdadım. “Aynen öyle.”

“Ve bolca kaplumbağan olur, böylece onları çalman gerekmez.”

Gülümsedim ve dirseğimle onun koluna vurdum. Hepsi harika bir rüyaydı.

On Yedinci Bölüm

Murphy

*Geçmiş asla değiştirilemez,
ama ona bakış açımızı değiştirebiliriz.*

Dürüst olmak gerekirse, Alice benim ilk aşkımdı. Daha önce kız arkadaşlarım olmuştu ve o dört harfli kelimeyi diğer kelimeler gibi dikkatsizce kullanırdık. Ama Alice farklıydı.

Her gün önemliydi. O, hiçbir çekince olmadan yaşıyordu. Birlikteyken peşinde koşacak hiçbir şey yoktu. Hayaller yoktu. Yarınlar yoktu. Onunla geçirdiğim her an, var olmanın nedeni gibi geliyordu, sanki hayatın anlamını bulmuşum gibi.

Bir anda benden koparıldı ve ben o iki haftadan kurtulmak için yıllarımı harcadım.

Hayatıma devam ettim, ama ona bağlı görünmez bir ip hala var. Ve şimdi o burada, ve ben o ipi koparamıyorum. Bana her baktığında, o ip daha da sıkılaşıyor ve güçleniyor, ve ben ondan önce kopacağımdan korkuyorum.

"İkinizden biri New York'ta tanıdığı var mı?" Vera, akşam yemeğinden sonra havuza bakan terastaki dikdörtgen ateş çukuru masasının etrafında dördümüz içki içerken soruyor. "Yoksa yeni arkadaşlar mı edineceksiniz?"

"Cam ve Sage Brooklyn'de. Düğünümüze gelecekler ve bizden iki hafta sonra evlenecekler, yani balayımızdan onların düğününe yetişecek şekilde döneceğiz. Düğün Buffalo'da olacak çünkü Sage'in ailesinin çoğu orada yaşıyor," diyor Blair, ayaklarını bacağıma dayayarak.

"Cam ve Sage'i tanıyor muyum?" diye sorar Hunter.

“Hayır.” Blair başını sallar. “Ama geçen yaz kızlar gezisiyle Londra’ya gittiğimizde annem Sage ile tanışmıştı.”

“Tuvalete gidiyorum. İzninizle,” diyorum, ayaklarını bacaklarımdan kaldırıp ikili koltuğa koyuyorum. “İçerideyken size bir şey getireyim mi?”

“Gerek yok, ama teşekkürler,” kadınlar beni duymamış gibi görüldüğü için Hunter herkes adına cevap veriyor.

Tuvalete gidip evin arkasına doğru yürürken, mutfaktaki açık pencereden bir ses duyuyorum. Alice, ana ev ile misafir evi arasındaki bahçede, bir elinde teneke bir içecek tek başına cornhole oynuyor. Tahtalar, çitlerin yanındaki LED yol ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor.

Blair ve ailesi beni evin yanına doğru yürürken görmesinler diye ön kapıdan çıkıyorum. “Kim kazanıyor?” diye soruyorum.

Alice irkilir ve bana doğru döner.

“Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim.”

O da utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor, saçlarını bir kulağının arkasına atıyor. Saçları, sanki havada kurumuş gibi dalgalı. Şortunun ceplerinden biri yıpranmış ve yırtılmış, ayakları çıplak. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve bu düşüncenin neden aklıma geldiği, sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda sinir bozucu. Blair’i seviyorum. O çok güzel. Alice ise asla kapanmamış bir kapıdan başka bir şey değil ve bu duygular, sağduyumu dağınık bir kağıt yığını gibi etrafa savuran, dikkatimi dağıtan bir esintiden başka bir şey değil.

“Şu anda öndeyim, ama maç başa baş gidiyor.” Ağzının köşesi seğiriyor.

Gülümsedim ve ellerimi arka ceplerime soktum. “Aranızda iyi olan var mı?”

Kız, portakallı Olipop gazozundan bir yudum aldıktan sonra başını salladı. “Fena değiliz.”

“Çukurda bir sürü çanta var. Görünüşe göre aranızdan biri fena değil de, daha fazlası.”

“Sadece şanslı bir geceydi.”

Başımı sallıyorum. “Havuzdaki olay için tekrar özür dilemek istedim. Ya da belki de sana teşekkür etmeliyim. Boğuluyor olsaydım, hayatımı kurtarırdın.”

"Önemli değil. Unuttum. Endişelenme." Kırmızı çantaları alır, tek elini kullanabildiği için birkaçını koltuğunun altına sıkıştırır.

"Muhtemelen kimse beni aramaya çıkmadan önce seninle hızlı bir oyun oynayabilirim." Mavi çantaları yerden alıyorum.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başını salladı, ama yüzündeki o küçük gülümsemeyi kaçırmadım. Bunun bir tür tanıma mı, yoksa tanıdık bir his mi olduğunu merak ettim, yoksa sadece yenebileceği biri olduğu için mi mutluydu?

"Sen başla," diyor.

Torbayı atmaya hazırlanıyorum. "Yıllar önce bir tatil evim vardı. Bir misafir beni cornhole oynamaya davet etti ve birkaç dakika içinde beni fena halde yendi. O zamandan beri oynamadım." Torbayı atıyorum ve tahtaya çarpıyor, ama deliğin yanına bile yaklaşamıyorum.

"Egon mu incindi? Bu yüzden mi bir daha oynamadın?" diye soruyor ve kırmızı çantayı deliğin tam ortasına atıyor.

"Belki." Sıra bana geliyor ve tahtayı ıskalıyorum. Alice bir sonraki çuvalını atmaya hazırlanıyor.

"Ama asıl nedeni, hayatımın o dönemini unutmaya çalışmam," diyorum, o atışını yapıp tahtayı en az bir metre ıskalamadan iki saniye önce.

Ve şu anda, hiç şüphe yok ki, o beni hatırlıyor.

İçkisini yudumluyor, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor, ama diğer eli yumruk oluyor ve parmak eklemlerini birkaç kez çıtlatıyor.

Buradaki alkol, göğsümdeki acıyı dindirmek için yeterli değil. Beni tanımadığımda acı çektiğimi sanmıştım. Ama bu... bu tam bir işkence.

Ben bir sonraki torbayı attıktan sonra boğazını temizliyor. "Demek tatil evini sattın?"

"Evet. Babam kalp krizinden kurtulmak için çok uğraştı, ama bir anevrizma bir anda hayatını aldı. Binayı iki ayrı yaşam alanına dönüştürmeme yardım etmişti ve eskiden garajda birlikte ahşap işleri yapardık." O bir sonraki torbasını attı ve yine tahtaya isabet ettirdi, ama deliğe girmedi. "Orası babamla ve... başka biriyle ilgili çok fazla anı barındırıyordu. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

Son iki topumuzu atarken Alice tek kelime etmedi ve bana bakmadı.

“Hâlâ ahşap işliyor musun?” diye sordu, çantalarımızı toplarken.

“Hayır.”

Rüzgâr kızıl saçlarını yüzüne savurunca, eliyle saçlarını yüzünden çekiyor. “Ama bir sanatçıyla evleniyorsun. O, tekrar yapman için seni teşvik ediyor mu?”

Başımı sallıyorum, deliğe bakıp çantayı tahtanın çok ötesine atıyorum. “Bunu yaptığımı bilmiyor.”

“Ne?” Gözlerini kısarak bana bakar, ağzı açık kalır. “Neden?”

“Dediğim gibi. Yeni bir başlangıç.” Alice buraya geldiğinden beri yeni hayatımda yeni bir şey olduğunu hissetmiyorum.

“Yeni bir başlangıç, geçmişinin yok olduğu anlamına mı geliyor?”

diye soruyor. “Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

Alice dikkatini benden tahtaya çevirdi. “Sana soruyorum.

Benim ne düşündüğümün

önemi yok.” “Peki ya

önemliyse?”

İçkisini yudumlamadan önce gergin bir kahkaha atıyor. Yutkunduktan sonra elinin tersiyle ağzını siliyor. “Önemli olmamalı. Ben sadece ev hanımıyım. Neredeyse bir yabancı.”

Bir adım daha yaklaşıyorum ve yüzündeki birkaç saç telini çekip almak için elimi uzattığımda nefesini tutmuş gibi görünüyor, ama sonra durup elimi yanıma indiriyorum. Ona bir yabancıymış gibi bakmak canımı yakıyor. Aklım oyun oynamayı biliyor olabilir, ama kalbim böyle oyunlara yatkın değil. “Sen tanıdığım en tanıdık yabancısın. Ve eninde sonunda, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayacağım.”

Bu, annemin beni ya da kız kardeşimi yalan söylerken yakaladığı ve bizi azarlamadan önce itiraf etmemiz için her türlü fırsatı verdiği zamanları hatırlatıyor.

Alice dudaklarını sıkıştırıyor ve loş ışıktaki tam olarak anlayamıyorum ama gözlerinde yaşlar var gibi görünüyor.

“Şey, ben geri dönmeliyim...”

“Nişanlının yanına,” diye fısıldıyor.

“Evet,” diye mırıldanıyorum, başımı eğip, parmaklarını çimlere gömen çıplak ayaklarına bakıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıp sekiz yıl öncesine geri dönüyorum.

"Murphy, çimlerde çıplak ayakla yürür msn? Yrmelisin. Burası, çitin hemen yanındaki en yumuşak yer."

"Alice, orası Palmer'ın en çok işediği yer."

"İğrenç! Neden daha önce söylemedin?"

Ayağını yıkamak için musluğa koştuğunu hatırlayınca dudaklarımda küçük bir glmsemi belirir. Palmer kuma işemişti ama o bunu bilmiyordu.

Ona baktığımda, Alice hüzünlü mavi gözleriyle beni süzüyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

Yakınlığının bana ne yapacağından korktuğum için geri çekildim ve içten bir glmsemi buldum. "İyi geceler, Alice."

"İyi geceler, Bay Paddon."

On Sekizinci Bölüm

Murphy

Seks dikkat dağıtıcıdır. Dikkatinin dağılması normaldir.

Sekiz Yıl Önce...

"BAY PADDON, bu öğleden sonra rol yapma oyunu mu oynayacağız?" Alice, öğle yemeğinden hemen önce siyah takım elbise ve kravat giyerek mutfağına girdiğinde, yemek masasında şarabını yudumlarken ve solitaire oynarken başını kaldırıp sordu. Taze pişmiş kurabiyelerin davetkar tatlı kokusu beni sardı.

"Rol yapmayı sever misin?" Kaşlarımı kaldırdım, kirli zihnimde olasılıklar dönüp duruyordu.

Alice, omuz uzunluğundaki saçlarının bir kısmını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı, üç kart daha sayıp ters çevirirken dudakları yaramaz bir gülümsemeye büründü. "Bu ne biçim bir soru? Benim amatör bir aktris olduğumu biliyorsun."

"Varsayımsal bir aktris."

Oyundan gözünü ayırmadan sıırttı. "Evet, Bay Paddon. Madem rol yapmaya gelmedin, o zaman kim öldü?"

"Büyükbabam."

Başını birden kaldırdı. "Tanrım, Murphy, şaka yapıyordum. Lütfen sen de şaka yapıyorsun de."

Takım elbise giymekten nefret ettiğim için kravatımı düzelttim. "Maalesef şaka yapmıyorum. Eğer bu seni rahatlatıcaksa, o buraya gelmeden bir hafta önce vefat etti. Ama amcam iş için Almanya'daydı ve en erken bu tarihte dönebildi."

"Çok üzıldüm. Bunu şimdi mi söylüyorsun, inanamıyorum. Yürüyüşlerimizde dünyanın tüm sorunlarını çözdük, ama

bu bilgiyi paylaşmayı akıl edemedin mi? O, plak koleksiyoncusu büyükbaba mıydı?” Başparmağını omzunun üzerinden pikaba doğru uzattı.

“Evet. Sanırım benim için üzülmeyi istemedim.”

“Peki,” dedi, ayağa kalkıp çıplak ayaklarıyla bana doğru yürüyerek boynuma sarıldı, “üzgünüm.”

“Teşekkür ederim.” O benden ayrılırken ellerimi beline koydum.

“Cenazeleri daha katlanılır kılan şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

“Şarap mı?”

Kıkırdandım. “Bir eşlikçi.”

Burnunu kırıştırdı. “Bir randevu mu?” Başımı salladım.

“Hayır.” Dönüp yemek masasına doğru yürüdü. “Cenazeye birini daha getirmek berbat bir fikir. Kim en kötü anında hiç tanımadığı biriyle tanışmak ister ki? Cenazeler özel etkinlikler olmalı. Yabancılar girmemeli.”

“Bir sürü arkadaşı vardı. Büyük bir cenaze töreni olacak. Yabancı biri olarak dikkat çekmezsin.”

“Belki. Ama ben cenazelere gitmem,” dedi ve dikkatini tekrar oyununa verdi.

“Sanki bir eğlenceymiş gibi konuşuyorsun. Kimse cenazelere 'katılmaz'. Kolonoskopi kadar eğlencelidirler.”

“Aynen öyle. Ve kışına bir alet sokarken elini tutmam için beni davet etmezsin, değil mi?”

“Yani... davet edebilirim. Ama bu adil bir karşılaştırma değil.”

“Murphy, bu senin karşılaştırmam, benim değil.”

Haklıydı. Garip ve aptalca bir fikirdi. “Peki, o zaman sonra görüşürüz.”

“Tekrar, başın sağ olsun.” Bana son bir kez baktı ve kaşlarını çatı.

“Teşekkürler.” Kapıya doğru döndüm, sonra durdum. “Yani... sen de cenazeye gitmişsindir, değil mi?”

Bir kartı daha sıraya koydu. “Alice?”

“Bisikletini tekrar kullanabilir miyim?” Beni duydu. Değil mi?

"Tabii ki bisikletimi kullanabilirsin."

"Teşekkürler."

Cenaze hakkında daha fazla konuşmak için ağzımı açtım, ama hemen sonra çenemi sıkıca kapattım. Bir parçam Alice'e yakın, hatta belki de bağlı hissediyordu. Sonuçta, samimi olmuştuk. Bana vücudunu vermişti. Daha ne verebilirdi ki?

Çok şey.

O, planlı bir şekilde, bana her şey gibi görünen hiçbir şey vermedi. Ve ben daha fazlasını isteyip isteyemeyeceğimi ya da istemem gerektiğini bilmiyordum. Onun hakkında en çok sevdiğim şeyin gerçek olmadığı hissine kapılmıştım.

Cenaze, defin ve öğle yemeğinden sonra, Alice'e "varsayımsal" ile başlamayan birkaç kişisel soru sormak niyetiyle eve döndüm. Ancak, arka bahçeye adımımı atıp kravatımı gevşetirken, onun karanlık sırlarını ortaya çıkarma isteğim öldü çünkü o, sadece iç çamaşırlarıyla güneşlenmek için yüzüstü dış mekan koltuğuna uzanmıştı — bronzluk izi kalmaması için sütyeninin kopçaları açıktı.

Başını bana doğru çevirdi. Cenaze törenini sormak yerine "Merhaba" dedi.

"Güneş kremi sürdün mü?"

"Tabii." Gözlerini kapattı ve sırttı.

"Sırtına kim sürdü?" Yavaşça veranda merdivenlerini çıktım, gömleğimin üst iki düğmesini açtım.

"Palmer, tabii ki."

Kıkırdandım. "Bisiklete mi bindin?" Su bardağını kenara çekip seramik sehpaye oturdum.

"Mm-hm."

Rahat görünüyordu, hatta belki de bazı soruları cevaplamaya istekliydi. Ama sikim başka bir şey düşünüyordu. Komşuların ikinci kattaki pencerelerinden bizi izliyor olup olmadığını anlamak için etrafa göz gezdirdim.

"Ailem, kasabada çok sayıda akrabamız olduğu için bu akşam bizi evlerine yemeğe davet etti." Parmak uçlarımı bacağının arkasına doğru kaydurdum

. "Benimle gelir misin?" Omzuna öpücük kondurmak için öne eğilirken parmağım iç çamaşırını okşadı.

"Ailen hakkında konuşurken bana böyle dokunamazsın." Yanağına öptüm, o da gülümsedi.

"Belki yarım saat sonra bu konuyu tekrar konuşabiliriz," diye fısıldadım, sonra kulağını öptüm ve saçındaki hafif çiçek kokusunu içime çektim.

"Yarım saat mi?" Tek gözünü araladı. "Yeni bir şey mi deneyeceğiz? Yarım saat bizim tempomuz için biraz yavaş gibi."

"Gerçekten de yeni." Omzunu tekrar öptüm. "Beni dinle. Yatağı deneyebiliriz diye düşünüyordum. Bunun alışılmadık geldiğinin farkındayım ve masa, duvar ve kanepenin arkası gibi yerleri çok daha seviyoruz, ama seninle birlikte keşfedilmemiş bir alana girme havamdayım. Ne dersin?"

"Deden için üzülüyor musun?"

"İyi bir hayat yaşadı. Onu özleyeceğim. Ama gelecek hafta gideceğin için üzgünüm, bir sürü işim olacak ve her dakikasından nefret edeceğim."

"Bu, benim mükemmel bir dikkat dağıtıcı olduğumu söyleme şeklin mi?" Burnuna bir öpücük kondurdum. "Bu, gitme dememin bir yolu."

Yavaşça doğruldu, sütyenini göğsüne tutarak. "Keşke gerçek olsaydık."

Başımı salladım. "Bu ne demek? Elmas yüzükle mi ilgili? Başka bir adamın karısıyla mı yatıyordum?"

Alice ayağa kalktı ve yanımdan geçerek eve doğru yürüdü. "Ben evli değilim. Hiç evlenmedim." Kapıyı açtı. "Hiç evlenmeyeceğim de. Ama ..." Omzunun üzerinden flörtöz bir bakış atarak sütyenini ayaklarının dibine düşürdü. "Yatakta olacağım. Fantezilerin listesini getir, ben de onları gerçekleştirmeye başlayabilmek için ne yapabileceğime bir bakayım." Göz kırptı.

On Dokuzuncu Bölüm

Alice

*Oynamak için asla yaşlı değilsin.
İçinde genç kal.*

"HIÇ EVLENDİN Mİ, ALICE?" Hunter, öğleden sonra hikâye okuma ve şekerleme zamanından önce bana bir bardak su doldururken sordu.

Öğlen ritüelimizi sevmeye başladım. Açıklaması zor, ama birlikte geçirdiğimiz zaman, fiziksel ya da herhangi bir tür aldatma içermeyen bir şekilde samimi geliyor. Belki de terapi gibidir, sanki çalışma odasında geçirdiğimiz zaman boyunca söylenenlerin bu odadan asla dışarı çıkmayacağına dair sözsüz bir anlaşmamız varmış gibi.

"Hayır," diyorum.

"Sana bilgece bir tavsiye verebilir miyim?" Suyu sehpaye koyuyor.

"Tabii." Parmağımı kitap ayracı olarak kullanıp kitabı kucağıma kucağıma koyuyorum.

"Büyük düşünüyü atla. Eğer hukuki hale getirmek istiyorsan adliyeye git ya da gerekirse hafta ortasında bir rahip ya da papazın önünde bir şahit eşliğinde evlen, ama o gösterişli törenleri atla. Paranı biriktir. Eğer masrafları ailen karşılıyorsa, sana o parayı versinler ve sen de onu yatır"

"Gerçek bir romantik gibi konuştunuz, Bay Morrison."

Kanepeye yerleşti. "Sadece bana güven. Buna değmez."

"Şey, evlenmeyi planlasaydım bu işi kabul etmezdim sanırım."

"Çünkü ben senin şeker babam mıyım?"

Gülmekten göğsüm kabarıyor. "Fetişleri" ya da zengin adamların tuhafıkları bir yana, Hunter Morrison iyi kalpli biridir.

Tek gözünü aralayıp bana sırtarak bakar. “İnkâr etme. Aşırı yüksek bir maaş alıyorsun, ama bir şekilde her kuruşuna değiyorsun. Anla artık.”

“Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.”

“Öyle olmalı.” Kıkırdıyor. “Bu arada, banyom için yaptığın el sabunu harika. Güçlü ve erkeksi bir kokusu var. Kokusu ne?”

“Vanilya.”

Kahkahayı patlatır.

“Sedir ve narenciye,” diyorum, kaçınılmaz bir gülümsemeyle, çünkü el yapımı sabunu, gramla kesip satan yerel bir dükkandan almıştım. Bütün sırlarımı bilmesine gerek yok. “Bu hikayedeki en sevdiğim karakterin köpek olması tuhaf mı?” diye soruyorum, dikkatimi tekrar kitaba vererek.

“Montmorency çok komik,” diyor. “Ama erkekler arasındaki dostluğu sevmemek elde değil.”

“Elbette,” diyorum, kitabı açıp ona okumaya başlıyorum. Bir bölümün sonunda Hunter uykuya dalmış gibi görünüyor.

Ancak, bir sonraki bölümün ilk kelimesini bile söylemeden, “Sen sakın bir mizaca sahip, güzel bir genç kadınsın. Neden evlenmeyi hayal etmiyorsun?” diyor.

Durup, gözlerini açmasını ya da vücudunun başka bir bölümünü hareket ettirmesini bekliyorum, ama o bunu yapmıyor.

“Şey,” diye boğazımı temizliyorum. “Bana evlenmemem için *bilgece tavsiyelerde* bulunduktan sonra neden bana bunu soruyorsun?”

“Benim tavsiyem büyük bir düğün yapmaman yönündeydi. Ama şimdi neden evlenmek istemediğini merak ediyorum.” Kıkırdaması hafif bir öksürüğe neden olur, bu yüzden elini ağzına götürür.

“Su ister misin?” diye soruyorum.

Gözlerini kapalı tutarak başını sallar ve göğsünde kavuşturduğu ellerini gevşetir. “Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Ne diyebilirim ki? Meraklı karım bana da bulaşmış.”

“Sadece aşta şanssızım. Hepsi bu.”

“Kızım da öyle, ama bu onu denemekten alıkoymadı. Zavallı Murphy’nin ondan resmi bir ‘evet’ alabileceğinden emin değilim. Ama belki üçüncü seferde şans yüzüne güler.”

“Sakıncası yoksa, diğer nişanlarını neden bozdu?”

“Bağlanma korkusu var. Kararsız. Annesi ona ‘özgür kuş’ diyor. Bu harika. Ben de bunu destekliyorum, ama o zaman iyi bir hayat arkadaşı olamayacağını kabul et. Anlıyor musun?”

Yavaşça başımı salladım. “Sence Murphy doğru kişi mi? Yoksa vazgeçecek mi?”

“Harika bir adam. Ama aramızda kalsın, o da doğru kişi değil.

Onun için ‘doğru kişi’ diye bir şeyin var olduğunu sanmıyorum.” “Belki o bir istisnadır.”

“Sanmıyorum. Onu, onun ihtiyaç duyduğu şekilde sevemez.”

Açık kitabı yüzüstü kucağıma koyuyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Kızım benim gibi, bunu asla kabul etmese de. Ve ben çok muhtaç biriyim.”

Gülmemi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Hunter’ın kendini sorgulaması sadece şok edici değil, aynı zamanda ferahlatıcı da.

“Tabii ki herkese onun Vera’ya benzediğini söylüyorum, ama bu bir yalan. O kız son derece nevrotik. *Özgür kuş*muş, hadi oradan. Murphy de kızın aptalca bir şey yüzünden ona kızgın olup olmamasını umursamıyor. O, yalvaran ya da insanları memnun etmeye çalışan biri değil.”

“Zıt kutuplar birbirini çeker. Belki de o tam da onun ihtiyacı olan kişidir.”

“Oh,” Hunter bana bir göz attı, “ona kesinlikle onun gibi bir adam lazım. Ama biraz zaman ver, istediği şey ihtiyacından daha ağır basacak.”

“Ne istiyor?”

“Ona tapınan biri. Egosunu besleyen biri.”

“Benim işim bu mu? Sana tapmak ve egonu beslemek mi?”

Göğsü kahkahayla sallanıyor. “Vera, herhangi bir tapınma için diz çökmeni istesem beni öldürür, o yüzden sadece bana kitap oku ve yakışıklı olduğumu söyle.”

Hiç de romantik olmayan bir şekilde, Hunter Morrison’ı seviyorum.

Sözleşmemdeki sakso çekme maddesi olmasına rağmen, Vera, Hunter ve ben bir üçlüyüz. Her iyi üçlüde olduğu gibi, burada da güç mücadeleleri ve ittifaklar var. Sadakatimin kime ait olduğundan emin değilim. Güne göre değişiyor.

Hikaye saatinden sonra, Vera'nın sadece havada kurutulması gereken kot pantolonunu ütülüyorum. O da ev hanımlığının avantajlarından yararlanmaktan hoşlanıyor ve mükemmel ütülenmiş kot pantolon da bunlardan biri.

"İşte buradasın," diyor, şişirilmiş bir gülümsemeyle çamaşır odasına girerken. "Senden bir ricam var."

"Bayan Morrison, ben sizin için çalışıyorum. Buna görev ya da iş diyebilirsiniz." Ütü masasından başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Peki," diye elini sallıyor, "sana bir görevim var. Bir şeyler pişirip Rupert Rawlings'e götürür müsün? İki katlı komşu evde oturuyor." O yöne doğru işaret ediyor.

"Tabii. Pişirmemi istediğiniz belirli bir şey var mı?"

"Elmalı turta gibi sağlıklı bir şey."

Biraz güldüm.

"Hunter ve Rupert birbirleriyle çok rekabet halindeler. Ve bugün Rupert'ın doğum günü. O, Hunter'dan çok az daha genç. Her ikisi de finansal portföyleriyle ve gür saçlarıyla gurur duyuyorlar."

Ütünün fişini çekerim. "Rupert'a şarkı söylememi ister misin?"

Kafasını sallayarak burun kıvırıyor. Sonra gözlerini kısıyor. "Yapar mısın?"

"Tabii ki. Rakip ve arkadaş olmalarını çok seviyorum."

"Oh, hayır. Onlar arkadaş değil." Vera yüzükleriyle oynuyor. "Rupert bu evi istiyordu, ama Rupert'ın babası öldüğü gün Hunter ondan daha yüksek bir teklif verdi ve Rupert o gün kafası çok meşgul olduğu için daha yüksek bir teklif veremedi. O yüzden Rupert şu anda yaşadığı evin kapısını çaldı ve satmayı düşünmeyen sahiplerine reddedemeyecekleri bir fiyat teklif etti. Ve tüm bunları sırf bizim komşumuz olup Hunter'ı eziyet etmek için yaptı. Hunter bir araba alırsa, Rupert ondan biraz daha pahalı olan aynı arabayı alarak onu geride bırakır. Hunter eskiden göl çevresinde koşarken, Rupert sırf Hunter'ı daha hızlı koşmaya zorlamak için onu takip ederdi, ta ki Hunter eve vardığında kusacak hale gelene kadar. Bu yüzden artık Hunter sadece içeride koşu bandında koşuyor."

“O zaman neden onun doğum günü için pasta yapmamı istiyorsun? Kimseyi zehirlemek konusunda sınırimi çiziyorum.”

Vera beni üst kata, yatak odasına kadar takip etti. Orada, onun kot pantolonunu, giyilmemiş kıyafetlerin etiketleriyle dolu lüks giyinme odasına koydum. Orada, parlak mücevherler, gerçek altın kolyeler ve bilezikler, kırmızı tabanlı ayakkabılarla dolu raflar ve ortada asılı bir kristal avize vardı.

“Bu o iki adamla ilgili değil. Benimle ilgili. Ve seninle ilgili.”

“Ben mi?” Çekmeceyi kapatıp kaşlarımı kaldırıyorum.

“Hunter bir ev hanımı istiyordu, ben de seni işe aldım. Ama sana annesi gibi davranıyor, ki evet, annesi de bir ev hanımıydı. Ancak öğleden sonra kocama kitap okuyarak onu uyutmak, haddini aşıyor. Senin açısından değil. Sen sadece senden isteneni yapıyorsun. Ama onun biraz gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor. Bu yüzden Rupert'in doğum günü için ona bir pasta götürmeni istiyorum. Sonuçta, bir ev hanımı komşusu için kesinlikle böyle nazik bir şey yapardı. Değil mi?”

Bunu bana mı soruyor? Ben bu rolü sadece eğlence, para ve hayatımda yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için oynuyorum. Hikaye zamanını seviyorum ama ona bunu söylemeyeceğim.

“Yani,” omuz silktim, “tabii. Yani Bay Morrison’ı kızdırmaya mı çalışıyorsun? Kıskanç mı yapacaksın?”

“Sadece kafasını kışından çıkarmaya çalışıyorum. Tembelleşiyor. Seks için kendime kayganlaştırıcı sürmek ve her seferinde üstte olmak zorundayım. Bu iş giderek saçmalamaya başladı.”

Üçlü seks mecazi bir anlam taşıyordu. Yine de kıkırdıyorum.

“Üzgünüm.” Vera, dolap adasının ucundaki krem rengi kadife koltuğa oturarak iç geçiriyor. “Gerçekten iyi seksi özlüyorum. Yatağa bile ulaşmayan seksi özlüyorum. Hiç böyle bir şey yaşadın mı? Arzulandığını ve sadece... talan edildiğini hissetmeyi.” Gözlerini kısa bir süre kapatıyor. “Bunun gibisi yok.”

Sanki akşam yemeği menüsünü tartışıyormuşuz gibi ellerimi önümde birleştiriyorum.

“Blair, Murphy ile seksin bu dünyadan olmadığını söylüyor. Ben de bu dünyadan olmayan seks istiyorum. Bunun yerine, artık bu dünyadan olmayan seks sunmayan seksi, gümüş tilki gibi bir kocam var

artık bu dünyadan olmayan seks sunmuyor. Kesinlikle *bu dünyadan*. Sanki... Iowa seksi gibi."

Burnumdan hava çıkarırım.

"Ciddiyim, Alice." O sırtıyor. "O tür bir seksle yetinme. Seni işe almanın onu biraz... " Uçlu, manikürlü tırnağıyla ön dişlerine hafifçe vuruyor. "Heyecanlandıracağını, ilham vereceğini, azdıracağını düşünmüştüm."

Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum.

"Senin için değil. Sıcak bir film izlediğinde olduğu gibi, sonra da harika seks yaparsın."

"Porno" kelimesini kullanmıyor ama ima ettiği şey bu. "Daha seksi mi olmalıyım?"

Yanağının içini ısırdı ve yavaşça başını salladı. "Sen gayet seksisin. Başka bir çözüm bulmalıyız. Ona hangi kitabı okuyorsun?"

"Üç Adam Bir Teknede."

"Aman Tanrım. Bunun yatak odasında nasıl ilham vermesi bekleniyor ki? Ona, kahramanın kahramanın çıplak kışını ısırp sonra da onu becerdiği bir kitap okumalısın. Anladın mı?"

Düşünceli bir şekilde başımı sallarım. Nasıl bu kadar şanslı oldum? Ve aslında bu "rolü" aldığım için kendimi şanslı hissettiğim için benim neyim var? "Bugün bu pastayı Rupert'a götüreceksem, dükkana gitmem gerekirse diye tüm malzemelerin hazır olduğundan emin olmalıyım. Ama başka bir kitaba başlamaya hazır olduğumuzda isteğini bir düşüneceğim başlamaya hazır olduğumuzda isteğini düşüneceğim."

"Teşekkürler ve özür dilerim. İçimi dökmem gerekiyordu. Bir dahaki sefere terapistime saklayacağım."

"Hayır. Sorun değil. İyi bir dinleyiciyim. Saat geç oluyor."

"Tabii ki." Ayağa kalkıp saçlarını omuzlarının üzerinden attı. "Hunter'a gezintiye çıkmak istediğimi söyleyeceğim, böylece senin onun için olmayan bir pasta yaptığını bilmeyecek. Sonra akşam yemeği için rezervasyonumuz var, yani pastayı teslim ettikten sonra bugünlük işin bitti sayılır."

"Kulağa hoş geliyor." O merdivenlerin altındaki çalışma odasına doğru yönelirken ben mutfağa gidiyorum.

Pastayı yaptıktan, at kuyruğunu düzelttikten, kırmızı rujumu yeniledikten ve elbisenin üstündeki üç düğmeyi açıp dekoltemi biraz gösterdikten sonra, terasa açılan kapıdan çıkarken eve giren Murphy'ye neredeyse çarpıyordum.

"Vay canına!" Pasta ile çarpışmamak için kenara atlıyor. "Üzgünüm. Telefonuma bakıyordum."

Pastayı sıkıca tuttuğum elimi gevşetiyorum. "Önemli değil."

"O turta ile nereye gidiyorsun? Kokusu harika." "Üzgünüm. Rupert Rawlings için."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bugün onun doğum günü." Abartılı bir gülümseme attım. "Hunter o adamdan nefret ediyor."

"Biliyorum."

Murphy gözlerini kısar. "Peki, ne yapıyorsun?" "İyi bir ev hanımı gibi komşuluk yapıyorum." "Bunu sana Vera mı söyledi?"

Cevap vermeden gözlerimi kırptıyorum.

"Bu sana yakışmıyor. Seni onların berbat sorunlarının ortasına sokmalarına izin verme."

"Ben yetişkin bir kadıyım. Bu işi kabul ederken neye bulaştığımı biliyordum."

Bakışları birkaç santim aşağı kayar. "Birkaç düğmeyi iliklemeyi unutmuşsun." Çenemi dik tutarım. "Unutmadım."

"Sanki onun doğum günü için pastadan fazlasını sunuyormuşsun gibi görünüyorsun." "Onayladığın için memnunum."

"Onaylamıyorum lan," diye tersler, ama hemen uzun bir iç çekip başını sallayarak kendini toparlar. "Sınırı aştım," diye kekeler. "Özür dilerim."

"Kötü bir gün mü?"

Murphy şakaklarını ovuşturur. "Başım ağrıyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ellerini indirip bana bakıyor. "Bana o pastadan bir dilim verebilirsin."

"Bir parçası eksik bir doğum günü pastasını veremem."

Kollarını kavuşturur. "Az önce 'yapabileceğim bir şey' dedin. Bunu kastetmedin mi yok mu?"

"Blair nerede? Oh, ve geri döner dönmez bulaşıkları yıkayacağım. Pastayı teslim etmek için daha fazla beklemek istemiyorum."

"Blair masaj yaptırıyor. Sadece ikimiz ve o pasta var. Ve ben de bir dilim istiyorum."

Kısa bir çekişmeden sonra, folyonun kenarını kaldırıp hamurdan minicik bir *parça* koparıyorum. Sonra onu Murphy'nin ağzına götürüyorum. Elime bakmıyor. Sanki bakışlarımız birbirine yapışmış gibi. Bileğimi yakalıyor ve iki parmağımın uçlarını dudaklarıyla sarıyor.

Vay canına.

Nefes alamıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve sütyenimin altındaki meme uçlarım sertleşiyor. Onun mükemmel hayatını ve onun mükemmel karısı olacak kadını nefret ediyorum. Onunla bu dünyadan olmayan bir seks yapmasını istemiyorum. Onu aradım. Lake of the Isles'ta olmamın tek sebebi o.

Ve şimdi burada, ama çok geç.

Geçmiş düzeltmek için çok geç.

Bir gelecek kurmak için çok geç.

Onu bu kadar çok istemek için çok geç.

Elini sıkıca tutarak dudaklarını parmaklarıma bastırırken, ben sertçe yutkunuyorum. "Ukala," diyor, bileğimi bırakıp arkasını dönmeden arkasına bakmadan yanımdan geçip gitti.

Elimi elbisemin üzerinde gezdirip meme uçlarımı gizledikten sonra Rupert Rawlings'in evine doğru ilerliyorum.

Zili iki kez çaldım ama cevap gelmedi, eve dönmek için arkamı döndüm, o anda kapı açıldı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp gülümsüyorum. "Bay

Rawlings?" "Evet."

Gerçekten de, başı tuz-biber saçlarla kaplı. Simetrik bir yüz. Büyüleyici bir gülümseme. Rupert, George Clooney gibi doğal bir havaya sahip.

Sanki sahne perdesi yeni açılmış ve spot ışıkları üzerimdeymiş gibi rolüme giriyorum. Kendine güven, iyi oyunculuktan ibarettir.

"Doğum günün kutlu olsun..." Her satırı geniş bir gülümsemeyle söylüyorum. Marilyn Monroe'nun "Doğum günün kutlu olsun, Sayın Başkan" sahnesini tam olarak taklit etmiyorum ama Vera'yı gururlandırmak için elimden geleni yapıyorum. Rupert'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, performansından memnun kalmış.

"Bu Morrison ailesinden." Ona pastayı uzatıyorum. "Ben Alice, Bay Morrison'ın ev hanımıyım. Umarım beğenirsiniz."

Rupert yer değiştirir, duruşunu düzeltir, bakışları baştan aşağıya kayar. "Evet. Bir *ev hanımı* olduğunu duymuştum." Ses tonu, ev hanımından daha fazlasını ima ediyor.

Gülümsemeye devam ediyorum, kirli hayal gücünün coşmasına izin veriyorum.

Göğsüme doğru başını sallıyor. "Vera, evde bu şekilde dolaşmana izin veriyor mu?"

Omuzlarımı geriye çekip göğsümü dışarı çıkarıyorum. "Bay Morrison'ın aletini yalamama izin verilmiyor. Tek ev kuralı bu." Ona tam bir gösteri sunuyorum, kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Vay canına, genç bayan. Bir saniye..." Bir parmağını kaldırdıktan sonra pastayı bir büfeye koydu ve arkasındaki kavisli büyük merdivenleri koşarak çıktı, ayakkabıları mermer üzerinde tıkırdadı. Birkaç saniye sonra geri döndü ve bana üzerinde numara olan ama isim yazmayan siyah bir kartvizit uzattı. "Beni ara. O salak sana ne ödüyorsa, ben iki katını öderim."

Gülümsüyorum, kartı iki parmağımın arasına alıp baştan çıkarıcı bir şekilde sütyenimin içine kaydırıyorum. "Düşüneceğim. Umarım tüm mumlarını üfleyebilirsin." Dönüp merdivenlerden aşağıya, kaldırıma doğru zıplıyorum.

"Hunter'a, beni doğum günü kıyafetiyle şaplak attığını söyleyeceğim." Alt dudağımı ısırıp kıkırdıyorum.

Yirminci Bölüm

Murphy

*Doğru şeyi yapmak yanlış olabilir.
Her şeyi mahvedeceksin. Hayat böyle.*

"NE YAPIYORSUN?" Alice, ben bulaşıkları yıkarken sorar.

"Neye benziyor?"

"Görünüşe göre benim işimi yapıyorsun." Ben ona bir göz attığımda, o elbisesinin düğmelerini ilikliyor.

Sanırım bulaşıkları yıkadığım için dekolte göremiyorum.

"Bana bir parça turta verdin. En azından bulaşıkları yıkayabilirim."

"Odana git. Ben hallederim." Ben ellerimi kurularken, beni kenara itip pembe lateks eldivenleri giyiyor.

"Ama anne, henüz yatma vaktim gelmedi."

Alice gülümsemesini saklamak için çenesini göğsüne dayadı. "Beni kovdurmaya çalışıyorsun. O zaman Rupert Rawlings'e iki katı maaşla çalışmak zorunda kalacağım."

"Şaka mı yapıyorsun? Sana iş mi teklif etti?"

Bulaşıkları yıkamayı devralır. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Ben nadir bulunan biriyim. Benim yaşımdaki, hatta herhangi bir yaştaki pek çok kadın benim yaptığım işi yapmaz."

Ondan cam kaseyi alıp kuruluyorum. Birlikte pek çok bulaşık yıkadık.

Flörtöz bakışlar.

Şakacı

dürtmeler.

Giysilerimizi çıkarmamıza neden olan gizli

öpücükler. Bu gece bunun olacağını

sanmıyorum.

"Başka kimse bulaşık yıkamıyor mu?"

Alice dirseğiyle bana dokunuyor. Sanırım bu gece şakacıca

dürtüşüyoruz.

"Ah, sen o seksi 50'ler tarzı elbiselerden bahsediyorsun herhalde. Yoksa yaşlı adamlar uyurken onlara hikaye okumaktan mı bahsediyorsun?"

Bana bakıyor ve ben de listeden "flörtöz bakış"ı silebiliyorum. Geriye sadece çalıntı öpücükler ve kıyafetlerimizi kaybetmek kalıyor. Aklım nişanım olduğunu umursamıyor, ama umursasaydı keşke, çünkü bu çözülmemiş duygular konusunda gerçekten ciddiye alması gerekiyor.

"Blair, senin pek tanımadığın diğer kadınlara karşı bu kadar iğrenç davrandığını biliyor mu?"

"Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum." Ölçü kabını kurularken onu inceliyorum, bir tanıdıklık belirtisi arıyorum. Eninde sonunda pes edecektir. "Beni tanıyormuş gibi hissediyor musun?"

Omuzlarını silkiyor, bakışlarını köpüklü suyun olduğu lavaboya sabitliyor. "Senin gibi erkekleri tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Benim gibi erkekleri mi? Vay canına. Ben de kendimi özgün biri sanıyordum.

Lütfen benim gibi erkeklerden ne demek istediğini biraz daha açar mısın?"

"Ev hanımları barış elçileridir. Sizi eleştirmek için burada değilim.

Buraya seni evinde hissettirmek için geldim."

"Öyleyse, yaptığın şeyi bırak. Ben evde yaşarken, annem geceleri çalışırdı ve babam saat yedide koltuğunda uykuya daldı. Bu yüzden akşam yemeği bulaşıkları ertesi sabaha kadar yıkanmazdı, çünkü babamın gözleri kapanır kapanmaz kız kardeşimle birlikte evden gizlice kaçardık. Ve çamaşır makinesinin yanındaki yere giysilerin çoğunu boşaltman gerekecek. Buzdolabı fazlasıyla düzenli. Ve üzerinde cips kırıntısı bile olmayan, mükemmel bir şekilde yapılmış yataklardan bahsetmeye bile başlamayayım."

"Normal bir ev gibi geliyor." Bana hızlıca gülümsedi.

İçimde her şey acıyor. Ya bu maskaralığa bir son versem?

Beni tanıdığını bildiğimi söylersem. Sonra ne olur?

Bana her şeyi anlatır mı? Bu

bir şeyi değiştirir mi?

Ona bu kadar yakın dururken, sadece ikimiz, sanki küçük kiralık evde akşam yemeğinden sonra temizlik yapıyormuşuz gibi hissediyorum, sanki onu öpebilirim ve bu normal, hatta belki de beklenen bir şey gibi gelir.

"Çocukluğunuzdaki eviniz nasıldı?" diye soruyorum.

"Babam ev erkeği olduğu için tüm yemekleri o yapardı. Yemek pişirme sevgim orada başladı. Daha sonra bulabildiğim her

YouTube videosunu izledim. Ve her akşam bulaşıkları yıkamak zorundaydım. Bizim evde sabaha kadar beklemek yoktu.”

“Demek baban evde kalıyordu. Annen ne yapıyordu?” Bana doğruyu mu söylüyor bilmiyorum. Bunların hepsi yeni bilgiler.

“Biyomedikal mühendisi.”

“Demek babana çekmişsin. Ev hanımı.”

Alice gülüyor. “Ben maaş alıyorum, o almıyordu. Şu anda boşanmış olmalarının bir nedeni de bu.” Bana son tabağı uzatıyor.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Aslında,” suyu boşaltıp duraksıyor, “ben anneme çekmişim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnşaat mühendisi olmak için üniversiteye gittim, ama üçüncü sınıftan sonra okulu bıraktım.”

Benim tanıdığım Alice üniversiteye gitmemişti. Kim yalan söylüyor? Eski Alice mi, yeni Alice mi?

“Neden bıraktın?”

Ellerini kuruladı. “Arkadaşım öldü ve ben odaklanamadım. Mühendislik okumamın tek nedeni annemin desteğiydi ve arkadaşım da aynı bölümü okuyordu.”

Bir an durdum. Arkadaşı gerçekten ölmüş müydü? Ne zaman? Onu senkronize yüzücü olmaya ikna eden arkadaş mıydı? “Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Havluyu kurutmak için asıp, temiz bulaşıkları kaldırır. “Hayatımdaki kötü şeyler için özür dilemeyi bırak. Şu halime bak. Hayalimi yaşıyorum.”

“Daha büyük hayaller kur.” Gülümsüyorum.

Dolabı kapatıp ona yaslanır. “Sen hayallerini yaşıyor musun?”

Kabus desek daha doğru olur.

“Ne dersin?” diye soruyorum, sanki cevap belliymiş gibi hafifçe gülerek.

“Bence sen sadece başkasının rüyasına eşlik ediyorsun.” “Sen de öyle yapmıyor musun?”

Bakışları gülümsemesiyle birlikte kayar ve aramızdaki yere bakar.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye soruyorum.

Alice dikkatini bana geri çevirir.

"Sekiz yıl önce bir kadınla tanıştım..."

"Ugh! Trafik deliye dönmüş," Blair sözümü keser, anahtarlarını tezgaha atar, çantasını yere bırakır ve kollarını bana dolayarak sarılır.

O, kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi boynuma asılırken, ben de beline sarılırım.

Alice ve ben birbirimize bakıyoruz. Ona söyleyecektim. Blair beni büyük bir hatadan mı kurtardı?

"Akşam yemeğinden önce duş almam lazım. Bana eşlik eder misin?" Blair boynuma öpücük kondurur.

"Yardımanın için teşekkürler," diye mırıldanır Alice, önlüğünü çözüp arka kapıya doğru dönerek yürür.

Blair ona doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Ona ne yapmasında yardım ettin?"

"Bulaşıkları," diye mırıldanıyorum, sanki Alice hâlâ oradaymış gibi bakışlarım dolaba sabitlenmiş halde.

Blair burnunu kırıştırır. "Neden?"

Omuz silkerim. "Hoş bir davranış gibi geldi."

"Bebeğim, bu onun işi. O senin işine yardım etmiyor." Ellerini boynumdan çekiyorum. "Ne önemi var ki?"

"Sadece tuhaf." Blair çenemi sıkıştırarak bana bakmamı sağladı. "Beni duydun mu? Benimle duş almak ister misin diye sordum."

"Ben çoktan duş aldım."

Kaşlarını çatıyor. "Ne? Aslında seks yapmak ister misin diye soruyorum. Hayır mı demek istiyorsun?"

"Ailen yakında dönecek."

"Murphy, bizim seks yaptığımızı biliyorlar." Elimi tuttu ve beni banyoya doğru çekti. "Kendimi cömert hissediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yirmi Birinci Bölüm

Alice

Atlamazsan asla aşık olamazsın.

Sekiz Yıl Önce ...

"AHŞABINI ÇOK SEVİYORUM," dedim.

Murphy, kalkanının arkasından sırtarak, ahşap tornasından başını kaldırdı. Köşede dönen vantilatöre rağmen garaj yapış yapıştı ve havada ceviz parçalarından gelen küf kokusu vardı.

Onun basit bir tahta parçasından güzel bir şey yaratmasını izlemek kadar rahatlatıcı bir şey yoktu, seks bile. Ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü Murphy Paddon kadın vücudunu çok iyi tanıyordu.

"Bu sallanan sandalyeyi sen mi yaptın?" diye sordum, Palmer kucağımda, söz konusu ahşap sallanan sandalyede sallanırken.

"Babam yaptı," diye cevapladı, ahşap talaşları yere düşerken.

"Yani baban ahşap işlerinde senden daha mı iyi?"

Murphy torna tezgahını kapattı ve yüz koruyucusunu kaldırmadan önce bir adım geri çekildi. Sonra saatine baktı. "Öğleden sonra keyfine geç kalıyoruz. Ahşap sohbetine bu kadar kapılmana şaşmamalı."

Gözlerimi devirdim. "Şaka yapıyorum. Çalışmaya devam et. Palmer bana eşlik ediyor."

"Evet, ama o bir korkak. Sana gerçek bir erkek lazım."

Kıkırdadım. "Seni çalışırken izlemek istiyorum. Ama bahsettiğin diğer şeyi de istiyorum. Ayrıca açım. Şimdi akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım. Yoksa dışarı çıkmaya ne dersin?"

Düğmeye bastı ve garaj kapısı kapandı. Sonra kemerini çekip tokayı açtı. “Ahşapla çalışırken kendine güvenmen ama nazik olman gerekir. Ne zaman derine inip ne zaman hafif dokunman gerektiğini bilmelisin.”

Murphy önüme geçip kot pantolonunun fermuarını açarken, Palmer kucağımdan atladı.

“Dur!” diye gülerek ayağa kalktım ve daha ileri gitmesini engellemek için bileklerini tuttum. “Çalışmaya devam et ya da bir yere gidelim.”

Gözlerini kısarak iç geçirdi ve kot pantolonunun fermuarını kapattı. “Nereye gitmek istersin?”

“Buralarda gizli şelaleler olduğunu duydum. Hadi öğle yemeğine gidelim, sonra şelalelere. Ondan sonra da marketten alışveriş yapalım.”

Başparmağıyla kolumdaki yara izini okşadı. Bunu sık sık yapardı. “Bunu nereden aldın?” diye sordu sonunda. “Yeni bir yara izi gibi görünüyor. Kırmızı ve kabarık.”

Yutkundum. “Nehirde yüzüyordum ve bir dala takıldım.”

Murphy başını salladı ve beni incelemeye devam etti. “Gitmeden önce bana on dakika zaman ayırabilir misin?”

Yara izi konusunun kapandığına sevindiğim için gülümsedim. “Tabii ki.”

“Güzel.” Boynumu öptü ve kot pantolonumun düğmelerini açtı.

“Ne yapıyorsun?” Gülümsedim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

“Endişelenme. On dakikadan az sürer.”

Ve dudaklarımı öpmeden önce gülümsedi ve fısıldadı, “Merhaba.”

O gün Murphy Paddon hakkında üç önemli şey öğrendim. Birincisi: Minnesota’da en iyi Banh Mi sandviçini nereden alacağını biliyordu. İkincisi: Ceplerinde sincaplar için atıştırmalıklar taşıyordu. Üçüncüsü: Marketin otoparkındaki alışveriş arabalarını düzenliyordu.

Yemek uzmanı.

Hayvansever.

Mükemmeliyetçi.

"Hiç hoş değil," dedim, o arabaları mükemmel bir sıra halinde dizdiğinde, elimi kalçama dayayarak.

"Nesi hoş değil? Markete yardım etmek mi?" diye sordu gülerek.

"O çalışanlar muhtemelen arabaları içeri getirmek için kavga ediyorlardır, çünkü bu, bir süreliğine güneşin ve temiz havanın tadını çıkarabilecekleri anlamına gelir. Ama şimdi onların işinin yarısını sen yaptın, bu da dışarıda geçirecekleri sürenin azalacağı anlamına geliyor."

"O seksi kışını arabaya at ve benim mükemmel tavırlarımla ilgili başımın etini yemekten vazgeç."

Sanki onun emri hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, alışveriş arabası iade noktasının ucunda durup tırnaklarımı kontrol ettim.

"Eminim çocukken çok dayak yemişsindir," dedi, son arabayı diğerlerinin arasına ittikten sonra.

"Neden böyle söylüyorsun?" Tam o anda kolumu ve bacaklarımın arkasını yakaladı, ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Murphy!" Beni omzuna kaldırdığında çılgılık attım.

"Çünkü," dedi ve kışına bir şaplak attı, "kendi iyiliğin için fazla küstah olabiliyorsun."

"Beni indir! Bu çok utanç verici."

Explorer'ına doğru ilerlemeye devam etti ve beni ön yolcu kapısının yanında yere indirdi. Gömleğimi düzelterip şortumu toparlarken suratımı astım. Ona bir kez daha "küstahça" davranmak için ağzımı açtığımda, yüzümü tuttu ve beni öptü.

"Merhaba" yoktu. Uyarı yoktu. Sadece dili dudaklarımın arasından kayıyordu. Dilini damağıma sürtünce inledim. Vücudu bana yaslandığında sırtımı sıcak kapı kapladı. Zamanımızın sona erdiğini bilmek kalbimi sızlattı. Ve sonra, neden sona ermesi gerektiğine dair anılar, enkazın etrafına ördüğüm duvarları aşarak sızdıkça kalbim daha da sızladı.

Öpüşmemiz yavaşladı ve elleri saçlarımın arasına girip köklerinden çekerek dudakları yanağıma değdi. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Bunu biliyordum. Ve Minneapolis'ten, şirin küçük dairemde, ev kedisi Palmer'dan ya da öldürücü bir gülümsemeye ve aynı derecede muhteşem dans hareketlerine sahip ahşap tornacısından ayrılmak istemiyordum. Gerçeklik abartılıyordu. Ama ondan sonsuza kadar kaçmanın tek yolu, dünyayı geride bırakmaktı.

Hayatı seçtiğim için Murphy'nin yanında kalamazdım, ama gitmekten nefret ediyordum. Ve gerçek ile gerçek olmayan arasındaki alan, kederimi bastırarak kadar güçlü değildi.

"Benden kalmamı isteyemezsin," dedim, aynı derecede acı verici bir fısıltıyla. "Ve beni sevemezsin."

Murphy durakladı. "Senden kalmanı istemiyorum. Sadece gitmeni istemediğimi asla unutmamanı istiyorum."

Kalbin aynı anda iki şeye birden yas tutabileceğinden emin değildim. Ya birini bırakmak için diğerini bırakmak zorunda kalırsam? Yanan gözlerimde biriken yaşları silerek, kollarımı boynuna doladım ve ona olabildiğince sıkı sarıldım. O da beni aynı şekilde sıkıca sarıldı. Ve park yerinde bu şekilde ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum. Sonsuz bir an gibi geldi ve o kolların beni ayakta tutan tek şey olduğunu biliyordum.

Sessiz ve hüzünlü bir yolculuktan sonra onun evine vardık, market alışverişlerini yerlerine koyduk ve akşam yemeğini hazırlamak için tavayı çıkardım.

"Burası benim evim," dedi.

Ona bir göz attım. Omzunu buzdolabına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Ne?"

"Burası benim evim," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla.

Gergin bir şekilde güldüm ve tavaya yağ döktüm. "Biliyorum."

"Burada kuralları ben koyarım. Kurallar kahve masasındaki klasörde."

"Onu da biliyorum." Yağı kapattım ve ona bir kez daha bakmaya cesaret ettim.

Çenesindeki kaslar gerildi. "Yani, bana yemek yapmaman gerektiğini söyleyip öylece gidersem, sen de itaat etmek zorundasın."

Yine, içim burkulurken gergin bir şekilde hafifçe güldüm. "Öyle mi?"

"Evet. Ve Palmer'la arkadaş olup öylece gidemezsin." "Mur..."

"Ve sana dans öğretirken ayaklarıma basıp sonra öylece gidemezsin." Ses tonu yükseldikçe yüzü kızardı.

Artık gergin bir kahkaha atacak halim kalmamıştı, sadece göğsümü saran bir endişe vardı.

“Sana dokunmama, seni öpmeme ve”—yutkundu—“içine girmeme izin verip sonra öylece. Lanet olsun. Gidemezsin!” Elleri yumruk haline geldi.

Zaten paramparça olan kalbimin parçaları toza dönüştü. Kanın mide bulandırıcı uğultusu kulaklarımda yankılandı. Ondan korkmuyordum. Beni boğacağını bildiğim kadar büyük dalgalar halinde ondan fışkıran tüm o duygulardan korkuyordum.

Bir göz açıp kapayıncaya kadar, birkaç damla gözyaşı yüzümden süzüldü. “Sana söylemiştim—” “Bana ne söylediğini biliyorum!”

Parmaklarını saçlarına geçirdi. “Biliyorum. Bana ne dediğini *biliyorum*.”

Ama o o zamandı, bu ise şimdi. Ve birbirimizi henüz tam iki haftadır tanımadığımızın çok iyi farkındayım, ama umurumda değil, Alice. Hayatta bazı şeyleri anlamaya çalışmana gerek yoktur. Sadece bilirsin. Ve ben biliyorum," parmağını göğsüne dayadı, "buraya iki haftalık bir

“Bunun seni de mahvettiğini biliyorum. Evli misin, seni bekleyen iki çocuğun ve bir köpeğin var mı, bilmiyorum. Ölümcül bir hastalığın mı var, yoksa hayatta gerçekten kaybolmuş musun, bilmiyorum, ama bilmek istiyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum çünkü bana sana aşık olmamak için bir şans vermedin. Bunun yerine, duygularımı yaşamama izin verilmediğine dair bu aptal kuralı uydurdun. Başta hoştu ama sonra sen sadece... SİKTİR!” Bana sırtını döndü, ellerini ensesinde birleştirdi, başını eğip homurdandı.

Tavadaki yağ duman çıkarırken ben de gözyaşlarımı sildim. Hemen tavayı ocaktan çektim. “Ah!” Metal elimi yaktı, ben de elimi geri çektim.

Murphy hızla dönüp ocağı kapattı, sonra suyu açıp elimi su akışının altına tuttu. Yanık izine bakmadım; ön kolumda, yanık izinin birkaç santim yukarısındaki yara izine baktım.

Hayattaki her güzel şey bir iz bırakıyordu.

Boğazımdaki düğümü yutarak Murphy'nin bir şey söylemesini bekledim, ama söylemedi. Bunun yerine, çamaşır dolabından ilk yardım çantasını çıkardı, yanık kremi sürdü ve ben yemek odasındaki sandalyede otururken elimi sardı. Sonra, sessizliği bozmadan

ayağa kalktı, öne eğildi ve yanağıma öpücük kondurdu; ben gözlerimi kapatırken dudaklarını orada biraz daha tuttu.

Ayak sesleri uzaklaşıp arka kapı arkasında kapandığında gözlerimi açtım.

Yirmi İkinci Bölüm

Alice

Bağlanmak karmaşıktır. Basit tutun.

Dördüncü duvarı yıkamam, ama yıkmak istiyorum.

Murphy, onu hatırladığını biliyor. Ama ikimizden biri bunu kabul ettiği anda, illüzyon paramparça olacak. Sorular ve sonuçlar olacak. Öyleyse neden neredeyse bunu yapıyordu?

Hayatım güzel. Yeterince güzel.

Onun da öyle.

Sonbaharda Blair ile evlenecek ve New York'a taşınacak. Ben burada kalacağım ve maaşımın çoğunu biriktirip Edina'da bir ev alacağım.

Bekar ve yalnız.

Tatil sırasında, Bay ve Bayan Murphy Paddon ziyarete gelecekler. Belki çocuklarını da getirirler ve yetişkinler akşam yemeğine çıkıp tiyatrodan özel locada *Fındıkkıran'ı* izlerken ben de dadılık yaparım.

Belki Vera ölecek ve Hunter beni gizli sevgilisi yapacak.

Blair, Murphy ve çocuklarına kahvaltı servisi yaparken, çocuklardan birinin önceki gece Morrison dedesinin sesler çıkardığını duyduğunu söylediğini duyacağım. Murphy, Blair'e gizlice fısıldayacak: "*Görünüşe göre baban, yaşlı, gri taşaklarını emecek birini bulmuş.*"

Blair nefesini tutacak ve koluna tokat atacaktır, ama önce burnunu çekecek. "*Dur! Bu iğrenç. Kim benim yaşlı babamla yatacak kadar çaresiz olabilir, düşünebiliyor musun?*" diyecek.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorar Hunter, kahvesini doldururken beni bu saçma halüsinasyondan çıkarır.

Neyim var benim? Neden zihnim gerçeklikten bu kadar uzaklara dalıyor?

Erken kahvaltıda sadece o ve Murphy var. Bir saat sonra golf oynayacaklar ve Blair ile Vera hâlâ yataktalar. Murphy, Hunter'ın her sabah ona yedirttiği biftek tabağından başını kaldırıp bana bakıyor. Hunter, "gerçek erkeklerin" etobur olması gerektiği gibi bir şeyle onu utandırmış. Ama ben, Murphy'nin biftek yemesinin sebebinin onu benim pişirmem olduğunu düşünmekten hoşlanıyorum.

"Üzgünüm. Senin için yapmam gereken bir şey mi vardı?" Dudaklarımı sıkıştırıp Hunter'a gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Evet. Benim için çalışman gerekiyordu. Ama komşumdan bir mesaj aldım, doğum günü için ona pasta pişirip, onu çıplak halde kışına şaplak attığını söylüyor."

Murphy kıkırdar, öksürürken yumruğunu ağzına bastırır.

Omuz silkerim. "Yukarıdan bana, iyi bir ev hanımının komşularına pasta pişirmesi gerektiği söylendi. Ama onu doğum günü kıyafetiyle kışına şaplak atmak benim kendi zamanımdı." Ona dişlerimi göstererek sırtıtıyorum. "Çalışma saatleri içinde değil."

Hunter, Murphy gülmeyi kesmeyince ona kızgın bir bakış atar.

"Seni çalmaya mı çalıştı?" diye sorar Hunter.

Başımı sallarım.

"Ne kadar?"

"Bana ödediğinin iki katı."

"Tanrım." Hunter başını sallar. "Valizlerini toplayıp düşman topraklarına geçmeden önce şunu bil ki, sana kahvaltı hazırlaman ve çamaşırlarını yıkaman için para ödemeyecek. Kışına hemoroid kremi sürerken sana bikini giydirecek. Karım bana göre 'ihtiyacı olan' biri olabilirim, ama Rupert Rawlings vanilya aromalı yemek yerine geçen çamurla penis büyütme ilaçlarının karışımından başka bir şey değil. Şimdi," kahvesinden son bir yudum alır ve ayağa kalkar, "izin verirsiniz, karımı yastıkla boğup dişlerimi fırçalamam lazım ki golf saatimizi kaçırmayalım."

Sıkı bir gülümseme attıktan sonra mutfağa dönüyorum.

"İki yaşlı adamın kavga ettiği bir ganimet olmak nasıl bir duygu?" diye sorar Murphy, kirli tabaklarını mutfağa getirirken.

"Sadece yapılacaklar listemden bir şeyi daha tamamlamak gibi."

"Öyle mi? Öyleyse, yapılacaklar listesinin geri kalanını da duymak isterim."

Murphy'den tabakları alıyorum. "Teşekkürler. Ama benim işimi yapmayı bırakmalısın."

"Sadece yardım ediyorum. Başka ne yapmaktan hoşlandığımı bilmek ister misin yapmayı sevdiğimi bilmek ister misin?"

"Bulaşıkları mı?" Sırtımı dönüp lavaboya su açıyorum.

"Markete gittiğimde, arabaları geri götürme yerine düzgün sıralar halinde dizmeyi seviyorum."

Suya sabun eklemeyden önce bir saniye gözlerimi kapatıyorum. O kadar ısrarcı ki. O dördüncü duvar yaz sonuna kadar ayakta kalmayacak.

"Çok nazıksın."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama bir zamanlar tanıdığım bir kadın vardı ki..."

"Sence bu sefer başarabilecek mi?" diye soruyorum, sözünü keserek.

"Kim? Neden bahsediyorsun?"

Süngerle tabağı ovuyorum. "Blair. Sence düğün törenine kadar dayanıp sana evet diyecek mi?"

Uzun bir sessizlik oluyor. Aslında, hâlâ odada olup olmadığından emin olamıyorum, bu yüzden omzumun üzerinden bir göz atıyorum. Murphy'nin yüzündeki ifade kayboluyor. Kaybolmuş gibi görünüyor.

Yine lavaboya dönüyorum. "Çok acı verici olmalı," diyorum. "Birini tüm kalbiyle sevmek, bir gelecek planlamak, ama yine de böyle bir belirsizlikle yaşamak. Çünkü öyle, değil mi? Onu *tüm* kalbiyle seviyorsun, değil mi?"

"Hadi gidelim, Murphy," diye seslenir Hunter arka kapıdan.

Omurgam dikleşiyor ve nefesimi tutuyorum. Murphy o kadar yaklaşıyor ki, vücudundan yayılan ısı tenimi yakıyor, o kadar yakın ki, vücut şampuanından gelen okaliptüs ve tatlı huş ağacı kokusu bir sonraki nefesimi dolduruyor.

"Kahvaltı için teşekkürler," diye kulağıma fısıldıyor, yüzü saçlarıma değiyor ve ben bunu her yerimde hissediyorum.

"Disney'e gittin mi?" diye soruyor Callen, gün batımında deri koltukta şönil battaniyenin altında birbirimize sarılmış yatarken.

"Gittim.

Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Karına bir dahaki sefere kız arkadaşını da getirmek istediğini söyledin mi?" Başımı onun kıllı göğsüne yaslayarak kaburgalarını gıdıklıyorum.

"*Eski karım.* Ve hayır, ona bunu söylemedim çünkü bir kız arkadaşım olduğunu bilmiyordum. Bu pozisyona başvuruyor musun? Ev hanımı ve kız arkadaş olmayı aynı anda idare edebileceğini düşünüyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Haklısın. Ben senin kız arkadaşın değilim, sadece sevgilimim."

O, başımın üstüne öpücük konduruyor. "Sadece korkunç bir çocukluk geçirdiğinden endişeleniyorum ve senin önünde seyahatlerimi övünmek istemiyorum."

"O zaman Mickey kulaklarını evde bırakmalıydın."

"Kapa çeneni." Gülüyor. "Mickey kulaklarını getirmedim." "Ama bir çiftin var, değil mi?"

"Hayır. Ama ses çıkaran havalı bir ışın kılıcım var."

Gülümsüyorum. "Çocukların eğlendi mi?"

"Harika."

"Sen ve *eski* eşin iyi anlaştınız mı?" "Evet."

"Çocuklar uyuduktan sonra tatil seksi yaptınız mı?"

"Ne?" Yüzümü görebilmek için kollarımı tutup beni göğsünden kaldırıyor.

Ayağını açtığı bacaklarının arasına otururum, gözlerimi devirerek battaniyeyi göğsüme çekerim. "Şaka yapıyorum. Ya da yapmıyorum. Önemli değil, Callen. Yapsanız da umurumda değil. Ben senin kız arkadaşın *değilim*."

"Şey, bilgine olsun, başka bir adamla yatıp yatmadığın umurumda, o yüzden belki de konuşmalıyız. Ciddi bir ilişki olmak zorunda değiliz, ama tek eşli olmayı tercih ederim. Ne düşünürsen düşün, ben koçum, oyuncu değilim."

"Çok tatlı," dedim, ayağa kalkarken ona sahte bir gülümseme attım. Battaniyeyi bıraktım, siyah yazlık elbisemi başımdan geçirdim ve banyoya doğru yürüdüm.

Geri döndüğümde giyinmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış, kanepenin kenarında oturuyordu.

Birkaç saniye ona bakıyorum, sonra kanepenin üzerinden atlayıp sırtına sarılıyorum. "Callen, benimle ciddi bir ilişki kurar mısın?" Boynuna öpücük konduruyorum.

"Yapma. Beni güvensiz biri gibi gösteriyorsun. Ve ben bunu istemiyorum." Başını sallıyor. "Ya da en azından, bunu istemiyordum. Siktir, bilmiyorum. Bana tam olarak istediğimi sandığım şeyi veriyorsun ve şimdi bu konuda lanet olası bir korkak gibi davranıyorum."

Gülüyorum ve kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum.

"Sevgili ya da metres olarak kalalım," diyor.

"Metresi mi?" Boynumu uzatıp ona bakıyorum. "Eğer evli değilsen, metresin olabilir miyim?"

Dudaklarını yana doğru kıvrıyor. "Sanırım. Temel olarak, sen benim gizli kız arkadaşısın. Gizlice buluşup seks yapıyoruz. Bu çok yaramazca geliyor."

"Yani tam olarak yaptığımız şeyi yapmaya devam etmeye karar verdik mi?"

Callen suçlu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Öyle bir şey." "Yüzmeye gidelim mi?"

Bana doğru eğilir ve beni kucağına çeker. "Bu izin verilir mi?" "Akşam yemeğine ve sonra da bir gösteriye gittiler. Yani en az on bir, hatta gece yarısına kadar

en az on bir, hatta gece yarısına kadar eve dönmeyecekler. Havuzu kullanmama izin var."

"Çıplak mı yüzeceğiz?" Kaşını kaldırdı.

"Hayır diyeceğim, çünkü havuza bakan birkaç iki katlı ev var."

"Ve sen kamuya açık yerlerde ahlaksız davranışlara karşı mısın?"

Rosie'nin, sahte ahşap jaluzilerden Murphy ile benim yemek masasında sevişmemizi izlediğini düşünüyorum.

"Hayır," diyorum. "Ama işim bununla ilgili olduğu için, bence riske girmeyip mayo giymeliyiz."

"Mayom yok."

"Külotunu giyebilirsin. O yeterli." Kucağından kayarak inip elimi uzattım. "Hadi, sevgilim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Murphy

Elindekilerle mutlu olamıyorsan, istediğin şeylere sahip olanlar için mutlu ol.

"Gösteriyi kaçırdığımıza inanamıyorum," diyor Blair.

Hunter, Rolls Royce'unu yer altı garajına park ederken Vera bize bir bakış attı. "Üzgünüm. Bu gece için bilet aldığımı sanıyordum."

"Önemli değil," diyor. "Gelecek ay, gerçek tarihte gideriz."

"Menopoz beyinim var. Tarihi karıştırmamın sebebi bu olmalı," diyor Vera derin bir iç çekerek.

"Yüzmeye gidebiliriz." Blair bacağıma sıkıca sarılır. "Ya da jakuziye girebiliriz."

"Siz ikiniz keyfinize bakın. Ben yorgunum. Gösteri tarihini karıştırmamın stresi yüzünden yatağa girip uyumak istiyorum." Vera esniyor.

Mayolarımızı giymek için yukarı çıkıyoruz ve havuza bakan verandaya adımımızı atar atmaz Blair bileğimi tutuyor ve önümüzdeki havuzu işaret ederek başını sallıyor.

"Alice?" Blair gözlerini kısar.

Havuzdaki çift bizim yönümüze doğru dönüyor. Alice saçlarını sıkıyor ve arkasında duran adam sırtını düzelterek saçlarını geriye tarıyor.

"Oh. Merhaba. Vera'nın herkesin akşam dışarı çıkacağını söylediğine yemin edebilirim. Eğer bunu mahvettimse özür dilerim. Hemen çıkıyoruz."

"Hayır. Haklısın. Bir gösteriye gidecektik ama annem tarihleri karıştırmış. Eğlencenizi mahvettiğim için üzgünüm." Blair parmak arası terlikleriyle sandalyelerden birine doğru sürünür ve havlularımızı sandalyenin arkasına asar.

"Sorun değil," der Alice.

Arkasındaki adam boğazını temizler. "Şey..."

Alice ona bakıyor ve adam ona şaşkın bir bakış atıyor. Alice burnunu kırıstırıyor.

"Havuz büyük. Bizim yüzümüzden çıkma," diyorum.

Alice ve Blair bana deliymişim gibi bakarlar. Sonra birbirlerine bakarlar.

"Ben Murphy, bu da nişanlım Blair," derim adama, köşedeki merdivenlerden havuza inerken.

Bana sert bir gülümsemeyle başını sallarken, Alice'in kollarını tutup onu önüne çeker. "Callen. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bebeğim?" Blair saçlarını geriye çekip topuz yapar ve bana başımın belada olduğunu ima eden bir bakış atar.

"Evet?" Masum numarası yapıyorum.

Blair homurdanır ve havuza girer. "Brrr." Alice ve Callen'in karşısındaki sığ kısmın kenarında dururken, hızla boynuna kadar suya dalar.

"Sonra bu durumun garip bir hal almasını istemiyorum," diyor Callen, "o yüzden şunu bilmen gerek: mayom yoktu, o yüzden iç çamaşırlarımla buradayım. Alice, biz havuzdan çıkana kadar kimsenin eve gelmeyeceğine dair bana güvence verdi." Kollarını onun beline dolayarak, onu kendine doğru çekip kalkan olarak kullanıyor.

"Şey... havuz evinde yedek mayolar var," diyor Blair. Alice omuz silkiyor. "Üzgünüm. Onların misafirlerim için olduğunu düşünmemiştim." "Ve artık biraz geç oldu," diyor Callen.

"Uyarı için teşekkürler," derim. "Çıplak olmaktan iyidir." Kıkırdarım. "Siz bizden önce çıkarsanız, size biraz mahremiyet sağlamak için arkamızı döneceğiz."

"Teşekkürler," der ve Alice'in başının arkasına bir öpücük kondurur.

Bunun beni ne kadar tedirgin ettiğinden nefret ediyorum. O artık benim değil, zaten hiç benim olmamıştı.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum Alice," diyor Blair. "Ama buradaki hizmetçiler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Blair'in yanına bir çimdik atıyorum ve o da bana dönüp neden yaptığımı anlamadığını belirten bir bakış atıyor.

"Callen üniversitede lakros koçluğu yapıyor. Kişisel hayatımı yabancılarla paylaşmam, o yüzden senin

bunu bilmeni beklemezdim.”

Kahretsin. Alice bu gece de pek nazik davranmıyor.

“Demek istediği, ilişkimizin ciddi olmadığı, yani teknik olarak onun erkek arkadaşı olmadığım.” Callen gerginliği azaltmaya çalışır.

Blair’in Alice’e neden düşmanlık duyduğunu biliyorum, ama Alice’in ona neden aynı şekilde karşılık verdiğini anlamıyorum.

“Üniversitede lakros oynadın mı?” diye soruyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Oynadım. Sen oynadın mı?"

Başımı sallıyorum. "Lisede futbol oynadım."

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" diyor Blair. "Bir kadeh şaraba. Sakıncası var mı, tatlım?"

"Ben getiririm," diyor

Alice.

"Ne? Hayır." Merdivenlere doğru ilerliyorum, ama o havuzdan yarıya kadar çıkmadan önce duruyorum. "Çalışmıyorsun."

"Kırmızı mı, köpüklü mü?" diye sorar Alice, bir havluyu başına, diğerini de vücuduna sararak.

"Köpüklü," diyor Blair.

"Başka bir şey isteyen var mı?" Alice bana ve Callen'a gülümsüyor.

Ben hızla kurularken, o ellerini aletin üzerine katlayıp başını sallar.

"Bebeğim? Nereye gidiyorsun?" Blair ellerini havuzun kenarına dayayıp bana bakıyor.

"Şarabını almaya," diye mırıldanıyorum ve arkamda sadece yarım metre uzakta olmama rağmen beni görmezden gelen Alice'i takip ediyorum. "Şarabı boş ver," mutfağa vardığımızda diyorum. "İçeri gidelim ve sizi baş başa bırakalım. Haklısın. Evde olmamamız gerekiyordu."

Alice raftan bir şişe köpüklü şarap alır ve elektrikli açacağı almak için çekmeceyi açar. "Yeterince havuzda kaldık, yani çıkacak olan varsa, o da biziz."

Şişeyi ve açacağı ondan alıp arkamdaki tezgaha koyuyorum, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Mesain bitti."

"Ne olmuş yani?"

"O zaman git erkek arkadaşının yanına."

"Ben iyiyim." Şişeye uzanır. "Git nişanlınınla birlikte ol."

Onu durdurmak için bileğini tutuyorum. Elimi tutuşuma bakıyor ve başparmağımnda nabzını hissedebiliyorum.

"O kimdi?" diye fısıldadı Alice. "Sana beni hatırlattığını düşündüğün kişi?"

Başparmağımı cildinde, yara izinde küçük daireler çizerek gezdiriyorum. "O, hayatımın en güzel iki haftasıydı." Kalbim mideme çöküyor.

"Bunu nişanlana söylemezdim." Gözlerini bana kaldırdı. Bileğini bıraktım.

Alice titrek bir nefes alır ve bir adım geri çekilir, ellerini yumruk yapar. "Onu özlediğin için üzgünüm. Geçmiş, geleceği mahvetme eğilimindedir, ama sadece sen izin verirsen."

Geçmişim gözlerimin içine bakıyor, onu kabul etmem için, onu kabul etmem için bana meydan okuyor.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyorum. Demek böyle mi olacak? Bir iç çekişle Alice'in yanından geçip havuza dönüyorum. "Üzgünüm Blair. Şarap kalmamış."

"Ne?" Ben derin suya dalarken o burnunu kırıştırıyor. "Murphy!"

Suyun yüzeyine çıktığımda, yüzünü buruşturuyor. "Saçımı ıslatmak istemedim."

Callen, hâlâ ellerini aletini örtmek için kullandığı köşeden bizi izliyor.

"İşte şarabın," diyor Alice, bir kadeh şarap ve şişenin geri kalanını Blair'in havlusunun yanındaki masaya koyarak.

"Teşekkürler. Demek ki şarap varmış." Havuzdan çıkmadan önce bana gözlerini kısarak bakar. "Alice, benimle şarap içmeyecek misin? Lütfen bana katıl. Yalnız içmek istemiyorum."

"Üzgünüm, içki içmem. Belki Murphy'ye bir kadeh getirebilirim."

Blair dudaklarını büküyor. "Murphy şarap içmez. Kahvaltıda şarap içen bir arkadaşı vardı ve sonra bir nevi aklını kaçırdı, bu yüzden şarap içmekten soğudu."

Tanrım...

Arkadaşımdın "erkek" olduğunu hiç söylemedim ve "aklını kaçırdı" gibi bir ifade kullandığımı da sanmıyorum. Ama önemli değil. Alice, amatör oyunculuk konusunda açıkça yalan söylememiş. Soğukkanlılığını koruyor, beni tanıdığını gösteren en ufak bir tepki ya da bana doğru bir bakış bile yok.

"Belki ona bir bira getirebilirim," diyor Blair'e, sanki ben orada değilmişim gibi.

"Bebeğim, bira içer misin?"

"İhtiyacım yok, ama teşekkürler."

"Callen?" Blair ona bakıyor.

"Hayır, teşekkürler."

"Peki." Şezlonga çöküyor ve şarap kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyor.

"Bana. Cuma gecesi nasıl eğlenileceğini bilen tek kişiye."

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum, Alice havuza girerken ve herkes Blair'i görmezden gelirken.

Callen hemen Alice'i yine kalkan olarak kullanmak için yakalar ve boynuna öpücük kondurur. "Oğlumun futbol maçına tesadüfen gelmişti."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Blair.

Alice alt dudağını dişleriyle ısırır, başını sallayarak çenesini eğdi. "Aptalca bir şeydi. Önemli değil."

"Yanlış sahaya gelmiş. Yeğeni caddenin karşısındaki sahada oynuyordu," diyor Callen.

Alice tek çocuk olduğunu söylemişti. Ya yalan söyledi ya da evlilik yoluyla bir yeğeni var. Evli *miydi*? Gerçeği bilmem lazım. Öğrenmekten vazgeçip uzaklaştım. Ama şimdi o burada ve bilmemek *beni* delirtiyor.

"Ertesi hafta sonu, onu futbol sahasında tekrar gördüm," diyor Callen. "Yiyecek içecek standında sıra bekliyordu. Sanırım 'Ne şanslı bir tesadüf, değil mi?' gibi klişe bir şey söyledim. Bu da onun benimle akşam yemeğine çıkmayı kabul etmesine yol açtı."

Alice bana ya da başka birine bakmıyor. Rahatsızlığı açıkça belli.

"*Yeğenin*, bir üniversite lakros koçuyla çıkman hakkında ne düşünüyor?" diye soruyorum.

Alice bana hızlıca bir bakış atıp omzunu silkiyor.

"Onunla tanışmadım. İlişkimizin henüz aileyle tanışma aşamasına gelmedik," diyor Callen.

"Kardeşin var mı, Alice?" Başımı yana eğiyorum.

"Bu kişisel sorular da neyin nesi?" Blair hafifçe gülerek soruyor.

"Bir ağabeyin olduğunu söylememiş miydin?" diye sorar Callen, Alice'e.
"Ve çok koruyucu olduğunu?"

Kafam o kadar karışık ki, neyin ne olduğunu anlayamıyorum.

Alice onun kollarında dönüp onu öpüyor, hem de hızlıca bir öpücük değil. Beni öperdiği gibi onu öpüyor. Bu kasıtlı halka açık sevgi gösterisi midemi bulandırıyor. Sonra kulağına fısıldıyor.

"Sanırım gidiyoruz," diyor Callen, sanki bu, kimsenin duymaması gereken bir sonradan akla gelen düşünceymiş gibi.

Alice bacaklarını Callen'ın beline doluyor ve Callen, havlu almadan, iyi geceler demeden ya da bana bir bakış atmadan onu havuzdan çıkarıp doğrudan misafir evine doğru götürüyor.

"Vay canına," diyor Blair ıslık çalarak. "Alice bu gece biriyle yatacak." Şarabını yudumlamadan önce bana kaşlarını oynatıyor. "Onlar gittiğine göre artık mayolarımızı çıkarabiliriz herhalde." Ayağa kalkıyor, kadehini masaya koyuyor ve onu gören olası komşularını umursamadan bikini üstünü çözüyor.

Kapanış her zaman bir klişe gibi gelmiştir. Ama şu anda, cevaplanmamış sorular geleceğimi altüst etmeden önce her şeyi kapatmak için her şeyi yapardım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Alice

Ondan beklemesini iste. Beklemediğinde onu affet.

Sekiz Yıl Önce ...

Kalbim boğazıma kadar çıkmış, bandajlı elim göğsüme sıkıca sarılmış, diğer elim Murphy'nin kapısını çalmak için hazır haldeyken, derin bir nefes aldım.

İki hafif vuruş ve yaklaşık on saniye sonra, kapıyı yavaşça açtı. Gömleksiz, omuzları içe doğru kıvrılmış bir şekilde dururken, bana sunduğu tek şey yürek parçalayan bir kaş çatıştıydı.

"Kocam yok," diye fısıldadım. Sonra gözyaşlarımı tutmak için titrek bir nefes aldım. "Çocuğum yok. Köpeğim yok." Göğsümdeki bandajlı elin arkasında kalbim sızlıyordu. "Ölümcül bir hastalığım yok. Ama ben ..." Nefes almak için gözlerimi kapattım. "Gerçekten çok kaybolmuş *durumdayım*. Ve bulunmaya hazır değilim. Sana daha fazlasını veremediğim için üzgünüm."

İçeri girdim, onunla burun buruna geldim. Çenemi kaldırıp gözlerine baktığımda, parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi.

"Ve kalamam. Ama geri dönmek istiyorum."

Ağzının köşesinde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Beni bekler misin?"

Başını eğdi ve dudaklarını benimkilere değdirdi. "Bekleyeceğim," diye fısıldadı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Murphy

*Karşılaştırma özgüvenini yok
eder. Her şey seninle ilgili
değildir.*

“Yarın stüdyomun tadilatını yapan müteahhitle görüşmek için New York’a uçuyorum. Babam bana özel jetini ödünç veriyor. Benimle gel. Macy’s’in 4 Temmuz havai fişek gösterisini izleyebiliriz. Daire bakabiliriz de. Belki bir gösteriye gideriz. Akşam yemeği. Ne dersin?” Blair, ben masada oturup bir proje üzerinde çalışırken omuzlarımı ovuyor.

“Sanırım işlerim birikmiş durumda ve sen de anneni götürmelisin ki ben de işlerimi halledebileyim.”

Masaj yapmayı bırakıp yatağa uzanıyor. “Tek yaptığın şey çalışmak. Bu tatil haftasonu.”

Gülüyorum. “Çalışmaya *çalışıyorum*. Ama etrafımdaki herkes çalışmıyorken bu zor oluyor. Birlikte geçireceğimiz çok tatilimiz olacak.”

“Bir düğün planlıyorum. *Bizim* düğünümüzü. O yüzden sanki ben çalışmıyormuşum gibi davranma.”

Ofis koltuğuna yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştirerek iç geçirdim. “Evet. Ve bunu yapmak için vaktin var çünkü şu anda tek işin bu.”

“Sence bu New York gezisi ne için? Merhaba? Stüdyom için, sanatımı yapıp satacağım yer için, ki *bu benim işim*.” “Bingo. Benim haklı olduğumu kanıtlıyorsun. Yarın işin için New York’a uçman gerekiyor, ben ise kışımı bu

sandalyeye yapışık kalmam gerekiyor.”

Blair dudaklarını büküyor. Çok sevimli bir surat, ama pes edemem.

“Anneni de yanına al. Seninle New York’ta birkaç gün geçirmekten çok mutlu olacaktır. Havai fişekleri izleyin. Onu daire bakmaya götür. Parası yeterse, senin seçtiğin her yerde yaşayabilirim.”

Pencereden dışarı bakarak içini çeker. “Peki. Ama babama göz kulak olmalısın.”

“Eminim bir şeyi olmaz, ama evet, ona göz kulak olurum.”

“Yani...” Blair bakışlarını bana çevirir. “Onun aptalca bir şey yapmadığından emin ol...” Sanki o cümleyi benim tamamlamamı beklemiş gibi gözlerini genişletir.

O, elli yaşlarında, deli gibi parası olan, formda bir adam. Yapabileceği aptalca şeylerin listesi sonsuz.

“Alice. *Ev hanımıyla* fazla samimi olmasına izin verme.” “Onu sıkı bir şekilde kontrol altında tutacağım. Mutlu oldun mu?”

“Hayır.” Yataktan kalkıp kucağıma oturur. Vera’nın ona aldığı pahalı parfümünden gül ve safran kokusu yayılır. “Benimle gelersen mutlu olurum. İlk aşkım New Yorkluydu.”

Başımı sallıyorum. “Chance,” diyorum, çünkü bana ilk aşkımdan, ilk nişanının bozulmasından, ikinci aşkımdan ve ikinci nişanının bozulmasından bahsetmişti.

“New York’ta seninle yeni anılar biriktirmek istiyorum. Şu anda elimde sadece onunla birlikte olduğum anılar var.”

“Bu sefer düğüne kadar gidebilmen iyi oldu. Sonra New York’a taşınırız ve yepyeni anılar biriktiririz.” Kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum.

Bazen onun benim güvensizliklerimi aradığını, eski sevgilileriyle beni kıskırttığını hissediyorum.

“Neden benden önce sevdiğin kadınlardan hiç bahsetmiyorsun?”

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Çünkü hayatıma değer veriyorum.”

“Dur.” Omzuma yumruk atarken gülüyor. “Ciddiyim. Bana bir şey söyle. Bir ilişkide biraz kıskançlık iyidir. Kalbini çalan ilk kız olduğumu söylediğinde sana inanmıyorum. Benden önce kalbinin bir parçasını alan biri olmalı. Lisedeki bir aşk mı? Siyah çerçeveli gözlükleri ve büyük göğüsleri olan seksi bir üniversite profesörü mü?”

Kıkırdıyorum, bu konuya takıntılı olanın özellikle Blair mi olduğu yoksa tüm kadınların eski sevgililerine takıntılı olmakta ısrarcı olduğu mu emin değilim. Öte yandan, Alice'e olan hislerimin takıntıya yakın olması da mümkün.

"Hadi ama Murphy. Beni kışkandır. En kısa zamanda buraya dönmek istememi sağla, çünkü seni ve ilk aşkını düşünmeden duramıyorum."

"Ya da birbirimizin son aşkı olduğumuzu düşündüğün için bana dönmek isteyebilirsin, tek önemli olan da bu." Yorumumdan gurur duyuyorum. Romantik, değil mi?

Blair'in havası sönüyor, bu da benim varsayımımın yanlış olduğunu kanıtıyor, ben de ona bir şey veriyorum.

"Sahip olduğum kiralık ev mi?" O başını sallıyor.

"Bir misafirim vardı. Bir kadın. Aramızda alışılmadık bir bağ oluştu. Onunla ilgili pek çok şey ilgimi çekiyordu; ama o..." Omuz silktim. "Anlaşılması zor biriydi. Ve bu, aşk ile kötü zamanlamanın bir karışımı gibi hissettirdi. Sonuçta, gerçek gibi gelmedi."

"Bir misafir mi? Ne kadar kaldı?" "İki hafta."

Blair'in yüzü buruşur. "İki haftada birine aşık mı oldun?"

"Şey, o zamanlar evet derdim." "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi sana aşığım. Son."

"Murphy, daha fazlası olmalı. O da seni sevdi mi? Nasıl bitti? Neden bitti?"

"Beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Ve bitti" —dudaklarımı büküp, bugüne kadar hala bilmediğim cevabı arıyorum

—"trajik bir şekilde. Ama nedenini bilmiyorum." "Trajik mi? Öldü mü?"

"Hayır. Gitti ve bir daha geri dönmedi. Bekledim, ama geri dönmedi." Blair gözlerini kısıyor. "Onu aradın mı, mesaj attın mı?"

"Hayır. Geri dönene kadar bana numarasını veremeyeceğini söyledi. Tabii ki nedenini anlamadım, ama bana

ona güvenmemi istedi. Ben de güvendim. Bu yüzden onunla tek iletişimim kiralama uygulaması üzerinden oldu. Ama hiç cevap vermedi.”

“Yani ölmüş olabilir, değil mi? Ya da evliydi. Murphy, evliydi.” Blair nefesini tutar. “İşte bu. Bu yüzden sana numarasını vermedi. Belki de kocasını senin için terk etmeyi planlıyordu, ama sonra fikrini değiştirdi. Oh, bebeğim, bu çok üzücü. Özellikle de onu sevdiğin ve onu beklediğin için.”

Zorla gülümsüyorum. “Ben seninleyim, o yüzden benim için üzölmek yerine buna kader demelisin.”

“Bence bu kader.” Dudaklarıma hafifçe dokunur. “Ama iki haftada aşık olduğunu düşünmek de tuhaf. Bana aşkını itiraf etmen altı aydan fazla sürdü.” Boynumun arkasını okşar. “Ama belki de bunu söylemeden çok önce beni seviyordun. Bana iki haftada mı aşık oldun?”

Gülümsedim ve parmaklarımı onun sırtında birbirine geçirdim.

“Yani,” gergin bir kahkaha atarak duraksıyor, “bu kadar çabuk cevap verme.”

Onu öpmek için öne eğildim ama o geri çekildi. “Murphy, ben ciddiğim. Beni sevdiğini ne zaman anladın?”

“Bilmiyorum. Birdenbire oldu. Tam olarak ne zaman anladığımı bilmiyorum.”

“Yine de, bu kadına iki haftada aşık olduğunu söyledin.” “Blair,” diye iç geçiyorum, “neden bunu yapıyoruz?”

“Neyi? Konuşmayı mı? Birbirimize içimizi açmayı mı?”

“Sorunlu bir konuyu açmayı.”

Kaşlarını çatıyor. “Neden sorunlu bir konu olsun ki? O gitti, öldü, her neyse. Geçmişini bilmenin nesi yanlış?”

“Çünkü sen sadece geçmişimi bilmek istemiyorsun. Her şeyi bizimle karşılaştırmak istiyorsun. Eğer senin geçmişindeki her şeyi bizimle karşılaştırırsaydım, muhtemelen seninle evlenmezdim.”

Yüzünü buruşturdu. “Bu ne demek oluyor? Şimdi de babam gibi konuşuyorsun. Nişanı bozacağımı mı sanıyorsun?” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve homurdandım. Ellerimi çekip beni ona bakmaya zorlar.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sormamalıydım. Ama artık, başka bir kadını benden daha çok sevdiğini bilmiş durumdayım

. Ve o seni terk etmeseydi, muhtemelen birlikte olmazdık.”

“*Bu* çok abartılı, Blair. Neden? Amacın ne?

Seni sevdiğimden mi? Neden bu ani güvensizlik?”

Kucağımdan kalkıyor. “Vay canına. Cevabın bu mu?”

Bir şeyi boğazlamam lazım. Bunun yerine, bu konuya nasıl geldiğimizi hiç anlamasam da yüzüme anlayışlı bir gülümseme yayıyorum. “Cevabım ne olmalı?”

“Rahatlatıcı bir şey olmalı, mesela genç ve aptal olduğun, aşk sandığın şeyin bir yabancıyla olan sıkıcı bir hevesden ibaret olduğu gibi. Ve benimle tanıştığında, o zaman gerçek aşkı hiç yaşamadığını anladın.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Blair, sana başarısız nişanlarından hiç bahsetmedim. Ben seninle birlikte olduğun kişiye aşık oldum, onlara değil. Ama şu anda, San Francisco’daki bir sanat fuarında tanıştığım kendine güvenen sanatçıyı özlüyorum. Bulaşıcı gülümsemeni. Flörtöz kirpik çırpışlarını ve tam da doğru miktarda özgüvenle harmanlanmış mütevazı yeteneğini. Her şeye kıkırdayışını ve hayatı çok ciddiye alan insanlara gülüşünü özlüyorum. Evlenme teklif ettiğim kadın oydu. Bu yüzden, bunun sadece bu düşünüy planlamanın stresi mi, stüdyon mu yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum, ama belki de kafanı boşaltmak için birkaç gün uzaklaşman iyi gelebilir.”

“Evet, Murphy. Nişanlım olmadan müteahhitle görüşmek ve daire aramak kafamı boşaltmak için harika bir yol gibi görünüyor.” Gözlerini devirdi ve somurtarak yatak odasından çıktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Alice

*Ayartılmak kaçınılmazdır,
ama kontrol edilemez
değildir.*

HEMŞİRE ALICE YARDIMA KOŞUYOR.

Vera ve Blair tatil için özel jetle New York'a giderken, ben burada kalıp Bay Morrison'a bakacağım. Soğuk algınlığı var ve Vera, hasta olduğunda en kötü halini gösterdiğini söylüyor.

"Hastalıkta ve sağlıkta" maddesinin benim iş sözleşmemde değil, onların evlilik yeminlerinde yer aldığından oldukça eminim.

"O tavuğu arka bahçedeki kümesinden mi aldın? Peşinden koştun mu? Boynunu kırdın mı? Tüm tüylerini yolduğun mu?"

Murphy kahve fincanını doldururken, ben de tavuğun kemiklerinden eti ayırmaya odaklanarak sırtıyorum.

"Yoksa bu da Hunter'a söylediğin gibi mi, ona en sevdiği el sabununu senin yaptığını söylediğin gibi?"

"El sabununu ben yapmadığımı da nereden çıkardın?"

Murphy, mutfak adasına bir bar taburesi çekip, beni çalışırken rahatça izlemeye başlıyor. "Öncelikle, sağduyum bana onu senin yapmadığını söylüyor. Ama onu, onun da senin yaptığını sandığı lavanta kokulu çarşaf spreyi aldığı mağazadan çantadan çıkardığını gördüm."

Başımı kaldırıyorum ve göz göze geliyoruz. "Sırrın bende güvende." Göz kırıyor.

Ona aldırış etmeden dikkatimi tekrar tavuğa veririm ve eti tencereye atmaya devam ederim.

"Yeğenin futbolu iyi mi?" diye soruyor.

Gülümsememi saklayamıyorum. "Evet." Kemikleri çöpe atıp ellerimi yıkıyorum. "Sen futbolda iyi miydin?"

"Fena değildim."

"Başka kardeşin var mı, yoksa sadece bir erkek kardeşin mi var?" "Sadece bir erkek kardeşim var.

Blair'le nasıl tanıştın?"

"Onunla San Francisco'daki bir sanat fuarında tanıştım. Kardeşinin adı ne?"

"Neden? Benim için bir aile ağacı mı hazırlıyorsun?" "İstersen yapabilirim."

Başımı sallıyorum.

"Adı ne?" Murphy bugün ısrarcı davranıyor. "Arnold," diyorum.

"Arnold Palmer gibi mi?"

"Arnold Yates gibi."

"Alice ve Arnold Yates. İlginç. Biliyor musun, eskiden Arnold Palmer adında bir kedim vardı. Ona Palmer derdik."

"Şaşırtıcı. Kedi seven birine benzemiyorsun."

"Neden? Kedi seven birini ne tanımlar?"

"Empatik. Duyarlı. Konformist olmayan."

Gülüyor. "Benim hassas ve empatik olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle misin?" Havuçları keserken gözlerimi kısaca kaldırıyorum.

"Blair hayır derdi, ama son zamanlarda aklı başında değil.

Düğün öncesi stres sendromu ya da onun gibi bir şey."

"Muhtemelen en en önemli zaman zaman olmakduyarlı ve

"Tavsiyen için teşekkürler. Bunu bir kenara not edeceğim." Yine gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Pardon, bu çok duyarsızca mı oldu?" diye soruyor. "Yapacak işin yok mu?"

Murphy kahvesinden bir yudum alır. "Evet, işim var, o yüzden dikkatimi dağıtmayı keser misin?" Sırıltışı sadece palyaçoya benzemekle kalmıyor, aynı zamanda karşı konulmaz. Karşı konulmaz birine ihtiyacım yok.

"Çık buradan. Hazır olduğunda sana bir kase çorba getireyim."

Ayağa kalkar. "Çorba mı? Hayır, olmaz. Çorba için hava çok sıcak. Hasta değilim.

Dışarı çıkıp en sevdiğim Banh Mi'yi alacağım."

Karakterime sadık kalıyorum, sekiz yıl önce bu adama aşık olmayan ev hanımı. “Afiyet olsun.”

“Sıcak çorba istemiyorsan, sandviç almaya giderken beni de al.”

Boğazımı temizlerim. “Sence nişanlın bunu onaylar mı?”

“Sadece bir sandviç, Alice. Aklını kötü yerlere kaydırma. Benim bir sevgilim var.” Sevgilisi olan bir adam gibi değil, şeytan gibi gülümsüyor.

Çorbayı bitirdikten, Bay Morrison’a yatakta bir kase servis ettikten ve ona yeni bir kitabın (ateşli bir aşk romanı) birkaç bölümünü okuduktan sonra, Murphy’nin odasına başımı uzatıyorum. “Banh Mi teklifi hâlâ geçerli mi?”

Gülümseyerek dönüyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. Bakışlarımı, karın kaslarının bir santimini gösterecek kadar yukarı kayan tişörtüne kaydırıyorum. Onunla göz göze geldiğimde yanaklarım kızarıyor ve onun beni gördüğünü biliyorum.

“Bay Morrison ayrılacağını biliyor mu?” Ayağa kalkar.

“Evet. Ona birlikte öğle yemeğine çıkacağımızı söyledim.”

Murphy donakaldı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve o beni göremeyince sııttım. “Ne? Alt tarafı bir sandviç. Aklını pisliklerden arındır. Benim bir sevgilim var.”

“Koç Callen parmağına yüzük taktı mı?”

Arka kapıya doğru ilerliyorum. “Kıyafetlerimi değiştireceğim. Bay Morrison’a birkaç işim olduğunu söyledim. Sürmemi ister misin? Kameraların olmadığı bir sokağa park ettim.” Arkama bakıyorum. “Zaten önemi yok, çünkü Blair, babasının ev hanımını öğle yemeğine götürdüğün için asla kıskanmaz. Değil mi?”

“Bu öğle yemeğinden çok, tam anlamıyla bir ilişki gibi geliyor. Patronunun kızının nişanlısını çalmaya çalıştığın için endişelenmeli miyim?”

“Dur. Beni, senin komik bulmayacağın iyi bir şaka için tuzağa düşürüyorsun.”

Ayakkabılarımı değiştirdikten sonra beni kapıya kadar takip ediyor. "Korkarım mizah anlayışımı hafife alıyorsun."

Onu beklemeden, durmadan gülüyorum. Neden kıyafetlerimi değiştirmemi beklemek yerine beni misafir evine kadar takip ettiğini bilmiyorum.

"Söyle," diyor.

"Bu acımasızca." Sürgülü kapıyı açıyorum. "Ama komik mi?"

Ona bir göz atıyorum. "Senin için komik olmayacak. Sadece acımasız."

"Peki, dene bakalım." Ellerini arka kargo şortunun ceplerine sokar.

"Birkaç ay sonra büyük olasılıkla indirim rafına konacak olan patronumun kızının nişanlısını neden alayım ki?"

Murphy yavaşça kaşlarını kaldırır. "Yani, kızın düğünü iptal edecek ve ben de ucuz bir mal mı olacağım? Kimsenin istemediği bir şey gibi indirimli mi satılacağım?"

Dudaklarımı ısırdım.

"Lanet olsun, Alice. Bu çok acımasız." "Ben..."

Elini ağzına götürerek içten bir kahkaha atarak sözümü keser. "Ama komik."

Gözlerimi kısarak, birkaç saniye onu incelerken gülümsememi zor tutuyorum. Gülmek gerçekten uygun mu? "Eminim sen doğru kişisin," diyorum.

Kahkahası sönüyor. "Hiçbir şey garanti değil. Ama risk almazsan gerçek anlamda yaşamış sayılmazsın. Değil mi?"

Birkaç saniye sonra başımı sallayıp fısıldarım, "Evet."

"Kıyafetlerini değiştir. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı çıkarırım, sonra yatak odasına gidip kot şort ve dar bir tişört giyerim. Sonra saçlarını çözer ve parmaklarıyla tararım. Ve nedense, dışarıda onunla buluşmadan önce makyajımı kontrol eder, bileklerime ve boynuma biraz parfüm sürerim.

Bana hızlıca bir göz attı ama ben ona bakıp, onun bana yaptığı gibi sessizce onu suçlamadım. Bunun yerine, onun tek bir bakışından bile cildimin karıncalandığını zevkle hissettim. Bizim hakkımızdaki en trajik şey (ve çok var) bu berbat zamanlamadır.

Kaldırımından sokağa çıkarken camını indiriyor. "Bisiklete binmeyi sever misin?"

"Şey, tabii. Neden?"

"Daha sonra bisiklete binmeyi düşünüyorum.

Sen de bana katılabilirsin." "Bisikletim yok."

"Vera'nın bisikletini kullanabilirsin. O sorun etmez."

Gülüyorum. "Muhtemelen beş bin dolarlık bir bisiklettir. Ya düşürsem?"

"Muhtemelen on bin dolarlık bir bisiklettir. Eğer onu mahvedersen, seni kovar ve yeni bir ev hizmetçisi tutar. Oh, dur. Hayır, tutmaz, çünkü bu işi kabul edecek tek kişi sensin."

Ona hızlıca yan gözle bakarak sırtıyorum.

"Bir gün, on bin dolarlık bisikletler alabileceğin kadar çok para, sana ve Blair'e ait olacak. Bunu iyice anladın mı?" diye soruyorum.

"Benimmiş gibi gelmeyecek. Evlilik sözleşmesi imzalayacağım." "Oh, bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Evlilik sözleşmesi mi? Hayır." Omuzlarını silker. "Ben minimalistim. Ve Blair'le tanıştığım da, ailesinin bu kadar parası olduğunu bilmiyordum. San Francisco'da küçük bir dairede yaşıyordu. Arabası yoktu, toplu taşıma kullanıyordu ve kıyafetlerinin çoğunu ikinci el mağazalardan alıyordu. Sanat eserleri satılmaya başladığında, güzel bir araba aldı ve ayakkabı ve çantalara para harcadı, ama hepsini kendi parasıyla satın aldı. Buna saygı duydum."

"Ayakları yere basıyor. Özel jetine binme imkânın varken bunu yapmak zor."

O mırıldanıyor. "Evet."

Daha fazla konuşmaya başlıyorum, ama sözlerim havaya karışmadan önce duruyorum. Murphy, yüzüne çarpan esintiden memnun görünüyor, açık pencereden dışarı bakıyor ve bu beni de mutlu ediyor. Vietnam restoranına vardığımızda, Murphy emniyet kemerini çözmeden önce bana bakıyor.

"Ne?"

Yavaşça başını salladı. "Hiçbir şey."

İçeri girip tezgahtan sandviçlerimizi sipariş ediyoruz ve öğle yemeğimizi yemek için pencere kenarında bir masa buluyoruz.

"Minneapolis'teki en iyi sandviçler," diyor büyük bir lokmayı yuttuktan
Bir sonra.

ısırik

"Kesinlikle." Peçeteyle ağzımı silerken başımı sallıyorum. "Blair'i
Blair'i buraya getirdin mi?"

"Elbette." Bana bakıyor ve sanki bir sırrı varmış gibi.

Bana yönelttiği o ağır bakış, ben bakmasam bile, konsantre olmamı
zorlaştırıyor.

"Blair'le San Francisco'da tanıştığını söylemiştin. Minneapolis'ten
ayrılmana ne sebep oldu? Ve onun da buradan olması ne kadar tuhaf, değil
mi?"

"Tasadüftü. Onun gözünde kader." Gülümsüyor. "Ayrıca şirketimin
genel merkezi San Francisco'da. Uzaktan çalışabiliydim ama bir
değişiklik iyi olur diye düşündüm. Yüz yüze toplantıların artması hoşuma
gitti."

"New York seni daha da uzağa götürecektir. Orada yaşamayı dört gözle
bekliyor musun?"

"İyi soru." Gözleri uzaklara dalmış bir şekilde pencereden dışarı
bakıyor. "Minnesota'dan ayrılmak asla kolay değildir. Ama bazen yoluna
devam etmenin ilk adımı... taşınmaktır."

Dikkatini bana çevirdiğinde, ben de hüzünlü bir gülümsemeyle
karşılık veriyorum. "Bu iyi bir tavsiye."

"Hayır." Homurdandı. "Bu bir tavsiye değil."

Evliliğin eşiğinde ve bununla birlikte gelmesi gereken tüm mutluluğun
eşiğinde. Yine de, tek gördüğüm işkence görmüş bir ruh. Bunu ona ben mi
yaptım?

Masadan uzanıp elini sıkmak ve yaptığım her şey için, ama en çok
da yapmadığım tek şey için özür dilemek istiyorum.

"Callen'ın gelecekteki kocan olacağını düşünüyor musun?" Sorusu
kafamı karıştırıyor.

"Uh..." Parmak ucumu masadaki bir kırıntıya bastırıyorum, hiç
düşünmediğim bir soruya cevap ararken tüm dikkatimi ona veriyorum.
"Hayır," diyorum, daha fazla açıklama yapma niyetiyle, ama yapacak bir
şey yok. En azından Murphy'ye verebileceğim bir şey yok.

"İşleri ciddi hale getirmiyorsun, ha?"

"Hayatımın tamamını rahat tutuyorum."

Alnının ortasındaki küçük bir kas seğiriyor, sanki tepkisini gizlemeye çalışıyormuş gibi. Aramızdaki her şey bir maske.

Murphy boğazını temizler. "Sence ne kadar süre Hunter'ın ev hanımı olarak kalacaksın?"

"Oh," diyorum dramatik bir şekilde. "İşte bu, hayatımdaki uzun soluklu olabilecek tek ilişki."

Yüzündeki gülümseme, sanki istemeden oraya yerleşmiş gibi görünüyor.

"Yarın ne yapacağım bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bugün buradayım."

"Ama?"

Başımı sallıyorum. "Ama yok. Virgül yok. Yıldız işareti yok. Bugün buradayım. Nokta."

Yirmi Yedinci Bölüm

Murphy

*Eğer aşk kalbini kırmıyorsa, belki de
o gerçek aşk değildir.*

Sekiz Yıl Önce ...

BANA geri dönmek istediğini söyledi. Yine de, seviştiğimizde, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi yoğun ve çaresizce seviştik.

Son teslim tarihleri canı cehenneme. Son günlerimizi yatakta ya da mutfakta geçirdik, yatak odasına dönmeden önce enerji toplamak için yemek hazırladık.

"Murphy," diye fısıldadı, ben onun iç uyluklarını öperken eliyle bir avuç dolusu saçımı kavradı.

"Bana geri dön," diye mırıldandım, ağzımla onu tadarken elimi göğsüne uzattım.

O, kalçasını yataktan kaldırırken göğsü sert ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Gözlerini kapattığında bir damla gözyaşı süzüldü. Bu ilk değildi ve son olmayacağını da biliyordum. Bilmediğim şey ise bunların sebebiydi.

Vücuduna tırmanıp, bana ait olmayan bir şeyi ele geçirebilirmişçesine içine girdiğimde, nefesini tuttu. Ve bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Alice bana ait *değildi*.

Aramızda gerçek olan tek şey, kaçınılmaz yıkımdı.

"Seni seviyorum," dedim, nefes nefese, onu öpmeden önce.

Başını çevirip öpücüğü keserken parmaklarını kıvırdı, tırnakları etime batıyordu. "Yapma," dedi, her itişte göz kapakları daha ağırca kırışıyordu. "Şimdi beni sevme. Ben seninki olduğumda sev beni."

Tanrım, keşke o da bunu ne kadar çok istediğimi, ne sıklıkla hayal ettiğimi bilseydi, hem de sadece onun içindeyken değil. Odaya her girdiğimde, sanki ben onun ciğerlerini besleyen hava gibiymişim gibi sırtıp, duyulabilir bir nefes alırdı. Bu çok ince, samimi bir hareketti.

Ve sonra bedenlerimizin birbirini aradığı anlar da vardı.

Gölün etrafında yürürken, sadece elimi tutmazdı, koluma sarılırdı. Yemek sırasında, ayağı benimkine değene kadar bacağını uzatırken komik ya da sevimli bir şey söylerdi. Sonra ben de diğer ayağımı onun ayağının üzerine koyar, sanki birbirimize dokunmaktan vazgeçemiyormuşuz gibi ayaklarımızı üst üste koyardık.

"Ne olursa olsun, ben kaldırıabilirim," dedim, o yüksekliğin etkisinden çıkarken çıplak vücudu benimkine sarılmış haldeyken.

"Bir orgazm daha mı?" diye sordu sersemlemiş bir sesle, başını biraz çevirip göğsümü öpmek için. "Oldukça yorgunum. Birkaç saat sonra uyandır beni."

Beni ona çeken aynı mizah, o şakacı tek cümlelik espriler artık bana neşe vermiyordu. Her espri, beni güvenli bir mesafede tutmak için karnıma atılmış bir tekme gibi geliyordu.

Ertesi sabah, ayrılmasından bir gün önce, ona yatakta kahvaltı getirdim.

"Bu riskli," dedi, vücudunu bir yöne sonra diğer yöne uzatarak, sonra başlığa yaslanıp oturdu ve benim tişörtümü çıplak vücuduna geçirdi.

"Neden?" diye sordum, tepsiyi önüne koyarken. "Çünkü yemek yapıp yapmadığını bilmiyorum."

"Hâlâ tahtımdan düşme tehlikesi mi var? Yüz orgazmdan sonra... cidden mi?"

"Yüz mü?" Kayısı reçelli tosttan bir ısırık alırken kıkırdadı.

"Yüzüm o muhteşem bacaklarının arasında o kadar çok zaman geçirdi ki, amın benden kira talep edebilir."

Yavaşça çiğnerken kızardı. "Bu reçel harika."

"Çiftçi pazarından aldım. Yarın ayrılacağın için bugün gitmeliyiz," dedim, sesime kederin sızmasına izin vermeden

"Bu akşam bir randevuya çıkmalıyız."

"Randevu mu?" Yatağa uzandım, başımı bacaklarına dayadım. Alice sırtıttı. "Harika bir şey."

"Bowling gibi mi?"

Kıkırdadı, yutkunurken parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Çok yakındın Murph. Çok yakındın. Sonra tek bir kelimeyle, o yüksek yerden yuvarlandın."

"Bowling mi? Bowlingi sevmez misin?" Dirseklerimin üzerine yaslandım.

"Bunu sevmemem fikri neden seni bu kadar heyecanlandırıyor?"

"Çünkü sevmiyorsan, bu da iyi olmadığı anlamına gelir.

Bowling oynamaya gidiyoruz. Kaideyi siktir et."

"Belki de *o kadar* iyiyim ki bana çok kolay ve dolayısıyla sıkıcı geliyor.

Ya da bu, şimdiye kadarki en sıradan randevu gibi geliyor."

Başımı salladım. "Olmaz. Akşam yemeği ve sinema, şimdiye kadarki en sıradan ve sıkıcı randevudur. Bowling sağlam bir seçim. Ve eğer şanslıysak, oraya vardığımızda birinin az önce iade ettiği sıcak bir çift ayakkabı buluruz."

Gülerek, "Hâlâ bekâr olduğuna inanamıyorum. Hiçbir şey bir kızı sıcak bowling ayakkabıları kadar baştan çıkaramaz. Ve randevumuz için şık giyinmek istiyorum." dedi.

"Bowling ayakkabıları takım elbiseyle çok yakışır." Zamanımızın sona ermesinden çok korkuyordum, bu yüzden her gülümsemesini zihnimde fotoğrafladım ve zihnimin onun kahkahasının sesini hatırlamasını umdum.

"O bakış da ne?" diye sordu kahvesinden bir yudum almadan önce. "Daha önce kalbini çalan biri oldu mu?"

Yutkundu ve pek de inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Neyin öncesinde? Sıcak bowling ayakkabılarının mı? Komşunun gözü önünde seks yapmanın mı?"

"Benden önce," dedim.

Elini titreyerek bardağı tepsiye geri koydu ve boğazını temizledi. "Eğer seni bowlingde yenerim... bir elbiseyle... ağlayacak mısın?"

Titrek elini elime aldım ve sıktım. Gözleri yaşlarla doldu, ama gergin bir kahkaha atarak gözyaşlarını tuttu. Acısı

hissedilebiliyordu ve ben onu dindirmek istedim.

"Neden her şeyde bu kadar iyisin?"

Omuz silkti, burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. "Çabuk öğrenirim. İyi genler. Şans. Bilmiyorum."

"Peki, galiba ağlayacağım," dedim. "Ama bu, incinmiş bir egodan kaynaklanmayacak."

Gözlerini kaçırdı ve hızla gözyaşlarını sildi. "Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

"Neyi?" Tepsiyi bir kenara koyup onu kollarıma aldım, boynunu öperken onu kendime doğru çektim. "Seni istemek mi? Seni özlemek mi? Seni sevmek mi?"

Alice tekrar burnunu çekti, sonra kollarımda dönerek avuçlarını yanaklarıma bastırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Bugün buradayım. O yüzden bana her zamanki gibi bak ve de ki..." Sesi kırıldı.

"Merhaba," dedim.

Onu öptüğümde gözlerini kapattı. Belki o gerçek değildi, ama acı kesinlikle gerçektir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Alice

Gerçek bekleyebilir, ama sonsuza kadar değil.

"Vera'nın bisikletini kullanmamın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bay Morrison'ı kontrol ettikten sonra garaja inen merdivenlerde soruyorum.

"Bence kabul edilebilir bir fikir. Ona mesaj atmamı ister misin?"

"Hayır. Hapşırırsa diye bir kutu mendil tutarak Morrison'ın yatağının yanında oturup, hapşırırsa diye bir kutu mendil tutmaktansa bisiklete bindiğimi bilmesini istemiyorum." Murphy kıkırdar.

"Bu görüntü beni çok güldürüyor."

Biz yol ilerlerken yol yol yol kapıya kapıya arkasındaki gizli gizli kitaplıkların arkasındaki

"Bowling oynar mısınız?" diye

soruyor. "Hayır," diyorum.

Murphy durur ve neredeyse ona çarpıyorum. Gözlerini kısar. "Gerçekten mi? Kim bowling oynamaz ki?"

Kendimi işaret ediyorum. "Az önce söylediğim gibi, belli ki ben."

Başını yana eğiyor. "Sana öğretmemi ister misin?" "Bisiklet sürmeye gidiyoruz."

"İkisini de yapabiliriz."

Gözlerimi deviriyorum. "İşin yok mu?"

"Senin yok mu?" Dudaklarını bükerek gülümsemesini saklamaya çalışır. "Bir tur." Yanımdan geçip pistlere doğru yürür, mavi bir bowling topu alır ve bana uzatır. "Başparmağını büyük deliğe, orta ve yüzük parmaklarını da küçük deliklere sok."

Topu almadan önce birkaç saniye ona baktım. "Bowling oynamadığımı söyledim. Hiç bowling topu tutmadığımı söylemedim."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Çok yardımcı oldun," diye mırıldanıyorum, topu havaya kaldırıp birkaç adım attıktan sonra bırakıyorum. Top birkaç metre yuvarlanıyor, sonra kenara doğru sapıyor. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Söylemiştim."

Kollarını kavuşturdu, alnında şaşkınlık çizgileri belirdi. "Tekrar dene."

İç geçirdim. "Peki." Top geri geldiğinde, hizaya girdim, birkaç adım attım ve topu bıraktım. Bu sefer pinlere daha yaklaştı ama yine de oluğa düştü. "Bisiklet sürmeye hazır mısın?"

Murphy puan defterinden kalemi kapar ve bana atar

ban

a Onu yakaladım. "Ne yapıyorsun?"

atar "Onu sağ elinle yakaladın."

Dudaklarımı dişlerimin arasına kısıtım ve omuz silktim.

"Bu, sağ elini kullandığın anlamına gelir. Oysa bowlingi sol

."

Kalemi masanın üzerine koydum. "Gidelim. Yetişkin bir adamın ağlamasını izlemektense on bin dolarlık bir bisikleti mahvetmeyi tercih ederim."

"Ah, Alice." Diye inler, elini kalbine koyarak geriye doğru sendeler. "Bu çok acımasız."

"Benim haklı olduğumu kanıtlıyorsun." Gülerek garaja doğru yürüdüm, o da peşimden geldi.

Bisikletlerle iki gölün etrafında dolaşıp, büyüleyici ve sakin mahallelerde tarihi evlerin sıralandığı ağaçlıklı caddelerden geçiyoruz. Sonra Uptown District'te dondurma yemek için duruyoruz.

"Bu çok tuhaf," diyorum, piknik masasında kaselerden çift top dondurma yerken.

O, karamel cevizli dondurmadan bir kaşık daha ağzına atar. "Nesi tuhaf?"

"Eğer sen benim nişanlımsan ve ailenin ev hanımıyla öğle yemeğine çıktığını, ardından da dondurma molası da dahil olmak üzere bisiklet turuna çıktığını öğrenirsem, bu durumdan hiç hoşlanmam."

"Neden bu kadar güzel bir günü şununla mahvediyorsun..." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neyle? Gerçekle mi?"

"Gerçekle mi?" Murphy gülüyor. "Bugün gerçeği mi keşfediyoruz?"

Dondurmamın son lokmasını alıp kaseyi ve kaşığı çöp kutusuna atıyorum. "*Doğrusu*, geri dönüp Bay

Morrison'a bakmam gerekiyor." Bisikletlere doğru yöneliyorum, sonra kaskımı takıyorum.

"Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum," der, peşimden gelirken

"Eve o kadar da uzak değil. Geri dönüp seni ve bisikletini arabamla almamı ister misin?"

seni ve bisikletini arabamla almamı ister misin?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Anladığımdan emin değilim." O bisikletine binmeden önce pedal çevirirken kalbim endişeden hızla atıyor. O ve Blair San Francisco'dan geldikleri gün işimden ayrılmalıydım. Bacaklarım yanıyor ama ondan önde kalmak için pedal çevirmeye devam ediyorum.

Eve varır varmaz, yer altı garajının şifresini giriyorum.

"Alice, dur."

"Bay Morrison'a bir bakmam lazım. Dondurma için teşekkürler." Garaja indim, bisikleti kaskıyla birlikte rafa dayadım ve kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

"Bunların hiçbiri gerçek miydi?"

Kapı koluna uzanırken adımlarım duraksıyor.

"Ve eğer neyden bahsettiğimi bilmediğini söylersen, sana inanmayacağım. Çünkü haklısın... Başka bir kadınla nişanlıyken, ev *hanımını* öğle yemeğine ve dondurma yemek için bisiklet gezisine asla götürmezdim. Ama sen benim için öyle biri değilsin. Bowling ve cornhole oyunlarında beni yenebileceğini biliyorum. Berbat bir dansçı olduğunu biliyorum ve Vera kahvemi nasıl içtiğimi hiç bilmiyor. Bu işi gerçekten sevdiğini biliyorum çünkü yemek yapmayı seviyorsun ve şefkatli bir ruhun var. Ve bugün sandviçleri nereden alacağımızı sana hiç söylemedim, ama sen hafızandan oraya sürdün. Ama senin hakkında bildiğim tüm şeyler artık önemli değil çünkü geceleri uykumu kaçıran tek şey bilmediğim tek şey. Alice," sesi çatlıyor. "*Bekledim.*"

Bu anı hayal etmiştim, ama doğru kelimeleri hiç hayal etmemiştim. Ve tam da zihnimde canlandırdığım gibi, söyleyecek sözüm yok. Her şey acıtıyor. Gözlerimi kapatsam da gözyaşlarım durmuyor, ben de tek tek siliyorum. Ama ona bakamıyorum. Şu anda değil.

Telefonu çalar ve o sesi kapatır. Birkaç saniye sonra, telefon tekrar çalar.

"Bebeğim, seni sonra arayabilir miyim?" Titrek bir nefes alıyorum.

"Şu anda bir işim var." Kapıyı açıyorum.

"Baban değil. Hayır, ben sadece..."

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, merdivenleri koşarak çıkıyorum, arka kapıdan dışarı çıkıp doğruca misafir evine gidiyorum.

"İşte buradasın," der Callen, tezgahımdaki bar taburesinden kayarak iner.

Nefesim kesilir.

"Alice, ne oldu?"

Başımı yarım düzine kez sallıyorum. "Hiçbir şey. Yani, hiçbir şey." Beni kucaklıyor. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

Kollarında dağılmak çok cazip geliyor, ama o zaman bu hiçbir şey olamaz.

"Koşuyordum ve bir köpek beni kovaladı. Korkuttum. Sonra sahibi onu geri çağırdı. Sorun yok. Ben iyiyim." Yalan söylemek midemi bulandırıyor. Söylenmemiş gerçeklerle başa çıkmak, sonunda boynuma bir ilmek gibi dolanacak yalanlar uydurmaktan daha kolay.

"Kahretsin. İyi olduğuna sevindim." Kafamın yanına bir öpücük konduruyor. "Akşam yemeğine çıkabileceğimizi umuyordum. Yarın şehirden ayrılıyorum. Aç mısın?"

Hiç aç değilim ama yine de başımı sallıyorum. "Hemen bir duş alayım." Başımı eğip burnumu silerken yanından geçiyorum.

"Yardım ister misin?"

Burnumu çekip zorla küçük bir kahkaha atıyorum. "Korkarım bana yardım edersen akşam yemeğine yetişemeyiz. Çabuk olurum."

Banyo kapısının arkasına güvenli bir şekilde girdiğimde, vantilatörü ve suyu açar, kıyafetlerimi çıkarır ve duşa girerim. Ağzımı bir havluyla kapatıp duş duvarına yaslandığımda hıçkırıklarım patlar.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Murphy

*Güven gerçekçi değildir.
Aptal insanlar kontrolü ellerindeymiş gibi davranmak için ona sığınır.*

Sekiz Yıl Önce...

RESMİLEŞTİ. Alice'in ayrılmasından önceki gece, onu ilk randevumuza çıkardım. Bu özel günü kutlamak için lüks bir Japon restoranında rezervasyon yaptırdım. Büyükbabamın cenazesindeki halimden hoşlandığı için takım elbise ve kravat giydim.

Parfüm.

Mükemmel

saçlar.

Ve küçük bir pembe dalya buketi.

Arka kapı yerine ön kapıyı çaldım ve o kapıyı yavaşça açtı.

"Bu kapıya gelerek ne yapıyorsun?" diye sordu, nefesini tutmadan önce, sonra çiçekleri uzattığımda gülümsemesi genişledi. "Murphy," diye fısıldadı, beni içeri almak için kenara çekilirken gözlerindeki duyguyu gizleyemedi. "Çok güzeller." Buketi aldı ve beni öptü.

Ellerimi ipek kimono cüppesinin üzerinde gezdirip kalçalarını kavradım. "Bunun altında ne var?"

Başını salladı ve elimden kurtuldu. "Sonra öğrenirsin. Bırak da elbisemi ve ayakkabılarımı giyeyim."

"Bu randevuyu yeniden düşünüyorum."

Alice yatak odasından güldü. "Bowling hariç, *tek* düşündüğüm şey bu randevu. O kısmı kesinlikle yeniden düşünmelisin."

Onun cořkusu ve mizahı sinirlerimi yatıřtırdı. Tek dūřündūđūm řey, ertesi gūn bana geri dōneceđine dair bir sōzden bařka hiēbir řey bırakmadan beni terk edeceđi idi.

Önū düđmeli, ince askılı siyah mini elbisesiyle yatak odasından ęıktıđında, gerginliđim yeniden tüm gücüyle geri dōndū. Onun gitmesini istemiyordum. Onu bir daha görememe riski çok acı vericiydi.

“Sōzsūz kaldım.”

Yanakları pembeleşti. “Amacım da buydu.” Kolumu uzattım.

“Gidelim mi?”

Elimi tuttu. “Gidelim.”

Sıcak tutan kiralık kıyafetler giyip bowling oynadık ve beklendiği gibi o kazandı. Umurumda değildi. Asla unutmayacağımı bildiğim şey, onun kahkahası ve strike attıktan sonra omuz silkmeydi. İki turdan sonra akşam yemeğine gittik.

Restoran, şehrin muhteşem manzarasına sahip bir banka binasının otuz beşinci katındaydı.

“Yiyeceklerin benim ařk dilim olduđunu biliyorsun. Ve řu anda orgazm olabilirim,” dedi garson masamızı sanat eseri gibi görūnen Japon yemekleriyle doldurduktan sonra.

Negroni'mi yudumladım. “*şimdi* orgazm olmak ister misin?” Bakışlarım, sevinēle onun yanına kayıp, elbisesini bacaklarına kadar sıyırıp elimi arasına sokacağımı sōylüyordu.

Koltuğunda kıpırdanarak kırmızı dudaklarını ıslattı ve başını salladı. “Ama beklemek istiyorum. Bōylesi daha eğlenceli.”

“Yani, sabırsızlığımdan düğmelerini aēamayıp o elbiseyi üzerinden yırtıp atana kadar beklemek mi demek istiyorsun?”

ēubuklarıyla nigiriyi tuttu ve dudaklarıma götürdü. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Neden onu gerēek bir randevuya ęıkarmak iēin bu kadar uzun sūre bekledim ki? Bařını geriye eđip elini göđsūne koyarak attıđı flōrtōz gülūmsemelerine ve dizginlenemeyen kahkahalarına doyamıyordum.

“Somurtma, bayım,” dedi akşam yemeğinin ortasında, ben ēubuklarımı tabağımın kenarına vururken.

Ona baktım. “Somurtmuyorum. Ben...”

“Somurtuyorsun.” İkimiz adına da gülūmsedi.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Numaran bile yok bende." Yeni bir kişi ekledim ve telefonumu masanın üzerinden ona doğru kaydurdum.

Alice telefona baktı. "Beni beklediğini sanıyordum?"

"Bekliyorum. Bu, numaranı alamayacağım anlamına mı geliyor?"

Telefonuma bakmaya devam etti. "Geri döndüğümde numaralarımızı paylaşıyoruz. Güven bana."

Yüzündeki endişe belirtisini birkaç saniye inceledikten sonra, telefonumu ondan çekip cebime geri koydum. "Geri dönmeyecekmişsin gibi geliyor."

"Tatlı yiyecek miyiz? Lütfen evet de."

Tatlı mı? Hiç iştahım kalmamıştı. Nasıl olur da tatlıyı düşünebilirdi ki?

Sadece bir aktrisin yapabileceği gibi, Alice yüzüne bir gülümseme takındı ve yemeğin geri kalanını anlamsız sohbetlerle doldurdu. Her şeyin yolunda olacağını iddia etmek konusunda onun kadar kararlı değildim, ama yine de yarım yamalak bir çaba gösterdim.

"Dans etmeye gidelim," dedi, otoparkta arabaya doğru yürürken koluma sarılarak.

"Sadece düşünmek bile ayak parmaklarımı ağrıttıyor."

Kıkırdadı. "Kendine biraz daha güven. Bana dans etmeyi sen öğrettin."

Arabanın kilidini açtım. "Ayak parmaklarıma çok fazla basmaman için sana sallanmayı öğrettim."

"Ben de öyle dedim. Bana dans etmeyi sen öğrettin."

Somurtmak yerine gülümsemeye çalıştım, ama lanet olsun ki saat işleyip duruyordu. Dans etmek bunu değiştirmeyecekti. Ve o noktada, tek istediğim onunla birlikte yorganın altına girip bana her şeyi anlatması ya da beni de yanına davet etmesi idi — geri döneceğine dair körü körüne inanmaktan daha fazlası. Bunun beni rahatlatacak kadar dindar değildim.

"Yağmur yağacağı tahmin edilmediğini bilmiyordum," dedi, sokağa çıktığımızda ve damlalar ön cama çarptığında.

"Ben de." Silecekleri açtım.

Birlikte geçirdiğimiz son saatlerin ağırlığı, bize söyleyecek hiçbir şey bırakmamış gibiydi. Birden fazla kez konuşmak için ağzımı açtım

ama her seferinde doğru kelimeleri bulamadığım için hemen kapattım.

Nehrin üzerindeki köprüye yaklaşırken, yolda bir şey gördüm ve hızımı düşürdüm. Arabamın su üzerinde kaymaya başladığını fark edince, frenleri bıraktım. Yine de araba biraz yana kaydı ve Alice kontrolünü kaybetti.

"Hayır!" Direksiyona atladı.

"Ne yapıyorsun?" Bizi setin aşağısına ya da suya sürüklemekten önce onu itmeye çalıştım. Her şey kontrolüm altındaydı. Panik yapmaya gerek yoktu.

Arabayı yol kenarına durdurmadan önce, kemerini çözdü ve kapısını açtı.

"Ne yapıyorsun..."

Ona uzandım ama ben tamamen durmadan önce arabadan yuvarlandım.

"Alice!" diye bağırdım, arabayı *park* konumuna getirip, setten aşağı poposunun üzerinde kayan kadının peşinden koştum.

"Chris!" Suyu dalmadan önce defalarca bağırdı.

Otuzuncu Bölüm

Murphy

Aşık olmak, aşktan vazgeçmekten çok daha kolaydır.

Yapılanları geri alamam. Alice bunu biliyor.

Şimdi ne olacak?

Kahve kokusunu alır almaz, onun mutfakta kahvaltı hazırladığını anlarım. Sıcak ahşap zemin, gıcırdamadan adımlarımı yutar.

Yemek odasına ulaşır ulaşmaz, Hunter boğazını temizler ve burnunun ucuna takılı gözlükleriyle telefonundan başını kaldırır. "Günaydın," der.

"Günaydın. Nasıl hissediyorsun?" Masanın karşı ucuna oturuyorum.

"Çok daha iyi. Alice mürver öksürük şurubu yaptı ve yatmadan önce bana bir doz verdi."

Dün gece eve geldiğini duymadım, ama bunu söyleyemedim Alice kahvesini getirir, altın kenarlı fincanına dikkatlice dökerken bana hızlıca gülümser.

"Kahve ister misin, Murphy?" diye sorar.

Nasıl oluyor da dün olanlar hiç olmamış gibi bana bakabiliyor?

Onu izliyorum, kırılmasını bekliyorum, ama kırılmıyor. Ben de yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Önüme bir fincan ve fincan tabağı daha koyup fincanı doldurur.

"Bu sabah Vera ile konuştum, kadınlar çok eğleniyor gibi görünüyor. Bence country kulübüne gidip on sekiz delik golf oynadıktan sonra öğleden sonrasını içerek geçirmeliyiz. Daha sonra havai fişek gösterisi olacak."

Hunter'ın önerisi havada asılı kalırken, Alice'e sessizce bana tekrar bakması için yalvarıyorum, ama o sadece arkasını dönüp mutfığa doğru süzülüyor

sanki vicdanında yerçekimi yokmuş gibi.

"Otuz yıl evlilik yaparsan, sen de bir Alice'e sahip olabilirsin." Hunter, Alice'i izlediğini fark edince sırtıyor.

"Teklifin için teşekkür ederim," diyorum, Alice hakkındaki yorumunu görmezden gelerek, "ama Blair dönmeden önce işlerimi halletmem gerekiyor."

"Dün yetiştiriyordun sanıyordum."

Biraz zaman kazanmak için kahvemi yudumluyorum. "Maalesef, bir gün yetmedi."

"Peki. Sana bir gün vereceğim ama akşam yemeğinde country kulübünde buluşalım."

Bu bir soru değil, bir emir gibi geldiği için başımı sallarım.

Hunter'ın telefonu çalar ve ekrana gözlerini kısarak "Şimdi ne var?" diye mırıldanır.

O telefonu açarken, ben de bunu bahane ederek mutfağa geçiyorum.

Alice, vazoya çiçekleri yerleştirirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kahvaltı için bir şey ister misin?"

Sırtımı mutfak adasına dayayıp, ellerimi tezgahın kenarına koyuyorum.

Cevap vermediğimde, bana ikinci kez bakıyor.

Bu sefer ellerini durdurur.

"On dört ay boyunca akıl hastanesinde kaldım," diyor, tekrar vazoya dönerek, başka bir dalı kesip aranjmana ekliyor. "TSSB. Depresyon. Şiddetli anksiyete. İntihar düşünceleri. Ama o geçmişte kaldı. Şimdi ise buradayız. Bazen hayat berbat, bazen değil. Seni görmek güzel. Senin iyi bir durumda olduğunu görmek ise daha da güzel."

Atılan sapları küçük kovaya yığıyor ve ellerini önünde kavuşturarak dönüyor. "Ben de iyi durumdayım."

Tanrım.

Fiziksel tepkim, sıkılmış dişlerimin arkasında gizli kalıyor. On dört ay boyunca akıl hastanesinde mi kalmış? Ne oluyor be? Ve şimdi o iyi, ve sözde ben de iyi miyim? Bu kadar mı?

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirdim. "Üzgünüm," diye fısıldadım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum ve konuyu

ama içimde bir sürü duygu ve soru var ve bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir duraksamadan sonra, sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi, yavaşça başını salladı. "Teşekkürler. Ben de üzgünüm." Bir saniye için bakışlarını yere indirdi, ama sonra fırın zamanlayıcısı çaldı.

İki elimle saçlarımı tararken yemek odasına geri dönüyorum. Hunter bana baktığında, sahte bir gülümsemenin arkasına acımı saklıyorum. Berbat durumdayım.

Sekiz yıldır Alice'i düşünüyordum. Onu tekrar göreceğimi sadece rüyalarımda hayal ediyordum. Şimdi ise burada, çamaşır yıkarken bir yandan domates konservesi yapıyor, bir yandan da soğan turşusu hazırlıyor. Ben ise yatak odasına kapanmış, işlerimi yetiştirmeye çalışıyorum ama kafam allak bullak.

Sekiz yıl ve işte buradayız.

Bu delilik. Hunter kulüpte. Vera ve Blair New York'ta. Aynı çatı altında *sadece* ikimiz varız ve ben kendimi ağzı bağlanmış, konuşamayan bir rehine gibi hissediyorum; tüm detayları bilmekten korkuyorum, ama bilmemekten de aynı derecede korkuyorum. Sandalyeme yaslanıp ekranımda yanıp sönen imleci izliyorum. Sonra pencerenin dışındaki besleyiciden nektar alan sinekkuşuna bakıyorum.

Kuş uçup gittikten sonra, bir kağıt parçasını top haline getirip odanın diğer ucundaki Blair'in sarı deri çantasına fırlattım. İçine düştü, ben de tekrar denedim. Ama hiçbir şeye bir iki dakikadan fazla odaklanamıyorum.

Bir şey yere çarpar ve bakışlarım açık kapıya ve birdenbire ortaya çıkan kurabiye ve süt dolu tabağa kayar. Sandalyemden ağır ağır kalkıp köşeden bakarken, Alice tam ters yönde sallanarak yürür; pembe elbisesi dizlerinin hemen altına kadar uzanır ve topuklu ayakkabıları baldırlarını her zamankinden daha seksi gösterir.

"Tek başıma atıştırmayı reddediyorum," diyorum.

O durur. "Yalnız değilsin. İşin var."

Kendimi zayıf ve erkeksiliğimi yitirmiş hissediyorum. Cesur olmaktan çok uzak. Chris'in kim olduğunu ya da kim olduğunu bilmek istiyorum. Neden suda kaymadan sonra

neden 14 ay sürdü? Bu Chris denen kişi değilse, suda ne vardı? Beni bulmaya çalıştı mı?

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum.

Alice dönüyor. "Kullanım kılavuzları yazmayı bilmiyorum." "Dün gecedan sonra hayatıma devam etmek için yardıma ihtiyacım var."

Önlüğünü kurcaladıktan sonra ellerini önlüğün ön tarafında düzeltir. "Evleniyorsun. Bence bu, hayatına devam etmek sayılır."

Kurabiye ve süt tabağını alıyorum. "Haklısın. Sanırım unutmak için yardıma ihtiyacım var."

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Murphy..."

"Ben sadece..." Başımı sallıyorum. "Sadece bazı boşlukların doldurulmasına ihtiyacım var çünkü bunu anlamaya çalışmak için sekiz yılımı harcadım. Buna kapanış ya da her ne dersin de, ama tam olarak neyi bıraktığımı bilmeden bunu bırakamam."

Yanağının içini ısırdı.

"Sana stres yaratmak ya da acı hatıraları canlandırmak istemem. Gerçekten istemiyorum. Yani bu çok fazla bir şeyse, o zaman..."

"Değil," diye mırıldanıyor. "Sadece ihtiyacından fazlası. Sanırım sana fazla yük olmadan, nasıl bırakmana yardımcı olabileceğime karar vermeye çalışıyorum."

Ona doğru yürürüm, bir kurabiye yi süte batırıp bir ısırık alırım. Bu, kaşlarını çatmasını yumuşatır. "Bana verebileceğin hiçbir şey fazla değildir." Kurabiye yi tekrar süte batırıp ağzına doğru uzatırım.

Süt önlüğüne damlar ve o da o noktaya bakıp bana kaşlarını kaldırır.

Gülmeme engel olurken burnumdan hava çıkarırım. "Oops."

Bir ısırık alır ve çenesine damlar, ben de başparmağımla silerim. Bir saniye sertleşir, sonra yavaşça çiğneyip yutar.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

Bir adım geri çekilir. "Blair..."

Başımı sallıyorum. "Sakın. Onu sevebilirim ve seni özleyebilirim. İki şey aynı anda doğru olabilir. Keder ölmez. Sadece yeni bir gerçeklikle bir arada yaşamayı öğrenir. Aslında," kurabiyeden bir ısırık daha alıyorum, "sadece ikimiz varken, Blair'den ya da adı her neyse ondan bahsetmeyelim."

Burnunu kırıştırıyor. “Adı Cal...”

“Şşş.” Başımı sallıyorum. “Hayır. Sadece sen ve ben varız. Kurabiyeler. Süt. Yazılacak kılavuzlar. Konserve yapılacak domatesler. Ve Hunter’ın çizgili iç çamaşırlarını katlamak.”

Kıkırdaması göğsüme işliyor ve kalbimi sıkıştırıyor. “Onun iç çamaşırında leke yok. Olsa bile, senin bunu bilmen tuhaf olurdu.”

“O adam, egzoz sorunu olan otuz yıllık bir kamyonetten daha fazla osuruyor.”

“Öyle değil.” Gözlerini devirip mutfağa geri dönüyor.

Onu takip ediyorum. “Çıkar, sadece senin önünde değil. Onun centilmen olmadığını hiç söylemedim. Sen kapıdan çıkana kadar tutuyor, sonra patlıyor.”

Alice, domates ve soğan dolu kapalı kavanozların üzerine tarih etiketlerini yapıştırmayı bitirirken kahkahadan titriyor. “Hayalimi mahvediyorsun.”

“Hayal mi? Ne hayali?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omzumu buzdolabına dayadım. Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden yüzüne bir gülümseme getirecek herhangi bir şeyi tercih ediyorum.

“Bay Morrison’ın kendine özgü bir çekiciliği var. Her gün bacaklarıma en az yüz kez gizlice baksa da, Vera’nın yanağına öpücük kondurmadan önce saçını kulağının arkasına kırıp o kulağına ‘Seni seviyorum’ diye fısıldamasını çok seviyorum. Ve Vera, yıllardır evli olmalarına rağmen sanki haftalardır çıkıyorlarmış gibi her zaman kızarıyor. Çok tatlı.” Kalemı kapatıp bana dönüyor.

Saate bakıyorum ama aslında saate dikkat etmiyorum. “İşe dönmeden önce kısa bir mola veriyorum. Hadi havuza girelim.”

“Yapamam. Çalışma saatlerim devam ediyor.”

“Kim bilecek ki?”

“Güvenlik kameralarına bakan herkes.” “Onları duraklatırız.”

Alice alaycı bir şekilde gülümser. “Hayır. Hiçbir şeyi durdurmayacağız. Yüzmenin tadını çıkar.”

"Bana hiç senkronize yüzme hareketlerini göstermemiş olman sanki bir suçmuş gibi geliyor."

Kavanozları bölmeli saklama kutusuna koyar. "Senkronize kelimesini araştırırsan, aynı anda iki veya daha fazla şeyin gerçekleşmesi anlamına geldiğini göreceksin. Sonra bir an düşünür ve senkronize yüzmede bireysel dalın olmamasının bir nedeni olduğunu anlarsın."

"Zekâmla dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Senin adına utanıyor muyum? Belki."

Kıkırdıyorum. "Senin senkronize yüzme partnerin olacağım."

Kavanozlarla dolu kutuyu tezgahdan kaydırır, ben de onu ondan alıp bodrumdaki sebze mahzenine taşırım, umarım Chris onun senkronize yüzme partneri değildir. Chris erkek miydi, kadın mıydı?

"Otuz dakika," derim ve kutuyu boş rafa koyarım.

Arkamızdan kapıyı kapatıp merdivenlerden yukarı çıkıyor. "O zaman saçımı kurutmam gerekecek."

"Saat bir biraz geçti. Hunter'la akşam yemeği için country kulübünde buluşacağım, o yüzden bu gece sekize kadar ya da daha geç eve gelmeyecek. Saçını kurutmak için bolca vaktin var bence."

Çamaşır odasına doğru yönelir, ben de onu durdurmak için bileğini tutarım. Hissetmemem gereken her türlü duyguyu hissediyorum. Gözleri bileğindeki elime kayar, sonra yüzüme döner. "Bu kötü bir fikir."

Sırıtiyorum. "Daha kötüsünü de düşünebilirim."

Otuz Birinci Bölüm

Alice

*Acı kaybolmaz.
Çoğalır, bölünür, dağılır ve hatta bir
süreliğine saklanır.*

Havuzda otuz dakikalık bir yüzüş. Yine de üç bikiniyi de yarım düzine kez denedim. Murphy, Blair ile evleniyor. Callen ile seks yapmaktan çok hoşlanıyorum. İşimi seviyorum. Sekiz yıl oldu. Ve hangi bikiniyi giyeceğime kafayı takmamam için sayısız neden var.

Havuza vardığımda, o rahatça sırtüstü yüzüyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. Ve gülümsediğinde, tüm vücudumun kızardığını görmesin diye suya atlıyorum. Cesaretimi kaybetmeden, hemen bir dizi dalış, kavis, itme ve bükülme hareketine başlıyorum.

Bitirdiğimde Murphy yavaşça alkışlıyor ve ıslık çalıyor. Sığ suya yüzdükten sonra, dramatik bir şekilde selam veriyorum.

"Vay canına. Ben de sen senkronize yüzmeye ilgili bir sürü saçmalık anlatıyorsun sanmıştım."

Saçlarımı geriye tarayıp bir omzumun üzerinden sallıyorum.
"Tamam.

Sıra sende."

"Sıra bende mi?" Başparmağını göğsüne doğru uzattı. Ben başımı salladım.

"Bana öğretmen gerekiyordu." "Az önce öğrettim."

Gülüyor. "Bu öğretmek değil ama neyse. Sana hareketlerimi göstereceğim. Etkilenmeye hazır ol." Suyun altına dalıyor ve sığ kısımda amuda kalkıyor, ardından derin kısımda birkaç takla atıyor. Havuzun dibinden iterek

kollarını YMCA dansının su versiyonu gibi açarak havaya sıçrar.

Bitirdiğinde, ben de coşkulu alkış ve ısıklarla karşılık veriyorum. Bir köpek gibi başını sallıyor, sırtışı yüzünü ikiye bölmek üzere.

"Yalan söylemeyeceğim, pratik yapıyordum," diyor. Dudaklarımı büzüp gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı sallıyorum.

Gözlerini kısar, bir köpekbalgı gibi bana doğru ilerler. "Dalga geçiyorsun."

Başımı daha hızlı sallıyorum. "Hayır!" Beni kucaklayıp derin suya attığında göğsümden bir çığlık çıkıyor. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, kolumu su yüzeyinde gezdirip ona su sıçratıyorum.

O gülererek başını yana çeviriyor.

Boynumdaki askılar tamamen çözülmemiş ama gevşemiş, ben de onları düzeltiyor ve yeniden bağıyorum. "Az kalsın üstümü kaybediyordum."

Murphy, gözlerimiz tekrar buluşmadan önce bakışlarını göğsüme kaydırır ve sırtarak gülümser. Bu hem yanlış hem de tanıdık geliyor. Biz kaybolmadık. Aramızdaki çekim ölmedi. Sadece bitti. Sanki duygular ve tutku bir süreliğine duraklamış gibi. O da bunu hissediyor mu? Bu yüzden mi hayatıma devam etmek hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor?

"Daha kötü şeyler de aklıma geliyor," diyor, sesinin boğukluğu içimi eriyen lav gibi eritiyor.

Bir kalp kaç kez kırılabilir? Sanki benimki sonsuz küçük parçalara ayrılma yeteneğine sahipmiş gibi hissediyorum. Evlilik durumumla bu kadar ilgilenmesinin sebebi, ahlaklı iyi bir adam olmasıydı. Şimdi ben de aynı şeyi hissediyorum, ama onun ilişki durumu söz konusu değil. Binlerce dolarlık mekan rezervasyonu, catering hizmeti, canlı müzik grubu ve nefret etmek istediğim ama tam olarak nefret edemediğim bir kadının parmağındaki kocaman elmas yüzükle sağlamlaştırılmış bir ilişki.

Havuzdan çıkıp vücuduma bir havlu sardığımda gülümsemem kayboluyor. Murphy beni takip ediyor, ben göz teması kurmaktan kaçınırken o kendini kuruyor. Tam önüme geçip dikkatimi

dikkatimi istediğinde, çenemi kaldırmaya cesaret bulana kadar çıplak ayaklarımıza bakıyorum.

Gözlerindeki o bakışı tanıyorum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Beni öpecek. Ve ben de ona izin vermek istiyorum. Dudaklarımı izlerken dudaklarını ıslattığında, ona başka bir şey sunuyorum.

"Nişanlıydım."

Bakışları yukarı
kayar.

"O öldü." Bu iki kelimenin derin yaraları deşmeyeceği bir gün gelecek mi, bilmiyorum. "Bir ay sonra, Minneapolis'te iki haftalığına sevimli, küçük bir ev kiraladım."

Murphy, sertçe yutkunurken kaşlarını çattı.

"İki hafta boyunca, her şeyin sadece kötü bir rüya olduğunu hayal ettim. Aslında, onun hiç var olmamış gibi davrandım. Çünkü hiç var olmamış insanlar kalbini kırmaz." Gözlerim yaşlarla doluyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Sonra *en iyi* kaçış yolu olan bir adamla tanıştım." Duygularım patlamadan önce gözlerimi silerek gülümsüyorum. "Komik ve seksi biriydi."

Murphy acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ve biraz utangaçtı, ama önemli anlarda kendinden emindi. Dışa dönük bir içe dönük. Müzik zevki olağanüstüydü ve büyüleyici bir yeteneği vardı. Aletini nasıl kullanacağını bilen bir adamdı."

Küçük bir kahkaha atıyor.

"Gerçeklikten kaçışım o kadar gerçek bir şeye dönüştü ki, sanki alternatif bir evrendeymişim gibi hissettim. Nasıl hem *bu kadar* kaybolmuş hem de aynı anda kendimi bulmuş hissedebilirdim?"

Murphy, aramızdaki tek bir nefeslik boşluğu bile hiçbir şeyi değiştirmeyecek sözlerle doldurmaya çalışmıyor. Sadece *hissetmeme* izin veriyor, Chris'in yasını tutarken kalbimin neden onu içeri alacak kadar açıldığını hatırlatıyor. Murphy'nin sabrı bir öpücükten daha samimi.

"Sana en iyi halimi göstermek istedim. Ve düşündüm ki"—başımı sallıyorum—"senin diğer tarafta olduğunu bilerek, gerçekte tekrar yüzleşebileceğimi ve kederi aşabileceğimi düşündüm. Ama keder böyle işlemiyor. Çok yıpratıcı ve acımasız." Yine, gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi siliyorum. "Suya düşmek gibi, ve seni yüzeye çıkaran tek şey, ayaklarının dipten itmesi. Ama dip o kadar derindi ki, nefes alamıyordum, ve..." Sesim çatlıyor.

Murphy yüzüme uzanır, ben başımı sallayıp bir adım geri çekilir ve hıçkırığımı yutarım. Gözlerindeki acı, göğsümdeki acıyı daha da şiddetlendirir.

“Sanki ayaklarıma beton bloklar bağlanmış gibiydim. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim, ciğerlerim yanana kadar nefesimi tutmaktı. Ve senin için, birlikte geçirdiğimiz zamanlar için kendimi çok suçlu hissettim. Başıma gelen her şeyi hak ettiğimi düşündüm.”

Bana doğru tereddütle bir adım atıyor. Dönüp kaçmam gerektiğini biliyorum. Giyinmeliyim. Saçımı kurutmalıyım. İşimi yapmalıyım.

Ama kollarının rahatlığını özlüyorum, bu yüzden beni kucakladığında, elini başımın arkasına koyup beni göğsüne bastırıldığında, ona izin veriyorum.

“Kimse başına gelenleri hak etmiyor. Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

Onun kollarında sonsuza kadar kalabilirdim ve bu beni korkutuyor, bu yüzden kendimi çekip yüzümü siliyorum. “Ben... işe dönmeliyim.”

Murphy kaşlarını çatır. “Evet, ben de.”

“Kameraları tekrar açmayı unutma.”

O da başını sallıyor ve devasa sürgülü kapının hemen dışındaki kameralardan birine bakıyor. “Alice, bilseydim...”

“Bilemezdin,” diyorum, çünkü kederimi, gerçekliğimi saklamak için her şeyi yaptım. “Bilseydin, bana iki haftalığına kalacak bir yer kiralayan bir adamdan başka bir şey olmazdın. Ve hiçbir şeyden pişman değilim, ama...” Başımı sallıyorum.

“Ne hariç?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldıyorum. “Pişmanlık yok. Değil mi? Böyle yaşamamız gerekmez mi?”

Omuzlarını silker. “Dünya mükemmel olsaydı, sanırım öyle olurdu. Ama değil, biz de değiliz. O yüzden pişmanlıklarımın listesi uzun ve giderek uzuyor.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle havlumu vücuduma sıkıca sarıp konuk evine dönmek için arkanı dönerim.

“Alice?” diye

seslenir.

Duruyorum.

“Pişmanlıklarım mı? Sen onlardan biri değilsin.”

Otuz İkinci Bölüm

Murphy

*Nasıl bittiğini hatırlayamıyorsan,
gerçekten bitmiş mi sayılır?*

Dördüncü günün geri kalanını Hunter'la ^{geçiriyorum}. Sonra başımı eğip çalışıyorum, masamda yemek yiyorum ve Blair ile Vera eve dönene kadar zaman geçiriyorum.

Alice nişanlıydı, başka bir adama aşıktı. Ve haklıydı. Birlikte geçirdiğimiz zaman gerçek değildi. O kaçışa aşık olmuştu. Kaçış da bendim. Birlikte geçirdiğimiz son gecede, gerçek hayat ile uydurma gerçeklik arasındaki duvar yıkıldı. Neden? Bilmiyorum ve zaten bunu değiştiremem. Hayatımın o dönemini geride bırakıp, geleceğime ve iki haftadan çok daha uzun süredir tanıdığım kadına doğru ilerlemenin zamanı geldi.

Saat bir olduğunda Blair'in konumuna bakıyorum. Hâlâ New York'taki havaalanında. Kahvaltı ve öğle yemeğinden kalan kirli tabaklarımı toplayıp mutfığa geri götürüyorum, Alice'i duymamaya çalışarak, onunla karşılaşmamayı umuyorum. Başardığımda, ondan kaçtığım için sadece mutlu olamıyorum. Bunun yerine, onun nerede olduğunu merak ediyorum. Sonra kahkahalar duyuyorum, bu yüzden sesin geldiği yere kadar, Hunter'ın çalışma odasına kadar gidiyorum.

Hikaye zamanı.

Onu görmemek için gösterdiğim irade, merakımdan daha zayıf kalıyor; bu yüzden yarı açık kapının köşesinde durup kulak misafiri oluyorum. Bildiğim kadarıyla, Vera'nın önerisiyle ona bir aşk romanı okuyordu.

"Bence kadınlar erkekleri oldukları gibi değil, olmalarını istedikleri gibi yazıyorlar," diyor Hunter. "Biz... nasıl denir? Bayılttırıcı değiliz."

Alice kıkırdar. "Ama olabilirdiniz."

"Anlat bakalım, genç bayan. Bu yaşımda nasıl *baş döndürücü* olabilirim sence?"

"Aslında, zaten ciddi bir baş döndürücü tarafın var." O kahkahayı patlatır. "Ne gibi?"

"Her gün Vera'ya onu sevdiğini söylüyorsun."

"Bunda özel bir şey yok. Erkekler eşlerini sevmeli."

"Evet, ama kimse görmüyor sanırken kulağına fısıldıyorsun. Bunun önemsiz gibi görüldüğünü biliyorum, ama en çok anlamı olan şey küçük detaylardır."

"Devam et," der. "Dinliyorum. Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Sana söyleyemem. Bunlar senin küçük şeylerin olmalı. Ve eminim daha fazlası da vardır, çünkü Vera hâlâ seninle."

"Bayıldın mı?" Alice kıkırdar.

"Evet."

Kaybettiği adam hakkında konuşmasını dinleyebileceğimden emin değilim. Yine de kendimi kapıdan uzaklaştıramıyorum.

"Bir erkeğin seni baştan çıkarmak için yaptığı en unutulmaz şey nedir?"

"Hiçbir şey. Hadi bu bölümü bitirelim. Sen uykuya dalmadın. Sadece gözlerini kapat ve konuşmayı kes."

"Sen söylediğinde konuşmayı keseceğim."

O içini çeker. "Dudaklarımız öpüşmek üzereyken duran bir adama aşık olmuştum. Gülümser ve 'Merhaba' diye fısıldardı."

"Merhaba mı?"

"Biliyorum. Açıklaması zor. Ama çok samimiydi, sanki o bir saniye daha bekleyerek, bunun kontrolsüz bir tutku eylemi olmaktan öte bir anlamı olduğunu anlamamı sağlamak istemiş gibiydi."

"Merhaba mı?" Hunter tekrar sordu.

Alice kıkırdar. "Sadece diyorum ki, önemli olan küçük şeylerdir. Gerçekten, en ufak jestler bile *insanı mest* eder."

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ben. Onu öpmekten önce "merhaba" diyen adam benim. Ve bunu başka kimseye hiç yapmadım. Neden o kahkahayı takip ettim ki? Onun bunu söylemesine gerek yoktu. Aramızdakini gerçek olarak görmezsem onu unutmam daha kolay olur. Ama *bu*, her şeyi çok gerçek hale getirdi.

“Selam, seksi. Beni özledin mi?”

Ofis koltuğumda dönüp kapıda duran Blair’e gülümsüyorum. “Aslında, özledim.”

Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve dar kot pantolonu ve beyaz bluzuyla bana doğru süzülür, kucağıma oturur. Parmaklarımı uzun sarı saçlarına geçirip onu öperim çünkü onu seviyorum. Safran ve gül kokusunu içime çekerim çünkü onu da seviyorum. Evleniyoruz. Ve önemli olan tek şey bu. Keşke zihnimde nedenleri saymayı bırakabilsem. Keşke o yokken onu durmadan düşündüğümü söyleyebilsem.

"Kapıyı kapat," diye kulağına fısıldıyorum, sonra boynunu öpüyorum. Belki de tek ihtiyacım olan şey, kendimi onun içine gömmek ve ondan başka her şeyi ve herkesi unutmak.

“Bebeğim, sana anlatacak çok şeyim var.”

Bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. “Sonra konuşuruz.”

Ellerimi çekip kıkırdıyor. “Dur. Ciddiyim.”

Derin bir nefes verip geriye yaslanıyorum, başımın arkasını kaşıyorum. “Tamam o zaman. Anlat bakalım.”

"Şey," diye kucağımdan kalkıp yatağa oturur, bacaklarını çaprazlar, "stüdyo planları en çılgın hayallerimin bile ötesinde." Sesi saf bir coşkuya dönüşür.

Gülümsemeden edemiyorum.

"Umarım annemle benim bir daire seçmemize izin verme konusunda ciddiydın, çünkü stüdyoma yürüme mesafesinde bir tane buldum ve yer ayırtmak için depozito yatırdım. Şu resimlere bak." Telefonuna dokunur ve bana uzatır.

Fotoğrafları kaydırarak inceliyorum. “Güzel görünüyor.” Telefonu ona geri veriyorum

Yüzü düşüyor. “Güzel mi? Bebeğim, şöminenin üzerindeki o ocağı gördün mü

? O bir sanat eseri.”

Başımı sallıyorum. “Ben de onu kastetmiştim. Bir sanat eseri gibi görünüyor.”

Blair gözlerini devirdi. “Berbatsın. Annemi götürdüğüme sevindim. O benim için nasıl uygun şekilde sevinmesi gerektiğini biliyor.”

“Uygun tepkisi neydi?”

“Zıpladı ve çığlık attı. Sonra doğruca Restoration Hardware’a gidip mobilya sipariş ettik.”

Başımı salladım. “Harika. Bunu yaptığın için teşekkürler.” Gülümsedi. “Rica ederim.”

Kapıyı işaret ediyorum. “Şimdi, kapıyı kapatıp kıyafetlerini çıkarabilir misin?”

Burnunu kırıştırdı. “Senin derdin ne? Gündüz seks yapmayı önerdiğimde, ailemin uyanık olup bizi duyabileceği için gergin oluyorsun, ama şimdi saat”—saatine baktı—“öğleden sonra dörtte” yapmaya hazır mısın?

“Seni özledim.”

“Ah...” Dudaklarını büzüyor. “Ben de seni özledim, bebeğim. Ama akşam yemeğinden önce biraz egzersiz yapmak istiyorum.”

“Harika fikir. Üstüme binmene izin veririm.” Öne eğilip elini tutuyorum.

O geri çekilir ve yatağın diğer tarafına atlar. “Bu gece.” Bana bir öpücük gönderir.

Fikrini değiştirmesini bekliyorum, ama tek yaptığı değişiklik taytını ve spor sütyenini giymek oluyor.

“Ailem bu akşam yemeğe çıkacak, yani birkaç saatliğine ev bize kalacak. Ne dersin?”

Ben ov ellerimi ellerimi üzerinde yüzümün yüzüm ve bak ona ona yapmacık yapmacık bir gülümsemeyle ve hafifçe başını sallayarak.

“Parka doğru koşuya çıkacağım ve eve dönmeden önce orada biraz esneme yapacağım. Bana bir saat zaman verir misin?”

Yine başımı salladım.

“Afiyet olsun,” der annesine ve babasına koridorda.

“Alice yarın sabah için bir kişi yapıyor,” diyor Vera. “Eğer sana akşam yemeği hazırlamasını istiyorsan, o gece evine gitmeden önce ona haber ver.”

“Murphy ve ben kendimiz hallederiz, ama arka kapıdan çıkarken ona söylerim,” diye yanıtlıyor Blair.

Pencereden dışarı bakıp Vera ve Hunter’ın sokağa çıkmasını bekliyorum. Birkaç saniye sonra Blair kaldırımda koşarak geliyor.

Odamda kalıp onun dönmesini beklemeliyim. Belki birlikte duş alırız.

Ne yazık ki, yapmam gerekeni yapmakta hiç iyi olmadım, bu yüzden mutfağa gidiyorum. "Bu gece izinli olduğumu duydum."

Alice, sanki onu korkutmuşum gibi başını kaldırıyor, sonra öfkeyle, doğranmış soğan ve kanla dolu kesme tahtasına hızla bakıyor.

"Oh, lanet olsun," diyorum, bir havlu kaparak.

"Önemli değil." Bayılıyor ve yere düşmeden onu yakalıyorum.

"Alice?" Onu sırt üstü yatırıp kesik parmağını havluyla sarıyorum, sonra çekmeceyi açıp ayaklarını üzerine koyuyorum.

Gözleri yavaşça açılır.

"Hoş geldin. Sanırım birkaç dikiş atılması gerekecek."

Sargılı elini göğsüne sıkıca bastırıyor. "Kişi mahvettim," diyor zayıf bir sesle.

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Hadi gidip bunu halletelim."

"Ben hallederim." Yüzünü buruşturarak oturmaya çalışır. "Aman Tanrım, durumu kötü mü?" Biraz gülerim. "Anladığım kadarıyla kanla pek aranız iyi değil."

"Kendi kanımı. İğrenç, midem bulanıyor."

"Sadece ona bakma. Bana bak. Başını dik tut." Onu yerden kaldırıyorum ve o bakışlarını eline indiriyor. "Alice, bana bak."

Yutkunur, cildi solgun beyazdır. "Bana bir taxi çağır."

"Sana taxi çağırmayacağım," derim ve onu merdivenlerden aşağı garaja taşıyorum.

"Garip bir his," diyor çaresiz bir ses tonuyla. "Baktın mı? Hâlâ yerinde mi? Parmağımın bir parçası hâlâ kesme tahtasının üzerinde mi? Tanrım..." Gözlerini kapatıyor, her nefes alışında nefes almakta daha da zorlanıyor.

Bu komik bir durum değil, bu yüzden gülmemeye çalışıyorum, ama onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Onu ayağa kaldırıyorum, bir kolumu beline dolayarak yolcu kapısını açıyorum.

"Yine bayılacağım. Koltuğun arkasına yaslanmam lazım."

"Ben yanıdayım."

Koltuk arkalığını yatırma düğmesine bastığımda gözlerini kapatır ve yaralı bir hayvan gibi inler. Sonra emniyet kemerini takarım ve acil servise doğru yola çıkarız.

Yolda Blair'i arıyorum. "Selam, bebeğim," diyor Blair, nefes nefese. "Henüz parka bile varmadım. Neye ihtiyacın var?"

"Alice parmağını kesti. Onu acil servise götürüyorum."

"Ben... üzüldüm," diye mırıldanır Alice.

"Ne dedi?" diye sordu Blair.

"O yapmıyor iyi iyi bu iyi ama ama o sana özür dilemeye çalışıyor, oysa özür dilemesine gerek yok."

"Ah. Umarım iyi olur."

"Birkaç dikişle hallolacak bir şey değil. Döndüğümüzde görüşürüz."

"Tamam," diyor ben telefonu kapatmadan

önce. "Ah, gecenizi mahvettim. Çok üzgünüm."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin. Seni korkuttuğum için suç bende."

"Doğru değil. Yarınki kahvaltıyı mahvettim."

"Hunter bifteklerini az pişmiş sever. Eminim biraz kanlı bir kiş de hoşuna gider."

"Dur," diye gülmeye çalışır, ama sesi daha çok iniltiye benzer.

Acil servise vardığımızda, onu içeri sokmaya yardım ediyorum. Tıbbi kayıtlarını güncellemek uzun sürmüyor, ama bekleme odası kalabalık. Alice sandalyeye kayıyor ve başını geriye yaslamaya çalışıyor. Yüzü hâlâ solgun.

"Tekrar bayılmadan önce kucağıma uzan ya da bana yaslan,"

deri

m. "Ben iyiyim," diyor zayıf bir sesle.

"İyi gibi gelmiyorsun." Kolumu ona doluyorum ve bana yaslanmasını sağlıyorum.

Diğerlerinden önce içeri çağrılıyor, belki de kan olduğu için, ya da herkesin önünde bayılmasını istemiyorlar.

"Umarım parmağımı kaybetmem," diyor Alice, doktoru beklerken muayene masasında bir top gibi kıvrılmış halde.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. "Ben de öyle umuyorum."

"Bu geceki planlarını mahvettim mi? Blair'le de yemeğe mi çıkacaktınız?"

"Hayır. Evde kalacağız. Ve ameliyat için hastaneye sevk edilmediğin sürece, bunun bütün gece sürmesini sanmıyorum."

Onun kafası bir dönüyor yön yönüne "Yap düşün sence bunun olacağını"

"Hayır," diyorum gülerek.

Kaşlarını çatıyor.

"Callen'ı aramamı ister misin?"

"Yani parmağımı kaybedeceğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerini kısıyor.

"Sanırım hafif kan kaybının etkileri bir süre daha devam edebilir bir süre devam edebilir."

"İyileşeceğim. Bayılırsam," sanki bayılacakmış gibi iç geçiriyor, "sonunda kendime gelirim. Ayrıca, o şehir dışında. Benim parmağım için uçağa binmesine gerek yok bence."

Kapıya hafifçe vurulduktan sonra, beyaz önlüklü genç bir kadın içeri girdi. "Merhaba Alice. Ben Dr. Friedman."

Hemşire de onun peşinden içeri girdi.

"Özür dilerim. Kan beni mide bulandırıyor. Yani, kendi kanım," diyor Alice.

Doktor eldivenlerini giyerken gülümser. "Sorun değil. İstersen başka yere bak ya da gözlerini kapat."

Hemşire Alice'in elindeki bandajı açarken, doktor parmağı inceler ve Alice çenesini yukarı kaldırıp tavana bakar.

"Alice, sanırım bunu temizleyip biraz yapıştırıcı kullanacağız. Dikiş atmayacağız. Ne dersin?"

Alice yutkunur ve tavana bakmaya devam ederken hafifçe başını sallar. Doktor bana kısa bir bakış atar ve hafifçe gülümser.

İşlem çabuk biter ve kısa sürede arabaya binip eve doğru yola çıkarız.

"Yüzünün rengi daha iyi görünüyor," derim, ona yan gözle bakarak.

"İltifatın için teşekkürler." Pencereden dışarı bakıyor.

Gülümsüyorum. "Ne zaman istersen."

"Vera'nın Bay Morrison'a, Blair'le birlikte bir daire bulduklarını söylediğini duydum. Çok heyecan verici olmalı," diye mırıldanır.

"Ben de duydum."

Alice bana dönüyor ama ben gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Ben de bir şey duydum ve şimdi Alice Yates'i öpmek ve dudaklarımız değmeden önce "merhaba" diye fısıldamak hakkında düşünmeden edemiyorum.

"Şimdi daha iyi misin diye sorabilir miyim? On dört aylık yoğun terapi çok uzun bir süre gibi görünüyor. Eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan, sorun değil."

"Psikiyatri hastanesini 'yoğun terapi' olarak adlandırmanı çok sevdim."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Sanırım bundan sonra ben de *yoğun terapi* ifadesini kullanacağım. Psikiyatri hastanesinden biraz daha az korkutucu. Ve evet, artık daha iyiyim. Diğer herkes gibi benim etrafımda parmak uçlarında yürümene gerek yok."

"Callen de senin etrafında parmak ucunda mı yürüyor?"

"Hayır, çünkü hayatımın o kısmını bilmiyor." "Neden?"

"Çünkü etrafımda parmak uçlarında dolaşmasını istemiyorum. Hayret, Murph. Konuşmayı daha iyi takip ettiğini sanıyordum."

Gülümsüyorum. Benim kiralık evimde kaldığından beri bana "Murph" dememişti.

Eve vardığımızda, beyaz SUV'yi misafir evine en yakın park yerine çekip arabadan atladım, ön tarafına koştum ve kapısını açtım.

"Ben hallederim," der, benimle aynı anda emniyet kemerine uzanır.

Onun arabadan inebilmesi için bir adım geri çekildim. Sonra, elimi dirseğine koyarak onu nazikçe kapıya doğru yönlendirdim.

"Kiş," der, ben kapıyı açarken.

"Ben temizlerim ve sabah herkese brunch'a gitmeyi öneririm."

"Benim pisliğimi senin temizlemeni istemiyorum," der, sanki bir parmağını kaybetmiş gibi elini göğsüne sıkıca bastırarak kanepeye uzanır.

"Benim dünyama hoş geldin," diyorum. "Yine de benim için bir şeyler yapmaya devam ediyorsun. Bu en azından yapabileceğim bir şey." Önünde çömeliyorum, ellerimi bacaklarının yanındaki yastığa dayıyorum.

Benim bitmek bilmeyen bakışlarımın altında nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"O gece..." Gözlerimi kısaca kapatıp başımı sallıyorum.

"O geceyi hatırlamıyorum," diye fısıldıyor. "Nasıl bitti?" Gözlerimi ince bir aralık bırakarak açıyorum. "Sen... bilmiyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor.

Gözlerimi kırpıyorum, ifadesiz, hareketsiz, boğazım sertçe yutkunana kadar. "Akşam yemeğinden eve dönüyorduk. Ertesi gün ayrılacaktın. Yağmur yağıyordu ve ben frene bastım." Başımı sallıyorum. "Sert basmadım. Tehlikede değildik ama biraz kaymıştık ve sen panikledin, kapıyı açtın ve köprüden hemen önce dışarı atladın. Arabayı durdurdum ve sen setten aşağı kayarken peşinden koştum, Chris diye bağıırıyordun."

Gözlerimiz buluştu ve bir an durdum, kendimi yine kaybetmeden ona anlatabilir miyim emin olamadım. Belki de farklı karakterlerin olduğu bir hikâye gibi hissettirecekti—kurgusal karakterlerin.

Otuz Üçüncü Bölüm

Murphy

*Her son mutlu sonla bitmez.
Bu senin suçun
değil. Sekiz Yıl Önce*

...

Elbiseli ayakkabılarımın üzerine çamur yapışmıştı, bu yüzden onları çıkarıp Alice'in peşinden suya daldım. Chris kimdi? Nereye gidiyordu? Hava karanlıktı ve yağmurla karışan gece gökyüzü onu tamamen yutmuş gibiydi. Onu yakalamayı umarak kollarım ve bacaklarımla kendimi uçuşuma doğru ittiğimde, gözlerimden suyu silerek gözlerimi kırıptım.

"Chris!" diye bağırdı, ellerini su yüzeyine vurarak.

Kolumu beline doladım ve diğer kolumu ve bacaklarımı kullanarak ikimizi kıyıya doğru çektim.

"Bırak beni!" Kollarımın arasında kıvranıyordu ve birkaç kez kurtuldu, ben de onu kovalamak zorunda kaldım.

Onu kıyıya ulaştırdığımda, kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu. "Alice?" Onu içinde bulunduğu durumdan çıkarmaya çalıştım, ama çabalarım boşunaydı.

Onu tepeye taşırken tekmeliyor ve çığlık atıyordu; yağmur seti çamur seline çevirmeye devam ederken, her birkaç adımda bir dizlerimin üzerine kayıyordum.

"Git buradan! Bana dokunma!" Kollarını sallayarak yüzüme birden fazla kez vurdu.

Onu bıraktığımda, poposunun üzerine düştü ve dizlerini göğsüne çekip, arabamın birkaç metre arkasındaki omuzda ileri geri sallanmaya başladı. Etrafıma bakındım, birinin durup... ne yapacağını bilemiyordum. Bana yardım mı etsin? Ona mı yardım etsin?

Chris kimdi? 911'i aramam mı gerekiyordu? Ve ne söyleyecektim?

Bu tanınmaz kadının cenin pozisyonunda sallanmasını izlerken ellerimi saçlarıma gömdüm ve başımı salladım, sonra ön koltuğu aradım ve telefonunu çıkardım. Önünde çömeldiğimde, beni görmezden gelerek "Boğulma. Boğulma." diye mırıldanmaya devam etti.

İşaret parmağını bacağından nazikçe çektim ve telefonu açmak için kullandım. Sonra rehberini aradım ve Krista Yates adında bir kadın buldum. Şansımı denedim ve onu aradım.

"Alo?"

Diğer kulağımı tıkadım. "Alo?" Yine "Alo" dedi.

"Krista mı?" "Evet."

"Şey..." Alice'e baktım. "Alice ile bir ilişkiniz var mı?"

"Ben annesiyim. Kimsiniz?" Sesi sertleşti. "Şey... Bir arkadaşım. O... iyi değil."

"Ne? Nerede o? Aman Tanrım. Hastanede mi?"

"H-hayır, hanımefendi. Ama biraz kafayı yedi gibi. Chris'in adını söyleyip 'Boğulma' diye tekrarlıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona dokunmaya çalıştığımda bağırmaya, tekmelemeye ve çığlık atmaya başlıyor."

"Bırakın..." Kadının sesi hıçkırıklarla boğuldu. "Onunla ben konuşayım."

Telefonu Alice'in kulağına tuttum. Birkaç saniye sonra, tekrarlamayı bıraktı ama ileri geri sallanmaya devam etti. Sonra başını salladı ve titreyerek "t-tamam" dedi.

Telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Alo? Hala orada mısınız?" "Bana adresinizi mesaj atın. Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğiz, ama dört saat ya da daha fazla sürecek. Ona göz kulak olabilir misin?"

Bilmiyordum, ama yine de başımı salladım ve "evet" dedim. Sonra telefonu arabaya attım, yağmura karşı gözlerimi kısarak baktım. "Alice, annen yolda. Tamam mı?" Bir kolumu bükülmüş dizlerinin altına soktum ve diğer kolumu sırtına doladım.

Titriyordu, hıçkırıkları hafifliyordu ve direnişi sönüyordu. Eve giderken, dizlerini göğsüne çekmiş koltuğa oturdu,

ve fısıldadı: "Ölme."

Onu eve taşıdım ve kanepede bir battaniyeye sardım. Gözleri boş bakıyordu. Sanki ben orada değildim; sanki o orada değildi.

O dört saat boyunca, onun önündeki sehpaye oturup kabusun bitmesini bekledim, ama bitmedi.

Kapı çalındığında kıpırdamadı bile. Kapıyı açtım ve annesi yanımdan koşarak geçti, kızıl saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Kapüşonlu yağmurluk giymiş uzun boylu bir adam hüzünlü bir gülümsemeyle selam verdi. "Ben Ryan, Alice'in babası. Bizi aradığınız için teşekkürler."

"Ben Murphy," dedim başımı sallayarak, o içeri girerken.

"Nerede olduğunu bilmiyorduk. Sadece eninde sonunda eve döneceğini biliyorduk. İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu, Alice'in annesi Alice'i teselli etmek için kanepenin önüne diz çökerken endişeyle gözlerini kısarak.

Sorduğu soruyu anlamam biraz zaman aldı. Sersemlemiş ve kafam karışmıştı. "Şey... Burası benim. O benden kiralamıştı. Biz..."

"Gidelim bebeğim," dedi Krista, Alice'i ayağa kaldırmaya yardım ederken.

Bana baktığında, bir an için tüm bunların kötü bir rüya olduğunu ve onun iyi olacağını düşündüm. Sonra yüzü tanınmaz bir şekilde buruştu.

"Bana bakma," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Ben senin değilim. Anladın mı?"

Annesi de benimle birlikte irkildi. "Tatlım, şşş. İyi değilsin. O hiçbir şey yapmadı."

"BANA ASLA DOKUNMA!" Alice, dizleri bükülmeden önce bağırdı ve babası onu yakalamak için koştuğunda hıçkırarak ağladı. "Ben o-onun değilim... o b-bana sahip olamaz..."

"Tatlım, o seni almaya çalışmıyor. Bizi o aradı. Sadece yardım etmeye çalışıyor," dedi Krista, babası Alice'i kollarına almadan önce onun saçlarını okşayarak.

Nefes almakta zorlanıyordum ama boğazımı temizlemeyi başardım. "Uh, eşyalarını çabucak toplayabilir miyim bir bakayım."

Ailesi bana minnetle başlarını salladı, ben de yatak odasının hemen dışındaki koridora çıktım. Başımın arkasını duvara dayadım, gözyaşlarıyla yanan gözlerimi kapattım ve burnumun köprüsünü sıktım.

Ne oluyor lan?

Dudaklarımı sıkıca birleştirdim ve hıçkırıklarımı bastırdım. Sonra hızla gözlerimi sildim ve yatak odasına girip bulabildiğim tüm eşyalarını alıp çantasına tikiştirdim. Banyoda da aynısını yaptım.

"Teşekkür ederim," dedi annesi, çantaları benden alırken. "Sana ne borçluyuz?"

Borçlu mu?

Boğazıma düğümlenen kalbim yüzünden konuşamadım, bu yüzden başımı salladım. O da hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tekrar teşekkürler. Sana ne kadar teşekkür etsek azdır. Hoşça kal." Kapıyı açtı ve gittiler.

Geri dönmeyeceğinden çok korkuyordum, ama sonun böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Onu... kırmış mıydım?

Otuz Dördüncü Bölüm

Murphy

*Kalbin kapasitesi sonsuzdur.
Bazen keşke olmasaydı deriz.*

"ÇOK ÜZGÜNÜM," diye fısıldadı, yanağındaki gözyaşını hızla silerek. "Özür dileme." Başımı salladım, ellerim kanepeden kayar. "Özür dileme."

"O boğuldu." Başını tavana doğru eğip gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Ve ben..."

Telefonum çalar. "Siktir," diye mırıldanırım, cebimden çıkarırım. "Blair seni mi arıyor?"

Ekrana bakıp başımı sallıyorum.

"Beni acil servise götürdüğün için teşekkür ederim."

Hızlıca bir cevap yazıp telefonumu cebime geri koydum. "Henüz gitmem gerekmiyor. Konuşmaya devam et."

"Sanırım..." Dönüp pencereden dışarı bakıyor. "Belki de söylenecek her şeyi söyledik. Çok şey kaybettim. Belki sen de. Ama hayatımıza devam ettik." Bakışları tekrar bana dönüyor. "Bazen olabilecekler konusunda kendimi kaybediyorum, ama bu sadece ilerlememi engelliyor. Sen de kendin söyledin. Bazen ilerlemenin tek yolu, gerçekten harekete geçmektir. Eğer burada olmam sana fazla geliyorsa, sadece yaz için olsa bile, giderim. Hayatını alt üst etmek asla niyetim değildi. O zaman da değildi. Şimdi de değil."

Ayağa kalkıp elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "En kötü zamanlama," diye mırıldanıyorum.

"Biz mi?" Ben başımı sallarken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ya mükemmel bir zamanlama ise?"

Onun "ya öyle ise"sine itirazımı homurdanarak ifade ettim.

Gözlerini indirdi ve parmağındaki bandajın kenarını çekiştirmeye başladı. “Chris öldüğünde ağlamadım. Tek bir damla bile. İçimdeki her şey onun öldüğü fikrini reddediyordu. Ve bu artık işe yaramadığında, sanki hiç var olmamış gibi davrandım. Ne aşk, ne ölüm.”

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ona dokunup onu teselli etme dürtüsüne direniyorum.

“Ailem, gerçekte yüzleşmediğim için endişeleniyordu.” Gülümsüyor. “Her zamanki gibi haklıydılar. Ama ben bunu görmedim. Tek gördüğüm, bana ne düşünmem ve ne hissetmem gerektiğini söyleyen insanlardı, bu yüzden gittim. Bütün gece araba sürdüm ve Minneapolis’e vardım. Geceyi bir otelde geçirdim ve kiralık bir ev bulmaya karar verdim. Seni buldum.”

Belki de haklıdır. Söylenmesi gereken her şeyi söyledik. Geri kalan her şey işkence gibi geliyor.

“Ya tekrar nefes alabilmem için sana ihtiyacım olsaydı?” diye soruyor.

“Ailenin seni benden aldığı gece öyle hissetmemiştim.”

Alice kaşlarını çatı. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ve biliyorum ki beni tekrar görmek için çok kötü bir zamanlama gibi geliyor, ama ya gerçekten hayatına devam etmek için ihtiyacın olan şey buysa? Evlen. Mutlu ol. Bir sonuca bağlanmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Artık var.”

Bunu elde mi ettim? Şaka mı yapıyor? Bu bir kapanış değil. Ona bakıp o kurşunu atlattığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünmüyorum. Artık mesele geçmiş değil. Geleceğim için yanlış bir seçim yapmak istemiyorum. Ya onun burada olduğunu, ekmek pişirdiğini, plaklardan eski şarkılara dans ettiğini ve zengin, evli erkeklerle flört ettiğini bilerek bu dünyada var olamazsam?

Sekiz yıl geçti ve onu gerçekten bırakamadım. Ve şimdi bir şansım var, ama tek istediğim onu her zamankinden daha sıkı sarılmak. Yine de, bu duygular bir şekilde Blair’e olan aşkımla bir arada var oluyor ve bu mantıklı gelmiyor, ama bu benim gerçeğim. Gerçeğim bir ceza gibi geliyor.

“Yaşadıkların için çok üzgünüm,” diyorum.

Alice yutkunur ve hüzünlü bir gülümseme gösterir. “Teşekkür ederim. Artık iyiyim. Gerçekten. Ve bizi buraya getiren kadere, Tanrı’ya, her neyse ona minnettarım

buraya getirdiğine minnettarım.” Gülümsemesi biraz daha genişleyerek umut dolu bir hal alıyor. “Sanırım ben de bir sonuca bağlanmaya ihtiyacım vardı.”

“Beni Blair’le nişanlı bulmak bir son mu?”

Bir an gözlerini kaçırıyor, kaşlarının arasında ince bir çizgi oluşuyor. “Seni mutlu ve aşık bulmak...” Parmaklarıyla gözlerinin kenarlarını siliyor. “Senin için hep istediğim tek şey buydu.”

Keşke ben de benzer duyguları paylaşabilseydim, ama yapamıyorum. En azından içtenlikle değil. Benim isteklerim daha bencil. Zamanda geriye gidip bir şeyi değiştirmekle ilgili. Neyi? Bilmiyorum. Yağmur yağmasaydı. Tam o anda fren yapmasaydım. Su birikintisinde kaymasaydık. O zaman ne olurdu? O tetiklenmezdi. Benim evime dönüp, ertesi gün ayrılmak zorunda kalana kadar bütün gece sevişirdik. Ama o zaman bana geri dönerdi. Değil mi?

"Arabanın suda kayması neden seni tetikledi?"

Bana bir saniye baktı, dudakları bükülmüştü. Ve tam konuşmak için dudaklarını aralarken, cam kapı çalındı. İkimiz de aynı anda o yöne döndük. Blair gülümsedi ve el salladıktan sonra kapıyı kaydırarak açtı.

"Aman Tanrım. Nasıl hissediyorsun?" İçeri girip kırmızı babetlerini çıkarır.

"Ben iyiyim," diyor Alice, bandajlı parmağıyla elini kaldırarak. "Aslında oldukça utanç verici. Dikiş yok, sadece yapıştırıcı. Tanrıya şükür. Ama kendi kanımı görmekten pek hoşlanmıyorum." Burnunu buruşturuyor. "Mutfak için de özür dilerim. Aslında şimdi iyiyim. Lateks eldiven giyersem, ortalığı temizleyebilirim."

"Hayır, hayır." Blair başını sallarken kolunu belime doluyor. "Az önce temizledim. Ailem asla bilmeyecek."

Blair'in bunu yapması neden beni şaşırtıyor bilmiyorum, ama şaşırtıyor. Şaşırtmamalı. Onunla birçok nedenden dolayı evleniyorum ve bunlardan biri de cömertliği.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," diyor Alice, yüzünde aynı şaşkınlık ifadesiyle.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Akşam yemeği yedin mi? Sana bir şeyler pişirebilirim ya da yemek sipariş edebilirim," diye sorar Blair.

“Uh,” Alice başını sallar ve gülümser, “hayır. Ben iyiyim. Gerçekten. Ama teşekkür ederim. Murphy’yi acil servise götürmesi için çalarak gecenizi yeterince işgal ettim. Gidin. Beni düşünerek bir dakika daha boşa harcamayın.”

Söylemesi kolay, yapması zor.

"Peki, fikrini değiştirirsen bizi nerede bulacağını biliyorsun." Blair parmaklarını benimkilerle birleştirir. Ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ettiğim için de *nefret ediyorum*.

Alice'in bakışları birkaç saniye ellerimize takılır ve benim ona baktığımı fark edince hızla başka yere bakar. “Tekrar teşekkürler,” diye mırıldanır.

Blair beni sürgülü kapıya doğru çekerken, Alice'in bana tekrar bakmasını bekliyorum, ama bakmıyor.

Kapanışmış da neymiş.

"Sen, Murphy Paddon, iyi bir adamsın. En iyisi," der Blair, ana eve doğru yürürken koluma sarılır.

"Teşekkürler. Onu acil servise götürüp sonra da eve geri getirmek oldukça zordu. Ama içimdeki savaşçı ortaya çıktı."

Kıkırdar. “Çok seksi. Hadi bu savaşçıdan biraz daha bahsedelim. Gece bitmeden beni kurtarman gerekebilir.”

Arka kapıdan içeri girer girmez, kollarını bana doluyor ve ağzını açarak beni öpüyor. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve hangi erkek, kız arkadaşının hayali süper güçlerinden tahrik olmasını sevmez ki?

Öpüşmemizi kesmeden ellerimi tutup kalçalarına koyuyor. Sonra elinin topuğuyla sikimi okşuyor. Cumartesi sabahı saat altıda bir genci uyandırmak gibi bir etki yaratıyor. Ve o gencin kalkmaması yüzünden sinirlenen bir ebeveyn gibi, Blair öpüşmemizi kesip kaşlarını çatıyor.

"Ne oluyor, bebeğim?"

"Hiçbir şey," diyorum.

O da gülerek homurdanır. "Evet, tabii. Anladığım kadarıyla *bir şey* olmuyor. Benim endişem, neden olduğu."

Neden ona karşı sadece kısmi bir ereksiyon yaşıyorum? Bu çok iyi bir soru ve utanç verici bir durum.

"Sen benim sikimi okşarken ailenin bizi yakalayabileceği düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Evet. Bu, ne kadar iyi bir adam (en iyisi) olduğumun mükemmel bir örneği. Başka bir kadını düşünmekten kendimi alamadığımda, evin yanlış odasında elini sikime koyduğu için nişanlımı suçluyorum.

“Ailem bodrumdan girecek. Onları duyacağız.” Başını sallıyor. “Senin derdin ne? Son zamanlarda çok tuhafsın. Kelimenin tam anlamıyla birkaç saat önce, ailem hâlâ buradayken, yatak odasında üzerime atlamaya hazırdın. Ama şimdi aşırı temkinli gizlilik modundasın?”

Daha önce Alice’i unutmak için onunla sevişmek istediğimi, ama şimdi Alice’i bu gece unutmanın artık mümkün olmadığını bildiğim için onunla sevişemeyeceğimi nasıl açıklayayım?

Sonra Alice’in kazasından sonra mutfadı temizlediğini düşünüyorum ve kendimi daha da suçlu hissediyorum. Evet, onun mutfaktaki cömertliğini zihinsel bir ön sevişme olarak kullanarak işi nasıl halledeceğimi bulacağım.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve o çığlık atıyor. Sonra onu yatak odasına taşıyorum ve sanki yapılacaklar listemden bir işi tamamlamakmış gibi nişanlımla sevişiyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Alice

Mantık ve aşk vardır. Ama ikisi bir arada var olamaz.

"TEŞEKKÜR EDERİM," diyor Vera, ikinci kattaki ana yatak odası süitinin yanındaki ofisine küçük bir gül buketi götürdüğümde.

"Rica ederim." Gülümsüyorum ve birkaç gün önceki vazoyu bu yenisiyle değiştiriyorum.

Siyah çerçeveli okuma gözlüklerini çıkarır ve bilgisayarının yanına koyar. Ofisinde bilgisayarda ne yaptığını bilmiyorum. Düşün planları sanırım.

"Çiçeklerden bahsetmiyorum. Her ne kadar sade ve zarif bir şekilde düzenlenmiş olsalar da, tam da sevdiğim gibi." Onaylayan bir gülümsemeyle bakıyor.

"Öyle mi?" Beyaz önlüğümü ellerimle düzeltirim.

"Kocama okuduğun kitap her neyse, işe yarıyor." Yanakları kızarıırken sırıtır.

Kaşlarımı kaldırıp gülüyorum. "Bunu duymak güzel." "Böyle devam et."

"Öyle yapacağım." Kapıya doğru birkaç adım atıp duruyorum. "Bu akşam yemeği erken hazırlayabilir miyim? Saat yedide gitmem gereken bir yer var. Yoksa..."

"Tabii ki canım." İsteğimle ilgili bana hiçbir şey sormadan gözlüklerini burnuna kaydırır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Merdivenlerin altına vardığımda bir "Psst" sesi duyuyorum ve durup sırtımı eğerek arkamdaki Hunter'ın çalışma odasına bakıyorum.

"Bana yardım eder misin?" diye fısıldar.

Çalışma odasına giriyorum, kanepede oturan Murphy'ye bakıyorum, ayak bileği karşı dizinin üstünde. Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor.

"Kapıyı kapat," der Hunter, ben de öyle yaparım. "Murphy, Vera'ya sürpriz yapabilmem için bana dans etmeyi öğretmeye çalışıyor. Ama bir erkekle dans etmek çok tuhaf."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp yavaşça başımı salladım. O da pikaba bir plak koydu.

"Blair nerede? Ben pek iyi dans edemem," diyorum.

"Pedikür ve masaj yaptırıyor," diyor Hunter, tam da Eric Clapton'ın "Wonderful Tonight" şarkısı çalarken. "Sadece hareket halinde nasıl olduğunu görmem lazım." Dönüp, kanepeden ağır ağır kalkan Murphy'ye bakıyor ve o da bana elini uzatırken utangaç bir gülümseme atıyor.

Bay Morrison'a bakıyorum ve o başıyla Murphy'nin elini tutmamı işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum. Diğer eli belimin altına kayıyor.

"Ayağıma basma," diye fısıldıyor. O öncülük ederken gülümsememi zorla bastırıyorum.

"Oops... pardon." İki saniye sonra ayağına basınca utanarak geri çekiliyorum. "Sayıyor musun?" diye soruyor Hunter, Murphy'ye.

"Saymıyorum. Ama sayman gerekiyorsa, say."

"Hiç yardımcı olmadın," diye homurdanıyor. "Yani sekiz adım sağa sallanıp sekiz adım sola mı, yoksa onu eğmeli miyim?"

Murphy beni eğip sonra ellerimizi kaldırır ve beni yavaşça döndürür. "Eğer eğip döndürmek istiyorsan, bu asla kötü bir fikir değildir."

Ciddi kalamıyorum.

"Lanet olsun! Kim arıyor?" Hunter telefonuna bakar. "Bunu cevaplamam lazım. Sen devam et. Bana beş dakika ver. Geri geleceğim ve baştan başlayabiliriz." Şarkıyı baştan çalmak için pikap iğnesini kaldırır. "Alo?" diye telefona cevap verir ve odadan çıkar.

Ayak parmaklarına bastığımda Murphy gözlerini tekrar kısar — çıplak ayak parmaklarına, çünkü Hunter onu aniden şort, tişört ve çıplak ayakla buraya sürüklemiş olmalı. Hareket etmemi engellemek için omuzlarımı tutar. Sonra önümde çömelir ve bir ayakkabımın ayak bileği kayışını çözerken, diğer elini baldırıma koyar ve ayakkabımı çıkarır.

Nefesimi tutuyorum.

Aynı şeyi diğer ayakkabım için de yapar, ama bu sefer elini baldırında bırakır.

Kalbim küt küt atıyor, nabzım kulaklarımda güm güm çalıyor; önce bir ayağımı, sonra diğerini dışarı kaydırıyorum. Elini dizimin arkasına doğru yavaşça yukarı kaydırırken başı eğik kalıyor.

Ve biraz daha yukarı.

Dudaklarım aralanıyor, göz kapaklarım ağır bir kırpışla kapanıyor. Vücudumun onun dokunuşunu arzulamayan tek bir parçası bile yok.

Bu çok yanlış.

Parmaklarım sıkı yumruklar haline geliyor, onu bana doğru çekmek için saçlarına uzanmamı engelliyor.

Yutkunma sesi duyuluyor ve ayağa kalkıyor. Nefesimi küçük, kontrollü ve sessiz aralıklarla ciğerlerimden dışarı çıkarmaya zorluyorum.

"Daha iyi." Gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve kollarımı boynuna doluyor.

Daha iyi mi? Şaka mı yapıyor? Baştan ayağa terliyorum.

Ne olduğunu açıklaması için sessizce ona bakarken, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ama o hiçbir şey söylemiyor. Gözleri yoğun, biraz karanlık.

Biraz sallandıktan sonra Murphy elimi tutar ve beni tekrar döndürür, o anın yoğunluğunu kırar. Parmak uçlarımda yükselir ve dramatik bir şekilde pirouette yaparım.

Gülümsüyor. "Güzel."

Kıkırdıyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak tekrar kollarına atılıyorum — rolüme giriyorum. "Neden her şeyde iyi olduğumu düşündüğünü bilmiyorum."

Murphy mırıldanır. "İyi soru." Gözleri kayar, yüzümü inceler, sonra dudaklarımda durur ve alevleri yeniden alevlendirir. Yine ayak parmaklarının üzerine basarım çünkü o bana sanki zamanda geriye gitmişiz de kiralık evinin gıcırdayan ahşap zemininde dans ediyormuşuz gibi bakarken, ben en kötü dansçıyım.

O nişanlı.

Benim Callen

var.

Bu iki neden onun kollarından uzaklaşmak için yeterli değilse, en az yüz tane daha iyi neden var.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Murphy beni bırakıyor. Zaten şarkı neredeyse bitmek üzere. Burnundan derin bir nefes alıyor, ellerini ensesinin arkasında birleştirip bana bakıyor.

"Alice," diyor, sanki adımı söylemek dilinden acı bir tat alıyormuş gibi.

Gözlerindeki suçluluk duygusu beni ayakkabılarımı giymeye teşvik ediyor. Sonra elimi at kuyruğumun üzerinden geçirip yüzüme samimi bir gülümseme takınıyorum. "Bay Morrison'a bu akşam izin istediğimi söyle, yani erken çıkmak istiyorsam çalışmaya devam etmem gerekiyor. O da ayaklarını yere sağlam basıp Vera ile dans edebilir. Önemli olan niyettir."

Murphy bana bakıyor, alnındaki pişmanlık çizgileri derinleşiyor. Tek kelime etmeden yavaşça başını sallıyor ve kollarını yanlarına indiriyor.

Aşk "oğlan kızla tanışır, aşık olurlar, son" şeklinde basitleştirmeye çalışanlar vurulmalı. Gerçek hayat daha karmaşıktır. Aşk lanet olası bir karmaşadır. Onu mantıklı hale getirmeye ve kurallar koymaya çalışırız. Sanki kalbimizin söz hakkı yokmuş gibi yeminler ederiz.

Mantıklı olabilirim ya da aşık olabilirim. Ama ikisini birden yapamayacağımdan eminim.

Şu anda değil.

Bu yüzden mantığı seçeceğim, çünkü bir zamanlar aşkı seçerek Murphy'yi mahvetmiştim. Bunu bir daha yapamam.

Akşamımı tiyatroda geçiriyorum, kontrolsüz bir şekilde gülümsüyorum ve hatta birkaç damla arındırıcı gözyaşı bile döküyorum. Annemin izinden gitmek yerine oyunculuk tutkumu takip etseydim bugün nerede olurum? Chris'le asla tanışmazdım. Muhtemelen hayatta olurdu. Ve Murphy Paddon'ı tanımazdım. O dünyayı hayal etmek zor.

Eve döndüğümde, kapımın önünde bir valiz var, ama benim değil.

"Merhaba?"

diye

sesleniyorum.

Cevap yok.

Etiketdeki ismi kontrol ettim.

Krista Yates

"Anne?" Arka kapıya doğru sürünerek gidiyorum, ama o arka tarafta değil.

Belki göl çevresinde yürüyüşe çıkmıştır.

Asıl soru, o burada ne arıyor? Ona mesaj atıyorum.

Neredesin?

Cevap veriyor.

Komşularını ziyaret ediyorum.

Komşular mı?

"Olamaz..." içimden bir çığlık atıyorum. Ana evdeymiş.

Doğruca arka kapıya gidip içeri giriyorum, kanvas spor ayakkabılarımı çıkarıp dar kot pantolonumun kemerini düzeltiyorum. Sonra ikinci kattaki kapalı balkonda içkilerini yudumlayan herkesi buluyorum.

"Merhaba," der Vera kapıyı açtığımda. "Gel otur.

Ne içmek istersin?"

"Tatlım," der annem, sanki ona sarılmamı ve sürpriz ziyaretini kutlamamı beklermişçesine, gözleri fal taşı gibi açılmış halde ayakta durur.

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Vera." İçkiyi reddederek içki teklifini reddediyorum.

"Bu kız da kim?" Anneme ulaşmak için sandalyelerin etrafından dolaşırken Hunter bana göz kırıyor. "Tanıştığımız günden beri saçlarını açık gördüğümü sanmıyorum."

Yüzümde yapışık bir gülümsemeye, hafifçe gülüyorum. Balkonun karşı tarafındaki ikili koltuktan Blair bana bakıyor, bacakları Murphy'nin kucağında, eli sahiplenici bir şekilde onun göğsünde.

"Ne beklenmedik bir sürpriz," diye dişlerimi sıkarak anneme sarılırken söylüyorum.

"Başka tür bir sürpriz var mı ki?" Herkes gülüyor.

"Sanırım yok." Onun yanındaki döner koltuğa oturuyorum.

"Tabii ki seni aramak için kapılarını çaldım ve bir de baktım ki Vera beni şarap içmeye davet ediyor. Şimdi bu ev yöneticisi pozisyonunu neden bu kadar sevdiğini anlıyorum

bu ev yöneticisi pozisyonunu sevdiğini anlıyorum."

Blair boğazını temizler. "Aslında, kızınız bir ev hanımı."

Blair boğazını temizler. "Aslında, kızın bir ev hanımı." Murphy ona bir bakış atar ve bacağını sıkar.

"Ne?" Blair omuz silkiyor. "Bu niş bir iş. Buna saygı duyuyorum."

"Ne farkı var ki?" diye soruyor annem.

"Sadece kelime oyunu," diyorum. "Onların başından çekilmeliyiz, anne."

"Aceleye gerek yok," diyor Vera. "Boş gecen nasıl geçti?"

"Evet," diye annem de lafa karışır. "Nereye gittin?"

"Şey, tiyatroda bir oyun izledim." Gazlı ateş masasının büyüleyici alevlerine bakıyorum, ama Murphy'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Alice eskiden oyunculuğu severdi," diyor annem. "Lisede *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda Hermia rolünü oynamıştı. Ama mezun olduktan sonra benim gibi daha istikrarlı bir yol seçti ve mühendislik okudu."

"Mühendis misin?" diye sordu Hunter.

"Evet," diye cevaplar annem. "Biyomedikal mühendisiyim."

"Alice, bu işi kabul ettin ama sen mühendis misin?" Vera ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Bir araba kazası geçirdi ve sonrasında farklı bir yaşam yoluna girmeye karar verdi." Annem bana doğru uzanıp elini koluma koydu.

Tüm acıma dolu bakışları kabul etmek için gözlerimi kaldırıyorum ve kimse beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Teşekkürler, annem.

"Aman Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Vera, Hunter'ın elini sıkıyor, sanki ona daha sonra neden bir araba kazasından sonra okulu bıraktığımı tahmin etme oyunu oynamak zorunda kalacaklarını hatırlatmak istercesine.

"Yaralandın mı?" diye sorar Blair.

Murphy yine ona dirsek atar ve Blair yine bu sorunun makul bir soru olduğu gibi kaşlarını çatır.

Kolumu kaldırıp üzerindeki yara izini gösterdim. "Nişanlımla birlikte nehrin dibine batan araçtan kaçarken kolumda oluşan bir kesik. Geri kalan yaralarım ise ruhsaldı." Omuz silktim. "Psikiyatri koğuşunda geçirdiğim bir yılın halledemeyeceği bir şey değildi."

Sessizlik.

Annemin dudakları aralanır ve gülümsemeye çalışır, ama ani tedirginliği hareket etme yeteneğini elinden alır. Bunu o başlattı.

Ayağa kalkıyorum, ona elimi uzatırken bakışlarımı seyircilerin bulunduğu balkona kaydırıyorum. “Şaka yapıyorum,” diyorum gülümseyerek ve göz kırparak.

Bir yıl değil, on dört aydı.

Blair ve ailesi gülüyor ve şaraplarını içmeye devam ediyorlar, ama Murphy bana öyle bir bakış atıyor ki, gülümsemem bir an için sönüyor, sonra tekrar geri geliyor. Kimse şok olmamalı. Elbette zengin insanlar, hayatta sahip olmaya değer hiçbir şeyin belirli bir düzeyde delilikten geçmeden elde edilemeyeceğini bilirler. Ne de olsa Vera, kocasına müstehcen aşk romanları okutuyor ve onu tahrik eden elbiseler ve ayakkabılar giydiriyor. Hunter ona yeni bir elektrikli Porsche sipariş etti çünkü iki ay önce aldığı arabanın kırmızı rengi onun görüşüne göre doğru ton değildi.

Bu balkonda deli olan ben değilim.

"Ah, Krista, araba sırtını mahvettiğini söylediğin için sana masaj koltuğumu gösterecektim," diyor Vera, ayağa kalkıp şarap kadehini masaya koyarken.

"Masaj koltuğu mu? Nerede masaj koltuğun var?" diye soruyor Blair. "Bunu nasıl bilmiyordum? Görmek istiyorum." Bacaklarını Murphy'nin bacaklarından ayırıp onları takip ediyor.

"Konuk evinde buluşuruz," diyorum anneme, ama o Vera'nın pahalı koltuğuna o kadar hayran kalmış ki, benim nerede olduğumla ilgilenmiyor.

"Bay Morrison, mesaim bitti, yani kıcıma bakamazsınız," diye takılıyorum, uzanmış bacaklarının arasından sıkışarak geçiyorum.

O da içten bir kahkaha atar. "Bakmıyordum."

Omzumun üzerinden ona flörtöz bir gülümseme atarım.

"Bakıyordunuz." "Gerçekten aklını mı kaçırdın?" diye sorar.

Gülümsememi koruyorum. "Ben sizin *ev hanımınızım*. Bence bu, akıl sağlığım hakkında çok şey söylüyor. Sabah görüşürüz, Bay Morrison."

Konuk evine giderken yolun yarısında keskin bir sola dönüş yapıp terastan aşağı iniyorum, çitten geçip tek yönlü park yolunu geçerek göle doğru ilerliyorum.

Yürüyüşe ihtiyacım var, annemle uğraşmadan önce kafamı boşaltıp düşüncelerimi toparlamak için bir an.

Gündoğumu ve günbatımı, göl çevresindeki patikada yürüyüş yapmak için en sevdiğim zamanlardır çünkü o saatlerde daha az kalabalıktır.

"Bekle."

Arkamdan Murphy'nin sesini duyunca bir saniye gözlerimi kapatıyorum
duy

unc "Sanırım birbirimizi beklemekten bıktık," diyorum.

a bir "Alice, o gün benim havuzda boğulduğumu sandığın zaman..."

sani "Nişanlımı kurtaramadan boğulduğu için kendini aptal gibi hissediyorsun
ye

gözl

eri

mi

kap

atıy

oru

m.

. Sorun değil. Tetiklenmedim. Sadece kamu hizmeti yapıyorum." "Bana kızgın mısın?" Bana yetişir ve ben hızımı kesmeden yüzümde hissediyorum, ben ise adımlarımı sürdürüyorum.

"Hayır. Ben... hiçbir şeye kızgın değilim. Kimseye. Kızgın değilim. Bana sözler uyduruyorsun. Peki karın nerede?"

"Karım yok."

Duruyorum, o önüme geçtiğinde yavaşça sönüyorum. Ona bakamadığım için dikkatim göğsünde kalıyor.

"Bilgin olsun, seni bekledim," diyor. "Ben de,"

diye fısıldıyorum, bakışlarımı kaldırarak.

Gözlerinin arasında iki dikey çizgi oluşur. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı sallayıp yanından geçerek yürümeye devam ederim.

"Dur. Hayır. Öyle söyleyip sonra çekip gidemezsin."

"Uh, söyledim. Ve gidiyorum."

"Beni beklemedin. Beni terk ettin. Ve seni suçlamıyorum. Başına gelenler korkunç. Sadece aramızdaki ilişkilerin netleşmesini istiyorum ve net olan şey, ben seni bekledim."

"Murphy, aramızdaki ilişkilerin hiçbir zaman netleşeceğini sanmıyorum. Sonsuza kadar o su kadar net olacaklar." Yosunlarla çevrili yosunlu yeşil suya doğru başımı sallıyorum. "Ama bilmen gerekirse, senin için Minneapolis'e döndüm, ama sen gitmiştin. Kiralık ev satılmıştı. Komşuların nerede olduğundan habersizdi ve bir zamanlar senin eserlerini sergileyen tek galeride bile nereye taşındığını bilmiyorlardı. Ben de bekledim. Bir daire kiraladım. Bir iş buldum. Ve o bölgeye yerleştim. Sonra bekledim. Bekledim, bekledim. Ta ki..."

“Ciddi olamazsın.”

Ona hızlıca yan gözle bakıp sııttım. "Keşke ciddi olmasaydım. Genelde bu kadar duygusal ve acınası biri değilim."

Kolumu tuttu, beni durdurup ona bakmamı sağladı. Köpeklerini gezdiren bir çift solumuzdan geçti.

"Neye kadar bekledin? Ne zamana kadar?"

Hâlâ bekliyorum.

"Patronumun kızı nişanlısıyla yaz tatili için eve gelene kadar."

Murphy gözlerini kısarak başını salladı. "Bu yalan. Sen Callen'la birlikteydin."

"Onunla evlenmiyorum."

"Blair'le evlendiğim için mi kızgınsın?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır."

"O zaman ne?"

"O zaman hiçbir şey. Beni takip ettin."

"Annenin söylediklerinden sonra endişelendim de." Çenemi kaldırıyorum. "Ben senin endişen değilim."

"Bu sadece bir kamu hizmeti."

Gülümsemek istemiyorum ama bunu söylediği için ona lanet ediyorum. "Kapa çeneni." Yürümeye başlıyorum.

"Korkuyorum," diyor, birkaç adım arkamda kalarak. "Boogie adamdan mı?"

"Hayır."

"Blair'in seni mihrapta terk etmesinden mi?"

"Hayır. Düğün törenine bile varamadan hayatımı tamamen mahvedeceğimden korkuyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor." "Bu *bizim* sorunumuz."

Gülüyorum. "*Biz diye* bir şey yok." "Yine de buradayız."

"Çünkü sen beni takip ediyorsun." "O zaman uzaklaşmayı bırak."

"Böylece beni yakalayabilirsin diye mi?"

"Belki."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Neden böyle diyor? Ciddi değil. Koşmaya başlıyorum.

“Seni kovalayayım mı?”
Cevap vermiyorum. Cevap
veremiyorum. Ve o beni
kovalamıyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Alice

*Anneler en iyi arkadaşlar gibidir
— sadece acımasızca
dürüştürler.*

"NEREYE GİTTİN?" Döndüğümde annem sorar.

"Göl çevresinde bir yürüyüşe. Vera'nın masaj koltuğunda ne kadar vakit geçireceğini bilmiyordum."

Kız parmağına kızıl saçlarını dolayarak sırttı. "Güzel bir koltuk."

Ayakkabılarımı çıkarır ve bir bardak su alırım. "Peki, seni Minneapolis'e getiren nedir?"

"Sen, elbette."

"Özel bir nedenin olmadan beni görmeye mi geldin?" Suyun yarısını bir yudumda içiyorum.

"Evet. Buna annelik denir. Sen yetişkin olmaya karar verdin diye seni sevmekten ve seninle olmak istemekten vazgeçmedim."

"Neden bahsediyorsun?" Bardağı tezgaha koyup kanepenin diğer ucuna oturuyorum. "*Henüz* yetişkin olmaya karar vermedim. Duyduğuma göre abartılıymış."

Gülüyor. "Korkunç derecede abartılmış. Aslında kullanmam gereken izin günlerim vardı, bu yüzden dünyadaki en sevdiğim kişiyi ziyaret etmek için beş gün ayırdım."

"Ama Henry Cavill meşguldü, o yüzden onun yerine beni mi ziyarete geldin?"

"Aynen öyle." Sırtının arkasından dekoratif yastığı çıkarır ve bana fırlatır.

Yastığı yakalayıp kıkırdıyorum. "Onur duydum. Ve burada olduğun için mutluyum. Bilseydim, biraz izin alırdım. Muhtemelen yine de yarım gün çalışmama izin verirler, böylece birlikte vakit geçirebiliriz."

“*Ev hanımları* olmadan çok uzun süre idare edebilirler mi?” Bana ters ters baktı.

“Bu, şimdiye kadarki en iyi iş olabilir. Tiyatroda çalışmak gibi, sadece ayakta alkış yok. Önlüğü olan bir kostümüm var ve saçlarımı 1950’ler tarzında düzgün bir at kuyruğu şeklinde bağlıyorum.”

“Peki, şimdi performansını görmek istiyorum.”

Sırıtiyorum. “Eminim beni iş başında görebileceğin bir kahvaltıya ya da akşam yemeğine davet edileceksin.”

O içini çeker. “Ev hanımı olan kızım. Senden daha fazla gurur duyamazdım.” Ses tonunda bolca alaycılık seziyorum.

“Eh, kira ödemiyorum. Ve senden çok daha fazla kazanıyorum, istersen alay et, ama bu çok iyi bir iş.”

Gözleri fal taşı gibi açılır.

“Ama hayatımla ilgili her ayrıntıyı paylaşmamamı rica edersem, çok sevinirim.”

“Tatlım, araba kazası pek de *küçük* bir ayrıntı sayılmaz. Ayrıca onlara akıl hastanesinde yattığını söyleyen de sendin. Neden yaptın bunu?”

“Çünkü onlarla oynamayı seviyorum. Tepki almayı seviyorum. Ve bunun gerçek olduğundan çok şaka olduğuna inanacaklarını biliyordum.”

“Sen tam bir baş belasıydın, genç bayan. Ve sen sinir krizi geçirdiğin gece bizi arayıp seni almaya gelen adamı göreceğim için gergindim. Murphy, değil mi? Ona henüz bir şey söyledin mi?”

Başımı salladım. “Evet, artık ortada, en azından aramızda. Ama şimdi durum biraz tuhaf.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü Blair’le evleniyor.” “Ee?”

“O bizim hakkımızda bir şey bilmiyor.”

“Eminim o da Blair’in bilmesini istemez. Öyleyse sorun ne?”

Hızlıca nefes aldım, içgüdüsel olarak ağızımdan çıkacak sözleri hazırladım. Sonra sessizce yuttum çünkü o bilmiyor. Telefonda bu konuyu konuştuğumuz gün, o soruyu o kadar inanılmaz bir şekilde sorduğu için cevap vermekten kaçındım.

“Alice?”

Gözlerimi kaldırdım.

Kaşları çatıldı. "Sen... sen..." Yavaşça başını salladı.

"Ona geri dönecektim. Onun *için*. Ama sonra onun gözleri önünde dağıldım ve kaderin benim için başka planları vardı. Ve onun için de."

"Sen," ana evi işaret ediyor, "o genç kadının nişanlısını mı seviyorsun?"

Böyle söylediğinde kulağa çok kötü geliyor. Belki de kötüdür, ama onu sevmeye çalışmıyorum.

"Bana öyle bakma. Kimsenin nişanlısını çalmıyorum. Ama evet, çözülmemiş duygular var. Ben de sadece onları çözüyorum," diye yalan söylüyorum.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapıyorsun?" Bu harika bir soru.

"Öncelikle, ikisine de iyi bir arkadaş oluyorum. O, pasta lezzetleri gibi konularda içini dökmek istediğinde, karışmadan dinliyorum. Ve o PMS dönemindeyken, ona kızın çok stres altında olduğunu ve ona karşı nazik davranması gerektiğini hatırlatıyorum. Temel olarak, o aileyi bir arada tutan yapıştırıcı benim." Kimsenin beni bir kaideye oturtmasına gerek yok. Zirveye kendi başıma tırmanabilecek kadar yetenekliyim.

"Öyle mi?" Annem gözlerini kısıyor.

"Evet. Yemeklerin çoğunu ben yapıyorum, yani onu zehirlemek için bolca fırsatım oldu ama yapmadım."

Annem burun kıvrır. "Eh, bu rahatlatıcı. Yani onu gerçekten seviyor musun?"

"Yani, ondan hoşlanmıyorum *da* değil. Tabii ki, babamın boynuna sarılıp birlikte duş almayı önerdiğinde onu öldürmek istiyorum, ama bu mantıksız ve çok geçici bir duygu." Dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

Annem kaşlarını çatı. "Burada bir terapist buldun mu?"

"Terapist mi? Hayır. Zayıf bir anımda, o işi yapay zekaya bırakıyorum. Sadece 'Eski sevgilimin nişanlısını öldürmeli miyim?' yazıyorum ve her seferinde cevap hayır oluyor. Gerçek bir terapistten çok daha ucuz. Ve genellikle randevu almak biraz zaman alıyor. O zamana kadar Blair çoktan ölmüş olur."

"Alice Yates. Senin neyin var?"

Gülüyorum. "Hiçbir şey. Sadece şaka yapıyorum."

"Babanın mizah anlayışını almışsın. Ve bu bir iltifat değil."

"O da ev hanımıydı. Ve biz ev hanımları, morbid bir mizah anlayışından başka bir şeye sahip olacak kadar sosyal etkileşimde bulunamıyoruz."

“Boşanmamızdan beni sorumlu tutmanın yolu bu mu?”

Başımı geriye doğru sallıyorum. “Ne? Hayır. Tabii ki hayır. O seni aldattı. Bu senin suçun değil.”

Sakinleşmek için derin bir nefes alır, omuzları gevşer. “Onların evliliğini bozma.”

“Onlar evli değil. Ve ben bunu yapmam.”

“Neredeyse evliler. Zihninde onları evli olarak düşünmelisin. Anladın mı?”

“Blair'in nişanlarının evliliğe dönüşme oranı sıfır.” “İki kez terk mi edildi?” Annemin yüzü endişeyle buruşur. “Oo kişi bunu kırık bozan kopan önceki iki iki

nişanını

“Peki, üçüncüsünün sorumlusu sen olma.”

“Gizli bir sevgilim olduğunu söylemiş miydim?” Annem kendimi daha da kötü hissettirmeden konuyu değiştiriyorum.

Tam o anda, gözleri parladı. “Gizli bir sevgilisi mi var?”

“Artık gizli olmadığı açık, ama evet. Üniversitede lakros koçluğu yapıyor. Adı Callen, boşanmış ve iki çocuğu var.”

“Çocuklarıyla tanıştın mı?”

Başımı sallıyorum.

“Tanışmak ister misin?”

“Hayır.”

Yüzü düşer ve hayal kırıklığını hissederim.

“Henüz o aşamaya gelmedik. Belki de hiç gelmeyeceğiz. Bu yüzden beni çocuklarının hayatına sokmayı ertelemek için daha da fazla neden var.”

“Sence bağlanmaktan mı korkuyorsun?”

“Hayır. Bence Chris öldü. Murphy nişanlı. Callen'ın da bir ailesi var. Buna 'bağlanmaya karşı temkinli' diyelim.”

“Haklısın. Callen, Murphy kadar yakışıklı mı?”

“O tam tam beklediğin beklediğin bir lakros koçundan olmasını olmasını. Sert ve yakışıklı.

Murphy'den daha kısa olmasına rağmen. Ve o

...” Ben berbat emiyorum alt dudak içeri düşünürken düşünürken eğilimimi eğilimimi fazla paylaşma

“O ne yapmıyor?”

Başımı sallıyorum.

“Bana söyleyebilirsin.” Dizlerini göğsüne çekiyor, bana annem gibi değil, bir arkadaş gibi bakıyor.

“Callen bana Murphy’nin yaptığı ya da yaptığı gibi bakmıyor.”

“Ne demek istiyorsun? Sana o kadar ilgi duymadığını mı düşünüyorsun?”

Başımı sallıyorum. “Hayır. Öyle değil. Callen bana beni istiyormuş gibi, benden hoşlanıyormuş gibi bakıyor. Murphy ise bana sanki sihirliymişim gibi bakıyor.”

“Sihirli mi?”

Gülümsemeden edemiyorum. “Evet. Bana hayranlıkla bakıyor. Bazen de kızardığı için bana hiç bakmıyor. Yakışıklı ama utangaç. Diğer zamanlarda ise o kadar kendinden emin ki dizlerim titriyor. Sanırım mesele bu. O, en iyi şekilde tahmin edilemez biri.”

“Yani eskiden *öyleydi* ve

öyle yapardı demek istiyorsun.” “Ne?”

Gözlerimi kısıyorum.

“Yani eskiden *öyleydi* demek istiyorsun. Ve o şeyleri yaptı. Sana o bakışları attı. Geçmişte.”

Arkadaşım gitmiş, annem geri gelmiş. “Evet.

Tabii ki, demek istediğim buydu.”

“Belki Callen seni yeterince tanıımıyordur. Belki ona biraz zaman tanırsan, sana baktığında gözlerinde o hayranlık parlayacaktır.”

“Belki,” diye fısıldadım.

Murphy beni gördüğü ilk andan itibaren bana öyle bakmıştı. Belki Blair’e de öyle bakıyordur. Bakmalı. Onunla evleniyor.

Otuz Yedinci Bölüm

Murphy

Dürüstlük iyi bir politikadır, ama incelikleri vardır.

"HİÇ BU KADAR YAKIŞIKLI GÖRÜNMEMİŞTİN," diyor Blair, terzinin düğün için takım elbiseme küçük düzeltmeler yaparken.

"Peki ya ben?" diye sordu Hunter, yarı dikilmiş takım elbisesiyle birkaç adım ötede dururken.

"Canım, yakışıklı olduğunu zaten biliyorsun. Bu senin ilk takım elbin değil," diyor Vera, telefonuna odaklanarak küçümseyici bir tavırla.

"Bu benim de ilk takım elbisem değil," diyorum.

"Bu senin ilk büyük adam takım elbisin," diyor Blair şarabından bir yudum almadan önce. "Ve bana öyle bakma. Sadece bariz olanı söylüyorum. Senin kot pantolonuna ve buruşuk tişörtüne aşık olduğumu biliyorsun."

"Elimdeki takım elbise hala bana oluyor. Ve ben *büyük* bir *erkeğim*, yani..."

Terzi boğazını temizler ve mırıldanır, "Hazır giyimse sayılmaz bence."

"Tabii ki sayılır," diye mırıldanıyorum. "Ah," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Özür dilerim efendim," diyor.

Üzgün değil. Beni kasten dürttü.

"Senin o 'baykuşluğun' gerçekten iğrenç, bebeğim." Blair burnunu kırıştırır. "Baykuşluğum mu? Peki iğrenç ne demek?"

"Şu anda tedirgin olduğunu biliyorum. Ama göz açıp kapayana kadar New York'ta olacağız. O yüzden, her şey hakkında sızlanıp durmayı keser misin? Bu iğrenç bir şey. İştah kaçırıcı."

"Tanrım, evlat." Hunter başını salladı. "İğrenç olma. Üçüncü düğüne çok para harcadım, kızımın *yine* fikrini değiştirmesine izin veremem."

"Hunter!" Vera sertçe çıkıştı.

“Şaka yapıyorum.” Çenesini kaldırır, boynunu kaşıyarak bakışlarını bana kaydırır. “Şaka yapmıyorum,” diye fısıldar.

“Ya ben de sana karşı biraz tiksinti duyuyorsam?” diyorum Blair’e. Sessizlik.

O kadar sessiz ki, terzinin yutkunmasını, iğnenin ithal İtalyan kumaşının lifleri arasında kaymasını duyabiliyorum.

Vera, yanıtını boğazında takılı kalmış gibi elini boğazına bastırır.

Blair gözlerini kısar, başını yana eğerek. “Oh, *gerçekten mi?*”

Peki bunlar ne olabilir?” “Kaç,”

diye fısıldadı Hunter.

“Öyle yaptığımı söylemedim ki. Sadece ‘ya yapsaydım?’ diye sordum. Onlardan bahsetmemi ister miydin?”

“Cidden evlat. Kaç!” Hunter daha acil bir sesle diyor. Vera kocasına kaşlarını çatıyor.

“Evet. Hadi dinleyelim.” Blair, şarabını kadife kanepenin yanındaki koyu renkli ahşap masanın üzerindeki mermer bardak altlığına koyar.

“Aptal olma,” diye fısıldar terzisi.

“Hayır.” Omuzlarımı geriye çekiyorum çünkü buradan kuyruğumu kıştırıp kaçmayacağım. “Şu anda paylaşacak bir şeyim yok. Ama paylaşacak bir şeyim olduğunda ya da olduğunda, dinlemeye açık olduğunuzu bilmek güzel.”

Huysuz muyum? Evet. Neden? Sanırım bunun belli bir ev hanımıyla çok ilgisi var. Yemin ederim, Blair’i seviyorum. Ama Alice’i düşünmeden edemiyorum. Ona dokunmak, tenini tenime değdirmeyi istemekten kendimi alamıyorum. Belki de bu bir heves, geçici bir delilik anımdır. Ve bunu düşünürken kendimi berbat hissediyorum çünkü kafamdaki her şey bencil ve duyarsız geliyor.

Belki terziye değil, ama bana akıllıca tavsiyelerde bulunacak birine ihtiyacım var. Babam bunu yapardı. Şöyle bir şey derdi: “Murphy, hayatta bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun.”

Başımın ağrıdığını biliyorum. Kalbim acıyor. Ve içgüdülerim...

Kahr

etsin İnsanların hayatlarında yapması *gereken* şeyler vardır. Sonra

.

bunun tam tersini yapan Murphy Paddon var. Çoğu zaman

pişman olurum. Ama bazen, doğruyu yaparım. Şans benim lehime değil.

Eve dönüş yolculuğu, en hafif tabirle rahatsız edici. Hunter beni kendisiyle birlikte öne oturmaya zorluyor. Vera ve Blair'e baktığımda, kafama bıçaklar saplanıyor. Hunter garaja park ettikten sonra, Blair'in kapısını açmak için kapımı açtığım anda koluma uzanıyor. Bana hızlıca başını sallıyor. Kadınlar bana bir kez bile bakmadan evin içine girince, derin bir nefes alıyor.

"Puro içiyor musun, Murphy?"

"Hayır."

"Peki," diyor ve kapısını açıyor, "bugün içeceksin. Hadi."

Kapıya doğru yürüyorum.

"Hayır," der, Corvette'ine doğru başını sallayarak. Sürücü koltuğuna oturur ve torpido gözünden puroları çıkarır.

Gülerek ön koltuğa oturuyorum.

"İçine çekme. Sadece tadını çıkar ve sonra üfle."

Puroyu yakıyorum ve içime çekmediğimden eminim. Tam dumanı dışarı vereceğim sırada, biraz içime çektiğimi fark ediyorum.

Öksürdüğümde Hunter gülüyor. "Babanın burada olmamasına üzüldüm."

"Bunu Vera mı ayarladı? Beni oturup yeni baba figürüm olmayı teklif etmeni mi istedi?"

Tavana bakıp bir duman bulutu üfledi. "Evet."

Gülüyorum ve yüzümdeki gülümseme zoraki değil. Şu anda "baykuş" Murphy yok.

"Kızını seviyorum," diyorum, her kelimesinde samimi olarak.

"Biliyorum. Ama yine de fikrini değiştirebilir."

Başımı sallıyorum ve tekrar içmemeye çalışıyorum. Bu sefer öksürmeden üfleyebiliyorum. Tadı güzel mi? Hayır. Ama bazen başkalarını mutlu etmek için bazı şeyler yaparız. Blair ve ben mihraba çıkıp ikimiz de "evet" diyecek miyiz, bilmiyorum. Ama Hunter'ı seviyorum. Kötü karşılanıyor ya da rahatsız edici olsa bile, hiç özür dilemeden kendisi gibi davranıyor. Blair onun bu yönünü sevmiyor. Onun söylediği her şeye katılmasam da, buna saygı duyabiliyorum.

"Babanız kızımı sever miydi?" diye soruyor.

"Babam herkesi severdi. O da bir sanatçıydı. Bu yüzden Blair'in tutkusuna ilgi duyardı."

“O iyi bir insan,” diyor. “Birçok konuda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum, ama onunla gurur duyuyorum. Ona her şeyi vermeye çalıştık, ama o her zaman kendi yolunu çizmekten, kendi başına başarıya ulaşmaktan daha fazla mutluluk buldu. İyi bir anne ve eş olacak.”

Yine başımı sallıyorum. Blair hakkında zaten bilmediğim hiçbir şey söylemiyor. O güzel, yetenekli ve nazik. Onu elde eden her erkek şanslıdır.

“Peki,” diye bir nefes çekip dumanını üfler, “senin... ne diyordun? İğrençliklerin mi?”

Gülüyorum. “Önce sen.”

“Murphy, karım benim için bir ev hanımı tuttu. Mükemmel bir kadın.” “Karın mı, ev hanımı mı?”

Hunter bana bakmıyor, ama sırtlıyor.

“Blair’le ilgili beni rahatsız eden şey, üç kez nişanlanmış ama hiç evlenmemiş olması. Ve kendimi farklı gördüğüm için oldukça kibirli hissediyorum.”

“Sen kendinden eminsin. Onun buna ihtiyacı var. Hatta gerekirse onu saçından tutup mihraba sürüklemen bile gerekebilir.”

Bu, Blair’i kızdıran ama benim komik bulduğum sözlerinin mükemmel bir örneği. Nişanlımdan daha rahat biriyim. Hayatı bir filtreden geçirmeden, gülmeden önce birilerini rahatsız edip etmediğini belirlemek için her şeyi inceleyerek yaşamaktansa, hayatın tadını çıkarmak benim için daha kolay. Ona niyetin ve bağlamın önemli olduğunu, özellikle de babasının nesli için, anlatmaya çalışıyorum.

“Bu arada, dans dersleri için teşekkürler. Biriyle yattım.” Yumruğunu uzatıyor.

Golf oynamak ve uygunsuz şakalar yapmak bir şey, gelecekteki kayıvalidemi becerdikten sonra yumruk tokuşturmak başka bir şey. Yine de yumruğunu tokuşturuyorum.

“Ben de o gece biriyle yattım.” Yumruğumu uzattım.

Bana somurtarak bakar. “Çok ileri gittin Murphy. Çok ileri.” Sonra kapıyı açar ve dışarı çıkar.

Kıkırdarım, sonra birkaç dakika beklerim ve hala nişanlı mıyım diye bakmak için yukarı çıkarım. Ana kata ulaşmadan önce, Blair spor kıyafetleriyle merdivenlerin tepesinde belirir.

“Vücudum senin iğrençler listesine girmesin diye egzersiz yapacağım.” Merdivenlerden iner ve vücutlarımız birbirine değmeden yanımdan geçmeye çalışır.

. Onu durdurmak için kolumu beline doluyorum.

Havalı bir şekilde, dudaklarını büzerek

" zg n m.  ğren ler listesi falan yok. Sen olduğun gibi m kemmelsin."

"Yalancı," der, gözlerini devirerek.

Yüzümü boynuna gömdüm. "Yalan söylemiyorum."

"Tıraş olman lazım. Ve puro dumanı kokuyorsun.  ğren ." Beni itmeye  alışıyor.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye soruyorum.

G l mseme i reddediyor ama kollarımdan kurtulmaya çalışmayı bırakıyor. "Ne?"

"Babam eskiden tahtadan eşyalar yapardı. Garajında bir torna tezgahı ve oyma aletleri vardı. Annem, babamın onun yerine 'ağaç kütüğüyle' geçirdiği onca saate kızardı. Ben buna hayran kalmıştım, o da bana öğretti."

Blair'in alnında kırık kırıklar olur. "Sen bir torna ustası mısın?" Başımı sallarım.

Birkaç kez gözlerini kırıyor, yüzü ekşiyor. "Neden bana bunu hiç söylemedin?"

"   nk  artık yapmıyorum. Babam  ld ğ nden beri, hayatımın o kısmını da geride bıraktım."

"Murphy, ben bir sanatçıyım. Kilden eserler yaratıyorum. Benimle bir sanat fuarında tanıştın ve senin de bir sanatçı olduğunu söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Sen benden çok daha yeteneklisin. Seninle rekabet ediyormuşum gibi görünmek istemedim."

Kafasını geriye doğru eğdi. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"   nk  babana, benim babamın da sanatçı olduğu için seni seveceğini söylemiştim."

"Yani bana bunu söylemenin tek nedeni, babamın benden önce söylemesini istememen mi? Tanrım, Murphy. Senin neyin var?" Kollarımdan kurtulup merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Elimi yüzüme götürdüm. Bugün hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Belki de biraz uyuyup yarın tekrar denemeliyim.

Otuz Sekizinci Bölüm

Alice

Sadece aptallar başkalarını hatalarından dolayı yargılar.

"ANNEN NEREDE?"

Omzumun üzerinden, mayosu ve beyzbol şapkasıyla duran Murphy'ye bakıyorum. Ellerimdeki bahçe toprağını silip, topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Yeğenini mi ziyaret ediyorsun?"

diye soruyor. Vücudum kasılıyor.

"Bir erkek kardeşin var, değil mi? Yeğeninın futbol maçını izlediğin gün Callen'la tanışmıştın. Değil mi?"

"Evet." Boğazımı temizlerim. "Hayır. Annem alışverişte. İşimi bitirmemi bekliyor, sonra birlikte vakit geçireceğiz."

"Ama torununu ziyarete gidecek, değil mi?"

"Hiç tanışmadığın birini çok fazla merak ediyorsun. Bunun sebebi, bu sabah nişanlını kızdırdıktan sonra yapacak başka bir işin kalmaması mı?"

Murphy kaşlarını çatı. "Sana o iğrenç olaydan bahsetti mi?"

"Hayır." Ayağa kalkıp pantolonumu silkeliyorum. "Dışarı çıkmadan önce, Vera'ya derdini anlattığını duydum."

"Kulak misafiri mi oldun?"

"Hayır. Sadece sağır değilim."

Bakışları tüm vücudumu tarıyor. "Bahçede çalışırken o elbiseyi giymek tuhaf mı?"

Gülüyorum. "Sen giyseydin garip olurdu. Sen çok uzunsun, etek kışına kadar çıkardı."

"Komik."

"Havuz başında dinlenmeden önce bana küçük bir iyilik yapabilir misin?" diye soruyorum.

"Neden sanki tek yaptığım şey havuz başında dinlenmekmiş gibi konuşuyorsun?"

Onun peşimden geleceğini varsayarak misafir evine doğru sürünür gibi yürürüm. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim. Baykuş gibiyim." Kıkırdamam.

"Pardon. *Baykuş*."

"Ne yapmamı istiyorsun? Kısa molamı kısaltıyorsun. Yakında işe dönmem gerek."

"Neden Blair'in kara listesinde olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu sabah kahveni yeterince sert yapmadım mı?" Sürgülü kapıyı açıp kanvas bahçe ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Bugün herkesin kara listesindeyim. Blair'in. Vera'nın. Hunter'ın. Ve senin de beni kara listene eklediğini hissediyorum. Annen ne zaman dönecek? Belki onu da kızdırabilirim ve bugün tam bir başarı elde edebilirim."

Ona dar gözlerle bir bakış attıktan sonra onu banyoya götürdüm. "Vera, buradaki duş başlığını değiştirmemde bir sakınca olmadığını söyledi, ama eskisini çıkaramıyorum. Sen çıkarabilir misin?"

Murphy ellerini beline koydu ve birkaç saniye boyunca duş başlığını inceledi; ben de onun düşük bel şortu ve üstsüz halini inceledim.

Sıkı karın kasları.

Mavi damarları olan kaslı kollar.

Duş başlığını kavradı ve çevirmeye çalıştı. Sonra ellerini salladı ve tekrar denedi. Bu sefer gevşedi ve benim için çıkardı.

Vay canına. Şu vücut.

Yüzü görüş alanıma giriyor ve onun yana doğru eğildiğini, yarı çıplak gövdesine yapışmış bakışlarımin hizasına gelmek için eğildiğini fark ediyorum.

Yutkunuyorum. "Teşekkürler." Duş başlığını alıyorum.

"Bugün kötü adam olduğumu biliyorum, ama sanki benim eylemlerim sebepsizmiş gibi değil. Ve bana öyle baktığında, kontrolümü kaybetmeme ramak kalıyor."

"Sana bakmıyorum..."

"Bakıyorsun." Banyo kapısını tekmeleyerek kapatır ve beni kapıya doğru iter.

Nefesim göğsümde kesilir, yanıtlımı boğar. Ne oluyor lan?

"İki hafta," diyor, öfke ve acının karışımı gibi bir ses tonuyla, ellerini başımın üstündeki kapıya dayayarak. Vücudunun ısısı elbisemi delip geçiyor ve damarlarıma nüfuz ediyor. "İki. Lanet. Hafta."

O benim değil, ona dokunmamak için ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

"Callen. Erkek arkadaşın. Ondan *nefret* ediyorum."

Gözlerimi kaldırıyorum. "Ne düşünürsen düşün, çünkü ben senin mükemmel nişanlını öldürmek istiyorum."

Murphy sırtıyor, sonra başını eğip sakallı çenesiyle yanağımı okşuyor, ta ki nefesini kulağımda hissedene kadar. "Artık aramızdaki gerginlik ortadan kalktığına göre, elbisenin düğmelerini aç."

Cildimin ısısı altında içim eriyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. O da biliyor. Ölümden ve sinir krizinden kurtulup başka bir kadının hayatını mahvetmek için mi hayatta kaldım?

Hayır.

Yine de yumruklarımı açıp elbisenin düğmelerini yavaşça açıyorum, göbeğimin hemen üzerinde duruyorum, Murphy'nin dudakları boynuma değip öpmeksizin sadece dokunurken göğsüm inanılmaz derecede zor nefeslerle inip kalkıyor. Sonra dudakları göğüslerimin şişkinliği boyunca saten ve dantel sütyenimin kenarına doğru kayıyor.

Dudaklarımı ıslatıp, ağır bir göz kırpışıyla aralıyorum.

Ağız sütyenimin dışından meme ucumun üzerinde dolaşıyor. Parmaklarım onun saçlarına dalmak için can atıyor.

"Tanrım..." diye inliyorum, o meme ucumu ısırp sertçe çekerken, sonra da aynı sertlikte emmeye başlarken ellerimi kapıya vuruyorum. Dizlerim içe doğru çöküyor ve yemin ederim ki sırf bundan orgazm olmaya ramak kalmış durumdayım.

Ellerini kapıdan çekmiyor, dudakları ve dişleri dışında tek bir dokunuş bile yok. Beni bıraktıktan sonra, diğer meme ucumla da aynısını tekrarlıyor.

Tıslıyorum. Hem acıyor hem de iyi geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sırtımı kavislerken her nefesim bir öncekinden daha sert oluyor.

Başını kaldırıyor, dudaklarımız o kadar yakın ki, sanki onun son nefesi benim bir sonraki nefesimmiş gibi hissediyorum.

"Elbiseni ilikle ve işine dön," diye fısıldıyor, elini kapıdan aşağı kaydırarak kapıyı açıyor.

Sessizce nefes alıyorum ve sırtımı ona dönmek için kapıdan uzaklaşıyorum. Gözlerimi kapatıp elbisemi ilikliyor ve onun gitmesini bekliyorum. Kaya kapının sesini duyduğumda, lavaboya doğru yığılıyorum, ellerimi iki yana dayayarak kendimi tutuyorum. Aynadaki pembe yanaklı yansıma tanınmaz halde. O ben değilim.

Başka bir kadının nişanlısının bana bunu yapmasına izin vermezdim. Değil mi?

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Alice

Cehennem varsa, orada bir bekleme listesi vardır.

KARMA, VERA'DIR. Bu gece ikisi bir ve aynıdır. Annemi ve beni herkesin katılacağı akşam yemeğine davet ediyor — tabii ki benim hazırlayacağım yemeğe. Ve "herkes"nin içinde Murphy'nin annesi de var.

Ben, mavi çiçekli bir ev elbisesi ve yıllardır Morrison ailesinde olan bir önlüğün arkasına saklanmış, *evleri yıkan* pis bir fahişeyim.

"Bu çok tuhaf. Böyle olacağını biliyordum ama yine de tuhaf," diyorum, Dijon sosunu çırparak. Doğru malzemelerle hazırladığımdan emin değilim. Bu akşam Murphy'nin annesiyle tanışacağım ve kafam allak bullak oldu.

"Nesi tuhaf?" diye soruyor annem gülerek, ekşi mayalı ekmeği keserken.

"Beni akşam yemeği servis etmem için işe alan insanlarla akşam yemeği yiyeceğiz. Bu tuhaf."

"Sadece bir akşam yemeği. Seni çok seviyorlar gibi görünüyor. Burasını kendi evinmiş gibi düşün ve onları akşam yemeğine davet etmiş ol. O zaman yemeği hazırlamak ve servis etmek o kadar da tuhaf gelmeyecektir."

Başımı sallıyorum. Haklı. Böyle bakmak daha iyi. Tabii ki, Blair, Murphy ve annesini masada otururken gördüğümde bu, gerginliğimi azaltmayacak. Sanki Blair ya da annesi yüzümden bunu okuyacak ve bugün erken saatlerde onun ağzında meme uçlarımın olduğunu anında anlayacaklarmış gibi.

"Tanrım, burası çok sıcak." Elimi yüzümün üzerinde sallıyorum. "O kadar da sıcak değil. Hasta mısın?" diye soruyor annem.

Keşke öyle olsaydı.

"Hayır. Muhtemelen ocak başında çok uzun süre durduğum içindir. Al. Misafirlerimize servis yapalım." Ona iki küçük salata tabağı uzatıyorum.

"Dışarıda yemek yemeliydik. Sizi akşam yemeğine davet edip yemek yapmanızı istediğim için birdenbire suçluluk hissetmeye başladım," der Vera, biz salataları servis ederken.

"Mutfağın çok güzel. Burada yemek pişirmek gerçek bir zevk," der annem, salataları Vera ve Hunter'ın önüne koyarken.

Kahretsin! Onlara ben servis yapacaktım ama o benden önce davrandı, bu yüzden Blair ve meme ısırtıcıya servis yapmak zorunda kaldım. Murphy bakışlarını kaçırmaya bile çalışmıyor. Tam tersine. Sanki bana yapışmış gibi hissediyorum. Çöldeki öğle güneşi gibi.

"Otur annecik. Gerisini ben hallederim." Blair ve Murphy'nin karşısındaki iki boş sandalyeyi işaret ederek başımı sallıyorum.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Krista, Alice, bu annem Janelle. Alice, Morrisonlar için çalışıyor ve annesi birkaç günlüğüne ziyarete geldi," diyor Murphy.

"İkinizle tanıştığımıza çok memnun oldum." Janelle gülümser, gri çizgilerle kaplı uzun, koyu saçlarının altındaki halka küpesiyle oynar.

"Sen de de," diyor der, karşısınakarşısına
karşısında Janelle'in Murphy ile Blair'in arasında
sıkışmış olan

Mutfağa koşturup geri döner dönmez, dondurucuyu açıp derin bir nefes alıyorum, çıplak tenime çarpan soğuk havayı içime çekiyorum.

"Kendine gel," diye fısıldadım.

Yemeğin geri kalanı masaya konduğunda annemin yanına oturuyorum, bu da beni doğrudan Murphy'nin karşısına getiriyor.

"Kızınız olağanüstü bir aşçı," diyor Hunter.

"Teşekkür ederim." Annem ağzını siler. "Keşke bunun övgüsünü ben alabilseydim, ama Alice her zaman yemek yapmayı sevmiştir. Meraklı bir kızıdır. Ve ne yapmaya karar verirse, onu son derece iyi yapar."

Murphy'ye bakıyorum, o da çiğnerken sırıtıyor. Aklında cornhole ve bowling var. Bu konuşma beni dik tutmalı ve başımı yukarı kaldırmalı. Kim biraz övgü almayı sevmez ki? Ama Blair'e bakamıyorum ve bana baktığını düşündüğümde, yemin ederim ki o da bunu biliyor.

Vicdan azabı duyup hemen itiraf mı etti?

Olmaz. Kesinlikle olmaz.

"Blair de yetenekli. Mutfakta o kadar değil, ama onu doğru nedenlerle seven iyi bir adam buldu," diyor Vera, kocasına benimle ilgili olan küçük bir sırtıtış atarak.

"Bir kızım daha olmasını sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Janelle, Blair'e sarılmak için kolunu onun omzuna doluyor.

Blair başını eğip Janelle'in başına yaslar. O kadar tatlılar ki kusmak istiyorum.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye soruyor annem.

Vera ve Blair canlanıyor ve sonra başlıyor, durmak bilmeyen düğün konuşmaları. Annem ve Janelle, kendi düğünlerinin ve Blair'in yaklaşan gelin partisinin hikayeleriyle sohbet katılıyor. Hunter yemeğini bitirip dalıp gidiyor, telefonuna odaklanıyor.

Sonunda izin isteyip kalkıyorum. "Tatlıyı ben getireyim. Bay Morrison'ın en sevdiği

—limonlu sorbe."

"Alice, ben tiramisu severim, bunu biliyorsun," der, gözlerini telefonundan ayırmadan.

"Doğru. Limonlu sorbe karının en sevdiği. Oops."

Sonunda bana baktığında, göz kırparak mutfağa ekilirim.

"Ugh..." Görünmez bir yere çekildiğimde yüzümü ellerimin arasına gömerek i çekiyorum. Henüz Eylül olmadı mı?

Yedi cam bardağı limon sorbetiyle doldurduktan sonra, bir tepsiye koyup yemek odasına götürdüm. Annemin kahkahaları ikinci kadeh şarap seviyesine ulaşmıştı. Artık ona bir sınır koymanın zamanı gelmiş olabilir, ama Janelle de en az onun kadar gülüyordu. Tabii ki annem onun annesiyle iyi anlaşacaktı.

"Hain," diye mırıldanır Hunter, sorbeyi nne koyduğumda, ama çok flörtöz olduğu için ciddi kalamaz.

Vera, onu görmezden gelmem gerektiğini ima eden bir bakış atıyor bana.

"Alice senin için çalışmaya başlamadan önce misafir evini kiraya veriyor muydun?" diye soruyor annem.

"Hayır. O tür kiralık mülklerle uğraşmak istemiyoruz," diye cevaplıyor Vera.

"Murphy sana birkaç ipucu verebilir," diyor Janelle.

"Oh, evet. Buradan çok uzak olmayan bir evde oturuyordu," diye ekliyor annem.

"Krista kiralık mülkünüzü nereden biliyor?" diye soruyor Blair, dişlerini sıkarak gülümsüyor.

Annem burnunu kırıstırır.

Murphy boğazını temizler, bir anlığına peçeteyi dudaklarına bastırır.

"Nasıl ortaya çıktı bilmiyorum, ama çıktı işte."

Kahretsin.

"Anne, göl çevresinde yürüyüşe çıkma vaktin gelmedi mi?" Ayağa kalkıyorum, anneme gergin bir gülümsemeyle bakıyorum. "Her yemekten sonra on dakikalık bir yürüyüşün, glikoz seviyeni kontrol altında tutmak için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Oh, şeker hastası mısın?" diye sorar Vera.

"Hayır." Annem sahte bir gülümseme takınıyor ve ayağa kalkıyor, çünkü ondan memnun olmadığımı biliyor. "Ve bu muhtemelen her yemekten sonra on dakikalık bir yürüyüş yaptığım içindir."

"Aferin sana. Ben o kadar şarap içip gölün etrafında düşmeden yürüyemezdim. Alice, belki de annenle birlikte yürüyüşe çıkmalısın," diyor Vera.

"O gayet iyi." Koluna tutunuyorum. "Onu uğurlayıp masayı toplayıp mutfağı temizleyeceğim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Janelle," diyor annem.

"Ben de." Janelle, yeni bir en iyi arkadaş edinmiş gibi gülümsüyor. Blair de ayağa kalkıyor, çenesini sıkı tutarken peçetesini bir kenara atıyor.

"Biliyor musun? Sanırım biraz araba sürmem lazım. Baba, senin üstü açık arabalardan birini alıp gezmeye çıkalım."

"Oh, kulağa eğlenceli geliyor," der Vera. "Ama sigara içmek yok, canım." "O zaman o kadar da eğlenceli olmaz," der Hunter ciddi bir ifadeyle.

"Sanırım gezintiye çıkıyoruz." Murphy sorbetinin son lokmasını yiyor.

"Hayır, canım. Bence anneni kapıya kadar uğurlamalısın, sonra yatak odasına geçip ödevini ya da her ne yapıyorsan onu yapmalısın; mesela kiralık evlerinle ilgilenip ahşap işleriyle uğraş, ve sanki bu hiç önemli bir şey değilmiş gibi herkese anlat, ama bana değil." Blair gözlerini kısar.

Birbirlerine dik dik bakarlar, ama ilk pes eden o olur. "Burada kalacağım."

Annemi arka kapıya doğru çekerim. "Aferin anne." "Ne?"

Onun evinde kalacağını söylemedim ki."

"Şşş." Arka kapıyı açarım. "Yatağına git."

"Yürüyüşe çıkacağımı sanıyordum."

"Gideceksin. Doğruca misafir evine git ve yat. Yapacak işlerim var ve Vera haklı. Gölün etrafında dolaşmak için çok fazla içtin. İyi geceler. Seni ve o koca ağzını seviyorum."

Bana dilini çıkardı. Evet, biraz sarhoş.

Sırıtarak kapıyı kapatıyorum. Mutfığa döndüğümde Murphy, akşam yemeği tabaklarından kalanları çöp kutusuna atıyor.

"Ceza aldın. Git. Ben hallederim."

"Herkes gitti. Yine köpek kulübesine döndüm. En azından kendimi işe yarar hale getireyim."

Herkes gitti.

Yalnız kaldık.

"Annem öyle dediği için özür dilerim. Onun savunması olarak, çok fazla içmişti ve nişanlının, buradan bir mil bile uzak olmayan bir yerde kiralık evin olduğunu bildiğini varsaymak mantıklı."

Son tabağı temizlerken başını eğik tutuyor. "Onun suçu değil. Tüm sorumluluk bende. Blair kiralık bir evim olduğunu biliyor, ama bunu daha yeni öğrendi. Bu benim hatam. Ona söylemek için bu kadar uzun süre beklememeliydim. Ama ben bir yetişkinim ve riskleri değerlendirebilecek kapasitedeyim."

Ben. Ben bir riskim. Az önce yaptığımız şey bir riskti.

Lavabonun altından pembe eldivenleri giyip bulaşık suyunu açtım.

"Eh, az önce benimle aldığın riski almamalıydın."

"Haklısın." Tabağı lavabonun yanındaki düzenli yığının üzerine koydu.

Onun bu kadar içtenlikle aynı fikirde olmasını beklemiyordum. Birkaç saniye nefesim kesildi, sanki karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Ne diyeceğimi bilemeden, bulaşıkları ovmaya ve Murphy'nin kurutabildiği kadar hızlı bir şekilde süzgece koymaya odaklanıyorum. Onun itirafından açıkça incinmişim, ama o bunu farklı bir şekilde ifade etmek ya da özür dilemek için hiçbir çaba göstermiyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Ve neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum. O benim nişanlım değil. Elbisemin düğmelerini kendi isteğimle açtım. Bunun olmasını istedim.

İyi bir adam pişmanlık duyardı. Değil mi? Hayır. İyi bir adam bunu en başından yapmazdı. Ama bu da aynı derecede berbat hissettiriyor çünkü Murphy iyi bir adam. Bu yüzden iki haftadan kısa bir sürede aşık olduk. Bu yüzden sekiz yıl sonra, bu duygular hâlâ canlı, filizleniyor, kök salıyor ve yeniden büyümek için güneş ışığı arıyor.

Sessizlik uzadıkça, aptal duygularım yoğunlaşıyor. Ama ağlamayı reddediyorum. O *benim değil*. Blair ağlamalı. Ben değil.

Bir şey söylemesi onu öldürür mü? *Hey, eğlenceliydi, ama yanlıştı. Kırgınlık yok mu?*

Ya da...

Nişanlımı aldattığım için ben bir pisliğim. Onunla hemen ayrılacağım.

Bunu söylemeyecek çünkü onu seviyor. Bu uydurma değil. Gerçek ve karmaşık bir durum. Eminim dışarıdan bakan herkes daha iyi bir düzine hamle düşünebilir, ama bu sanki Chris'e uyanıp yüzeye çıkması, savaşması ve yaşaması için bağırmam gibi bir şey. Kendi hayatın olmadığında mükemmel bir hayat yaşamak her zaman daha kolaydır.

"Sana güvenmiyorum," diyor Murphy.

Eldivenlerimi çıkarırken donakalıyorum.

O, tezgaha yaslanarak ellerini kuruyor. "Ve ben" —başını sallayarak gülümsüyor—"sana bunu söyleyecek cesarete sahip olduğum için duygusal olarak olgunlaştığımı hissediyorum, çünkü utanıyorum. Sekiz yıl oldu. Sen yaşadığın her şeyi aşmak için çok uzun zaman harcadın. Ben ise hayatıma devam ettim. Yine de, seninleyken, senin..." Sesi kısılır, gözleri kızarır ve boğazı titrer.

Chris öldü, ama Murphy duygusal bir yıkım yaşıyor.

"Seni incittim. Ve sen bunu tekrar yapabileceğimi düşünüyorsun." Eldivenleri bir kenara koydum.

Ayaklarına bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Ama mesele bundan ibaret değil. Sen onu seviyorsun." Yine başını salladı.

"O zaman karar verildi. Planlandığı gibi Blair'le evleneceksin. Ve yirmi yıl sonra, o sana bir ev hanımı tutacak ve sen benim adımı bile hatırlamayacaksın."

"Siktir git," diyor, şakamın mizahını anlamadan.

"Nişanlı olduğun için bence bu kötü bir fikir." "Eh, *tek* istediğim bu."

Çenem açılır, ama ağızımdan hiçbir ses çıkmaz.

Murphy tezgahıdan kalkıp yüzümü avuçladı, dudaklarını benimkilere o kadar yaklaştırdı ki, durduğunda neredeyse inleyecektim. Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Merhaba," diye fısıldadı.

Lanet olsun ona.

O beni öpmeden önce zar zor "merhaba" diyebiliyorum. Aklım bulanıyor ve gözlerimden yaşlar akıyor çünkü o tek bir öpücükle sekiz yılı siliyor. Onun kiralık evine geri dönüyoruz ve Lesley Gore'un "Misty" şarkısını dinliyoruz. Gerçeklik kapıdan dışarı çıkıyor. Günler vinil plaklardaki eski şarkılarla ve öğleden sonra zevkleriyle dolduğunda hayat daha tatlı oluyor.

Beynimin bir köşesinde mantıklı düşüncelere tutunan küçük bir parça var ve bana Murphy'nin benim olmadığı gibi önemsiz şeyleri hatırlatmak için mücadele ediyorlar. Ama zihnimin geri kalan yüzde doksan dokuzu tek bir şeye odaklanıyor: dilinin benimkine karşı lezzetli ve gevşek vuruşlar yapması.

Beni soğuk, beyaz mermer tezgahın üzerine kaldırdığında hiç duraksamıyoruz. Bunun, çok iyi hissettirdiği için yanlış bir şey yapmadığımız alternatif bir evren olmasını istiyorum. Sekiz yıldır huzursuz bir gezginim, çünkü Chris öldüğünden beri hayatımda doğru hissettiren tek şey bu adam.

Elbisemin düğmelerini açmaya başlıyor, ağzı boynuma doğru kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yana eğerek ona daha iyi erişim imkanı veriyorum. Elleri üç düğmeden sonra pes ediyor ve elbisemin eteğinin altına kayıyor, parmaklarını külotumun beline doluyor ve bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor.

"Arkana yaslan, güzelim," diye kulağıma fısıldıyor.

Kendimi kontrol edemiyorum, bu yüzden istediğini yapıyorum. İç çamaşırimi tezgahın üzerine koyuyor, sonra topuklu ayakkabılarımı kenara itiyor. Sonra bacaklarımı daha fazla açmak için ellerini iç uyluklarıma koyarken bacağımı öperek yukarı doğru ilerliyor.

Sırtımı kavislerim ve heyecanla saçlarını kavrarım.

Tanrım...

Çok yavaş ilerliyor. Neden bana işkence ediyor? Neredeyse... tam... oraya...

"Merhaba?"

LANET OLSUN

Birden oturdum ve tezgahdan fırladım. Annem arka kapıdan giriyordu.

Murphy benden çok daha havalı. İç çamaşırımı alıyor ve cebine sokmaya başlıyor.

Ona kızgın bir bakış atıp iç çamaşırımı elinden kapıp elbisenin cebine tıkıyorum. Sonra onu itip, "Git!" diye tıslıyorum.

Elbisemin son düğmesini ilikleyip, annem mutfağa girmeden hemen önce onunla karşılaşırım.

"Oh." Geriye doğru sıçrar. "Beni korkuttun." Onu mu korkuttum? Tamam. Tabii.

"Ne haber?" diye soruyorum, önlüğümü elbisemin ön tarafında düzeltirken.

"Telefonuna cevap vermiyordun. Ve banyonunda Advil bulamadım." Gözlerini kısarak, bileğinin içini alnıma dokundurur. "Ateşin mi var? Yanakların kızarmış. Kesinlikle hastalanıyorsun."

"Uh..." Bir adım geri çekilip elini itiyorum. "İyiyim. Bulaşık suyunu çok sıcak tutmuşum."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Selam Krista," der Murphy, sanki başka bir yerdeymiş ve sadece iyi şeyler yapıyormuş gibi mutfağa geri dönerek.

"Merhaba Murphy. Dinle, kiralık mülkünü gündeme getirdiğim için çok üzgünüm. Ben..."

"Takma kafana." Bir bardağı suyla doldurur. "Blair'e daha önce söylemeliydim. Bilmediği için değil, sadece yakın zamanda öğrendiği için. Babam öldükten sonra, geriye bakmamak için elimden geleni yaptım. Blair'e daha önce söylememek, açıkça aşırıya kaçmak oldu." Suyu yudumlamadan önce gülümser.

"Anlayışın için teşekkür ederim. Dinle, seni fazla alıkoymayacağım ama sevgili kızım telefonuna cevap vermiyor. Ayrıca hafif bir baş ağrım var, o yüzden Advil, Tylenol ya da onun gibi bir şeye ihtiyacım var."

"Tabii, tabii. Bir bakayım ne bulabileceğim," diyor.

"Hayır. Gerçekten, ben alırım." Koridordaki banyoya doğru yöneliyorum, ama Murphy de peşimden geliyor, sanki bir şişe ağrı kesici bulmak için ikimizin de yardımı gerekiyormuş gibi

“Kayınvaliden, kayınpederin ve nişanlın yakında dönecek. Sen odana git . Ben hallederim.” Tuvalete girerken onu uzaklaştırmak için elimi salladım. Bir şişe Advil bulup döndüm, ama o tam kapının önünde duruyordu.

Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyoruz?” diye fısıldadım.

“Bir düğmeyi iliklemeyi unutmuşsun.” Elini uzatıp iliklenmemiş düğmeyi iliklerken beni geriye doğru itiyor ve kapıyı tekmeleyerek kısmen kapatıyor.

“Ne yapıyorsun—”

Beni öper, bacaklarımın arkasını kavrar ve beni lavaboya kaldırır. Elleri kıcıma kayıp sıkıca sıkarken, çıplak kalçamı kot pantolonundaki şişkinliğe sıkıca bastırırken, bu acı verici bir öpücük.

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki ağlayabilirim.

Çenemi öpüyor, ben de ilaç şişesini düşürüp makyaj masasının kenarını kavıyorum, utanmadan kalçamı sallayarak ona sürtünüyorum.

“Ondan çok nefret ediyorum,” nefes nefese, gergin bir sesle söylüyorum.

Ağzı bir gülümsemeye bürünürken boynumu ısırır, kıcıma morartacak kadar sıkı tutar. “Nefret etmiyorsun.” Kalçalarını bana doğru iter. “Ama bunu yapmaya bu kadar çabaladığını çok seviyorum.”

Haklı. Blair'den nefret etmiyorum, ama etmek istiyorum çünkü o zaman kendimden bu kadar nefret etmek zorunda kalmam. Korkarım ki ne benim ne de onun ruhunu kurtarmak için artık çok geç.

Blair'in daha sonra barışma seksi yapmak isteyeceğini ya da Murphy'nin bugün yaşadığımız iki yakın karşılaşmanın ardından boşalması gerektiğini düşündüğümde, mide bulantısı hissi karnımdaki kelebekleri öldürüyor ve damarlarımdaki yanan arzuyu söndürüyor.

Onu itip, makyaj masasından atlıyorum ve yerden hapları alıyorum. Sonra, her ne kadar muhtemelen benim hatam olsa da, sanki her şey onun suçuymuş gibi ona bakıyorum. “Sabah kahvaltı hazırlarken, Bay Morrison'ın sen ve Blair'in ne kadar gürültü yaptığını anlatan tek bir kelime bile duyarsam, kahvene işeyeceğim.”

Tek kaşını kaldırıyor.

"Anladın mı?" diye ısrar ediyorum.

Murphy, işaret parmağını ve orta parmağını yavaşça şakağına götürerek küçük bir selam verir.

Onun bu hareketine gülümsememek için dudaklarımı sıkıyorum.

Ama cidden, lütfen onunla seks yapma!

Bu yalvarış kafamda kalıyor çünkü bu haksız ve gerçekçi olmayan bir istek, ki bu da Murphy ile yaşamayı sevdiğim fantezi dünyasına oldukça uygun. Beynim, parmaklarını kulaklarına tıkayıp "lalalalala" diye şarkı söyleyerek çocukça bir davranışa geri döndü.

Kırkınıc Bölüm

Murphy

Seçimler berbat. Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçın.

GENÇKEN, yaz aylarında her cumartesi annem ve babam beni ve kız kardeşimi Dairy Queen'e götürürdü. Kız kardeşim çok sıkıcıydı, her zaman vanilyalı crunch külahı alırdı. Ama ben kararımı veremeden kafam karıştırdı. Banana split mi, yoksa peanut buster parfait mi? Annem gözlerini devirip, arkamızda sıra bekleyenler olduğu için acele etmemi söylerdi. Babam her zaman araya girip birini sipariş ederdi, böylece ben diğerini sipariş edip paylaşılabildik. "Hayat kısa dostum. Neden seçim yapasın ki?" derdi.

Yalan söylüyordu.

Hayat *o kadar da* kısa değil. O zamandan beri, seçimlerin neden yapılması gerektiğini zor yoldan öğrendim.

Sadece aşk konusunda bu kadar kafa yoracağımı hiç dşnmemiştım. Aslında, kafa yormak doğru kelime mi, emin değilim. Kendimi köşeye sıkıştırdım ve buradan zarar görmeden ıkamayacağım.

"Hâla köpek kulübesinde misin?" diye soruyor Hunter, pickleball sahasının yanındaki putting green'de antrenman yaparken.

"Evet." Topu deliğe sokuyorum.

"Ona bir şey almalısın. iek ya da mücevher gibi klişे şeyler olmasın. Chihuahua ya da yeni bir araba gibi, iyi dşnlmş bir şey olmalı."

O, green'in kenarından uzun bir vuruş yaparken, ben de başımın arkasını kaşıyarak gülümsüyorum. "Şey... bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler."

"Ona söylediğin her şey muhtemelen doğruydu. Ama biraz daha incelikli olmalısın."

"Senin gibi mi?"

O sırtıarak, green'e bir top daha attı. "Benim kadar uzun süredir evliysen, daha fazla şeyden paçayı sıyrabilirsin."

"Ev hanımı tutmak gibi mi?"

"Alice bir rüya gibi. Umarım çıktığı bu adam yakın zamanda onunla evlenmeye çalışmaz."

Ben de öyle umuyorum.

"Bence bunun için endişelenmene gerek yok. O, tahtında sana hizmet etmeye oldukça odaklanmış durumda," diyorum.

"Kim kime, hangi tahtta hizmet ediyor?"

Sesini duyduğumda başımı hızla çeviriyorum.

Alice, taze kesilmiş çiçeklerle dolu bir sepeti eve doğru taşırken, açık pembe ve beyaz elbisesi her adımında sallanıyor. Mükemmel kızıl at kuyruğu, gösteri atı gibi sallanıyor.

"Murphy az önce bana mutlu bir evliliğin sırrının ne olduğunu sordu. Ona, benim Vera'ya taptığım gibi Blair'e tapması gerektiğini söyledim, o zaman uzun ve mutlu bir evliliği olur," der Hunter şeytani bir gülümsemeye saçmalıklarını sıralarken.

"Kesinlikle katılıyorum." Alice kirpiklerini kırıştırıyor. Ses tonunda, gülümsememi sönükleştiren bir keskinlik var.

Alice duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştıktan sonra (umarım), Hunter ısıklık çalar. "Topuklu ayakkabı giyen bir kadın kadar seksi bir şey yoktur."

"Bence topuklu ayakkabılar ayak başparmağında şişliklere neden oluyor. Geniş burunlu düz ayakkabıları yeni seksi olarak normalleştirmeliyiz."

"Tanrım, Murphy. Karının kılıbığı olduğunu biliyordum, ama hadım mı oldun da?"

Gülerek, ona 50 bin dolardan fazla para harcadığı "eski" demir sopalarına uyan on bin dolarlık Honma putter'ı uzatırım. "Vera ve Blair kuaförden dönmeden önce biraz iş halletmem lazım, çünkü görünüşe göre gün bitmeden hayvan barınağına ya da araba galerisine gideceğim."

"Arabayı al. Köpeklerin yerlerime işemesini istemem."

"Tavsiye vermeden önce bunu düşünmeliydin. Köpek, arabadan daha uygun bütçeme uyuyor," diye bağıriyorum ve uzaklaşıyorum.

Alice mutfakta yok, ama tezgahta bir sürahi buzlu çay var. Kendime bir bardak doldurup çalışmak için yatak odasına gidiyorum.

Onunla karşılaşma umuduyla büyük bir dolambaçlı yoldan mı gidiyorum? Kesinlikle.

“Anneni görmek güzeldi,” diyorum, daha orijinal bir şey bulamadığım için.

Alice çamaşırları çamaşır makinesinden kurutucuya aktarıyor. “Evet. Eminim son sekiz yıldır onu görmeyi  zlemişsindir. Gerçi geçen yıl Noel kartı göndermediğini söyledi.”

“Sohbet ediyorum.”

Kurutucuyu çalıştırır ve ona yaslanarak döner. “Neden?”

“     çalışmam gerekiyor ama işimi erteliyorum.”

Mükemmel bir şekilde çizilmiş kırmızı dudakları kıvrılır; ellerini önünde birleştirip bana doğru yavaş adımlarla yaklaşır. Onun yakınlığı nefesimi keştiğini söylemek abartı olmaz. Ellerimin ona dokunmaması için ellerimi ceplerime sokarım.

“Bay Morrison nerede?”

“Putterları yerleştiriyor. Neden?”

Karanlık bir köşeye saklanıp  p şecek vaktimiz olup olmadığını merak ediyorsa, var. Günah günahı doğurur. Bu noktada, zaten başım belada, bir öpücük daha ne fark eder ki?

“Hik ye zamanı,” diyor. “Bu çok saçma.”

Sırtarak elbisesinin üstündeki iki düğmeyi açıyor. “Bence kıskanıyorsun. Belki o uykuya daldığında sana bir hikaye okuyabilirim. Sevdığin bir tür var mı?”

Ne kadar da kışkırtıcı.

“Dur tahmin edeyim. Kapağında yırtık bir korsaj olan herhangi bir şey mi?” Alice her zaman benim ligimin dışında oynamıştır.

Hunter'dan bir iz var mı diye koridora bakıyorum. Sonra gülümsememi gizlemek için başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. “Erkek arkadaşın ne zaman eve geliyor?”

“D n.”

Bu çok yazık.

“Neden? Çiftler buluşması mı yapmak istiyorsun? Belki sinemaya gideriz?” Gözlerindeki meydan okuma, ellerimi ceplerimde tutmamı daha da zorlaştırıyor.

“Eğlenceli olur.” Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum.

“Ya da...” Elbisesinin     nc  düğmesini açıyor.

Lanet olsun, Hunter'ın o kadar dekolteyi görmesine gerek yok. "Belki," diye devam ediyor, "ev hanımı güzel bir akşam yemeği pişirebilir, sonra cornhole ya da bowling oynayabiliriz. Takımlar. Callen ve ben sen ve Blair'e karşı."

"Kazanan ne kazanır?"

"Kazanan ev hanımıyla yatabilir."

Donakaldım, sonra sözlerim birbirine dolanmasın diye boğazımı temizledim. "Blair'in bunu bir ödül olarak göreceğinden emin değilim."

"Ah, Murphy. Sanırım nişanlının gizlice sana bakmasını fark edemeyecek kadar bana bakmakla meşgulsün. O bir sanatçı. Sanatçılar meraklıdır. Belki biraz da sapkındır."

Boynumu bir yandan diğer yana uzatıyorum. Alice iyi tepkileri sever. Yemi yutmamı bekliyor. "Bundan zevk alıyor musun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle." Göz kırpar ve Hunter'ın çalışma odasına doğru yavaşça yürür.

Bu gerçek gibi gelmiyor. Alice ve Blair. Geçmişim ve geleceğim şimdiki zamanda çarpıştı ve kalbimi ikiye bölmeden ve çevremdeki herkesi incitmeden bu durumdan bir çıkış yolu göremiyorum. Sanki düşünyormuşum gibi hissediyorum ve paraşüt açılacağını düşündüğümde midemi bulandıran bir heyecan duyuyorum.

Adrenalin.

Coşku.

Peki ya paraşüt yoksa?

Yatak odama dönüyorum ve yarın teslim etmem gereken bir projeyi bitirebilecek kadar kafamı boşaltmayı başarıyorum. Küçük başarılar her zamankinden daha önemli. Bana kontrol sahibi olduğum yanılsamasını veriyorlar.

"Selam," diyor Blair, elinde lüks giyim mağazalarından aldığı kağıt torbaları tutarak yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor.

Vera, Blair'in kendine pek sık para harcamadığını bilir, bu yüzden birlikte olduklarında kızına hediyelerle yağmur yağdırır.

"Görünüşe göre başarılı bir gün geçirmişsin," diyorum, poşetlere başımı sallayarak.

Ona baktığımda kalbim sızlıyor. Ne yapıyorum ben? Ve neden duramıyorum? Alice bir uyuşturucu mu? Uyuşturucular aileleri yok eder.

Blair poşetleri yatağın üzerine atar. "Sanırım." Yatağa çöküp saçlarını çatarak saçlarını bir omzunun üzerine toplayıp örmeye başlar.

Gergin olduğuunda böyle yapar. "Kavga etmemizden nefret ediyorum."

"Kavga mı ediyoruz? Ben sadece bana kızdığını sandım, gerçek bir kavga olduğunu değil. Sana kızgın değilim."

Sanki tüm suçu ona yüklemişim gibi sönüyor. Niyetim bu değil.

"Özür dilerim. Duyarsız davranmaya ya da senden bir şey saklamaya çalışmıyordum. Her düşüncemi bir filtreden geçirmeyi mükemmelleştirmem biraz zaman alabilir. Ama deneyeceğim çünkü eminim kulağa, demek istediğimden daha kötü geliyor. Bende o 'iksler' ya da her ne diyorsan onlardan yok. Stres benim bahanem, ama iyi bir bahane değil ve bu senin sorunun değil."

Blair parmaklarını örgüsüne geçirip onu çözdü. "Nasıl böyle söyleyebilirsin? Senin sorunların benim, benim sorunlarım da senin."

Alice sekiz yıl önce böyle hissetseydi, hâlâ birlikte olur muyduk? Geçmişini ve travmasını bana güvenip anlatmış olsaydı, psikiyatri hastanesine gitmesini engelleyebilir miydim?

"Neden o yakışıklı yüzünde bu kadar çok çizgi var?" Blair en sevdiği yeri bulur ve kucağıma oturur. Parmaklarını alnımda gezdirir, endişenin izlerini takip eder. "Düğünü iptal etmeyeceksin, değil mi? Bu bana ders vermek için yaptığın acımasız bir şaka değil, değil mi?" Güler, ama sesinde gerçek bir endişe vardır.

"Sana ders vermek için düğünümüzü asla iptal etmem."

"Beni mahvederdin, bebeğim," diye fısıldıyor. "Seninle sonsuza kadar birlikte olamadan hayatta kalamazdım." Elleri yanaklarıma dokunuyor.

Çok naziktir.

Sıcak.

Tanıdık.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum. Tanıştığımızdan beri özlemini çektiğim ona yakınlık artık doğru gelmiyor. Zaten hiçbir şey doğru gelmiyor. Sahip olmam gereken içsel ölçü ya da doğal içgüdü neyse, kırılmış gibi hissediyorum.

Kırk Birinci Bölüm

Murphy

Son ısırığın gücünü asla küçümseme.

"KENDİN BAŞINA KALDIN, BEBEK." Blair kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor, sonra el çantasını omzuna asıyor.

"Kendi başıma mı?" Mutfakta elektrolitli su içerken, bir havluyla alnımdaki teri siliyorum.

Blair ile bir nevi "barışalı" bir hafta oldu. Alice bana fazla bakmadan ev işlerini yerine getiriyor, ben de onu durmadan düşünmüyorum gibi davranmaya çalışıyorum.

"Annem beni Tammy teyzenin evinde yapılacak şarap tadımına götürüyor, babam da arkadaşlarıyla kulüpte akşam yemeği yemeye gitti. Alice bu akşam izin istedi, yani akşam yemeğinde tek başınasın. Belki eve bir şeyler sipariş edersin." Vera köşeyi dönerken Blair dudaklarına parlaticı sürüyor.

"Yine bir tiyatro oyunu izliyor. Sanırım yeğeninin oynadığını söylemişti," diyor Vera, telefonunu çantasına koyarken.

"Oyun nerede?" diye soruyorum.

"Uh, sanırım çocuk tiyatrosunda," der Vera.

"Neden? Akşam yemeğini hazırlaması için onun dönmesini mi bekleyeceksin?" Blair burun kıvrır.

"Sence yapar mı?" diye sırtıtıyorum ve Blair beklendiği gibi gözlerini deviriyor. "Yakında evleneceğiz ve New York'ta ev hanımı olmadan yaşayacağız

. Paket servise alırsan iyi olur." "Not aldım." Ona dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

Onlar garajdan çıkar çıkmaz, çocuk tiyatrosuna doğru yola çıkıyorum. Alice tek çocuk olduğu konusunda bana neden yalan söyledi?

Önündeki, gösterinin adının yazılı olduğu tabelayı görünce gülüyorum.

Alice Harikalar Diyarında.

Tiyatro yarısından az dolmuş. Bu yüzden sahneden üçüncü sırada oturan Alice'in uzun, dalgalı kızıl saçlarını bulmam fazla zaman almıyor. Arkaya oturup oyuncu kadrosunun yer aldığı programı baştan sona okuyorum. Alice'in gerçek soyadı Yates ise ve bir erkek kardeşi varsa, o zaman kardeşinin oğlunun adı da Yates olmalı. Ama listede o soyadını taşıyan kimse yok.

Ayakta alkışlar sırasında Alice, koltuğundan kalkar, çantasını sıkıca tutar ve merdivenlerden çıkıp çıkışa doğru yürür. Bir an durup bana bakar ve durur. Ben ayağa kalkar kalkmaz, sanki beni görmemiş gibi tiyatrodan ve binadan çıkmaya devam eder.

"Burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranma," derim ve onu caddeye park etmiş arabasına kadar takip ederim.

"Beni takip etmediğini varsayıyorum çünkü bu çok ürkütücü olurdu." Kapısını açar.

"Meraklıyım. Tuhaf değil. Bana tek çocuk olduğunu söylemiştin. Ama bir yeğenin var. Kafam karıştı."

O, arabayı sokağın dışına çıkarmak için arabayı döndürürken iç geçirir. "Ben tek çocuğum."

Bekliyorum, ama bana verdiği tek cevap bu oluyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sadece tiyatro izlemeyi mi seviyorsun? Bu mantıklı, çünkü oyunculuk yaptığını söylemiştin. Annen de bunu doğruladı."

Bir an sonra başını salladı.

"Sadece seni tanımak istiyorum. *Gerçekten* tanımak." "Başka bir kadınla nişanlısın."

"Ve onu aldattım. En azından nedenini anlamama yardım edebilirsin."

Ağzı açık kalır. "Anlamana yardım mı?" Öksürerek güler. "Seni kapıya dayayıp elbisenin düğmelerini açmanı söylemedim. Seni öpmedim, tezgahın üzerine kaldırıp iç çamaşırını çıkarmadım. Seni aldatmadım..."

Callen.

O kadar da rahat değil. Bunu suçlu yüzünden anlayabiliyorum. Belki nişanlı değil, ama bir ilişkisi var. Callen, aramızda olanlara

. Ve onu suçlamazdım.

"Evet." Omuzları gevşedi. "Tiyatro izlemeyi severim."

"Peki Callen'la tanıştığın gün futbol sahasında ne yapıyordun?"

Alice kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Bana güvenemediğini hissettiğin için beni tanımak istediğini biliyorum. Ve ne kadar anlamayı sağlamaya çalışırsam çalışayım, geçmişini geri alamam." Elini uzattı. "Ben Alice Yates. Baştan başlayabilir miyiz?"

"Baştan mı başlayalım?" Gülüyorum. "Geçmişini silmek gibi mi? Hangi kısmını? Sadece trajik kısımları mı? Birlikte geçirdiğimiz iki haftayı mı? Tuvalette benim için elbisenin düğmelerini açtığın günü mü? Mutfaktaki karşılaşmamızı mı? Diğer tuvaleti mi?"

Eli yanına düşer.

"Eğer bunların hiçbiri olmamış gibi davranırsam, sana karşı hissettiklerim – ki bunlardan kaçınamam – inanılmaz derecede uygunsuz olur," diyorum.

"Zaten öyle."

Başımı sallıyorum. "Alice," ellerimi ensemden birleştirip başımı eğiyorum, ayaklarıma bakarak, "Seni durmadan düşünüyorum. Çalışmam gerektiği zamanlarda. Sabah koşarken. Yüzme havuzunu her gördüğümde. Hunter çalışma odasında müzik çalarken. Sabah, öğlen ve gece." Başımı kaldırıyorum. "Nişanlımla yataktayken bile seni düşünüyorum lan. İstedikim için değil. İstemiyorum. Onu seviyorum ve bu, seni bir an olsun düşünmemem için yeterli olmalı, ama değil. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Gözleri doldu, bu yüzden bakışlarını kaçırıp gözyaşlarını sildi. "Evet," diye fısıldadı.

"Bana tek bir gerçeği söyleyebilir misin?" Burnunu çekip bana bakar.

"Ben sadece bir kaçış mıydım, oyunundaki bir oyuncu mu, gerçeklikten iki haftalık kaçışında bir illüzyon mu? Yoksa biz gerçek miydik?"

O irkilir.

"Sanki"—başımı gökyüzüne doğru eğip, ellerimi belime koyup iç çekiyorum—"kaybolmuşum gibi hissediyorum. Mükemmel bir şekilde sarılmış, iç içe geçmiş bir düzine kutunun içinde gömülü. Ve aradığım şeyi bulmak için her şeyi parçalamam gerekiyor."

Alice kaşlarını çattı, sonra birkaç kez hafifçe başını salladı. “Her şeyi parçaladım.” Güldü, ama sesi kısmen hıçkırık gibi geliyordu. “Sonra kendimi ortasına koyup hepsini yakıp kül ettim.”

Sokaklardaki arabaları, geçen insanları duymuyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, ta ki sadece ikimiz bir balonun içinde kalana kadar.

“Ne olursa olsun, ben de kendime güvenmezdim.”

Pişmanlıkla çökmüş durumdayım. Neden ona bunu söyledim ki?

Alice gülümsüyor ve sanki görünmez bir el çenemi kaldırıyormuş gibi hissediyorum, sanki pişmanlık duymamalıymışım gibi.

"Senin nişanlı olmanın ve benim başkalarının mutlu sonlarının kenarında yaşamamın bir nedeni var."

Tanrım...

“Alice—”

Başını sallıyor. “Yapma. Hasta olduğumda, dürüst olmak gerekirse otuz yaşına kadar yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Chris öldükten sonra nefes almak, hak etmediğim bir lüks gibi geliyordu. Hayatımdaki her şey kelimenin tam anlamıyla ölümle karşılaştırılıyor. İşim olmadığında, ‘En azından ölmedim’ diye düşünüyordum. Evlilik? Aile? Aşk? Muhtemelen hayatta bile olmaması gereken biri için bunlar inanılmaz derecede lüks geliyor.”

“Ne?” dedim, sanki biri ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibi. Tereddüt etmeden yüzünü tuttum ve bana bakmasını sağladım. Sonra alnımı alnına yaklaştırdım. “Bunu bir daha asla söyleme. Beni duyuyor musun?”

Bileklerimi tuttu ve boğazını yuttu. “Beni duyuyor musun?” diye tekrarladım.

“Evet,” diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp dudaklarımı az önce olduğu yere bastırdım.

“Gitmeliyim,” dedi.

"Hayır. Bir şeyler yiyelim. Bir şeyler içelim. Yürüyüşe çıkalım. Ne olursa olsun. Sadece... henüz gitme."

Kaşları arasında kararsızlık çizgileri beliriyor. “Benim yaptığım gibi her şeyi yakıp yıkmaya gerek yok.”

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Ya yaparsam?"

Yakındaki bir kafeye gideriz ve o salata sipariş ederken ben dondurmali kaplumbağa pastasından bir dilim alırım.

“Salatamı çalmak mı istiyorsun?” diye takılıyorum ona, o masanın üzerinden uzanıp çatalını kekime batırıp bolca bir parça kopardığında.

Köpekbalıgı gibi ağzını açıp pastayı ağzına tıkıyor. Çenesinden dondurma damlarken sırttığında, kalbim karamel kadar yapışkan hissediyor. “İstediyin kadar al,” ağzı doluyken mırıldanıyor.

“Tutkuna geri dönmek için henüz geç değil.”

Gözlerini kısıyor.

“Oyunculuk.”

“Mmm.” Başını sallıyor. “Sence şu anda ne yapıyorum? Her gün kostüm giyip, saçımı ve makyajımı yapıp sahneye çıkıyorum. Tek fark, sahnenin milyonlarca dolarlık bir ev olması. Ve ayakta alkış yerine, ince iltifatlar ve havuza erişim hakkı kazanıyorum.”

“Bu beni de bir oyuncu yapar mı?” diye soruyorum.

Hibiskus çayından bir yudum alır ve omuz silker. “Elbette. Hayat denen bu oyunda hepimiz oyuncuyuz. Rol üstleniyoruz: eş, ebeveyn, çocuk, arkadaş, patron, çalışan... sevgili.” Dudakları hafifçe seğirerek eğlenmiş gibi görünür, ama bu ifade hemen kaybolur. “Neden burada olduğumuzu bile bilmiyoruz. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için mi? Sevmek için mi? Üremek için mi? Sadece var olmak için mi? Yoksa bu bir oyun mu? Kimse bilmiyor. Ama başka ne yapacağımızı da bilmiyoruz. O yüzden burada, her ne ise onu yapıyoruz. Ve bunu kolaylaştırması ve belki de hayata daha fazla anlam katması beklenen geleneklerimiz ve kurallarımız var.

“Ama ben burada olmamam gerektiğini hissediyorum...” Ben itiraz edemedim, bana hızla başını sallayarak hayır işareti yaptı. “Yani bir bakıma, kurallar benim için geçerli değilmiş gibi geliyor. Ve bu özgürleştirici. Ancak, sen bir yol izliyorsun, bu yüzden kurallar senin için önemli olmalı.”

“Hangi kurallar?”

“Seçtiğin kişiyi sevmen, onurlandırman, değer vermek ve ona sadık kalman, diğer herkesi terk etmen gerektiğini söyleyen kurallar.” Yine masanın üzerinden çatalını uzattı.

Onu engelliyorum ve kâsemi ondan uzaklaştırıyorum. “Hayır. Beni böyle suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayıp sonra da pastamı çalamazsın. Kuralların sana uygulanmadığını düşünmen umurumda değil.

. Mükemmel bir geceyi mahvettiğin için özür dileyene kadar paylaşmama kuralını uygulayacağım."

Alice kıkırdar. "Özür dilerim." "Kanıtla."

"Bunu nasıl kanıtlayayım?" "Öp beni."

Yanakları kızardı. "Dur."

Bir ısırık daha alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Mmm, bu çok lezzetli ve neredeyse bitti."

Kaseye uzanır, ben de kolumu kaseye dolayarak onu korurum.

Salatasından bir ısırık daha alır ve bana gözlerini kısarak bakar.

Kaşığımı son büyük lokmayı alıyorum ve bakışları oraya kayıyor. Bir saniye sonra, peçetesini tabağının yanındaki masaya atıyor ve koltuğun benim tarafıma geçiyor. Ona bakıyorum ve göz göze geliyoruz. O eğildiğinde, başımı eğip onu öpüyorum çünkü dudaklarının benimkilerle temas etmesini hissetmeye ihtiyacım var.

Son anda, iki parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Söyle," diye fısıldıyor.

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürer. Sonra gülümserim ve parmaklarına doğru "Merhaba" diye mırıldanırım.

O da gülümsememi taklit eder ve elini indirir. Yavaş bir öpücük. Ellerinden biri bacağımda dururken, diğeri boynumdan aşağı kayar ve parmakları enseme okşar.

Tık. Tık. Tık.

Sorumluluktan kaçınmam, dünyamı yerle bir edecek ateşi alevlendirme tehlikesi yaratıyor.

Hesabı ödedikten sonra, el ele tutuşup yürüyüş yapabileceğimiz bir yan sokak buluyoruz.

Callen kim?

Blair kim?

Ne evliliği?

Hayır. Hiçbiri. Sadece yıllar sonra yeniden bir araya gelen, gizli bir ilişkiye yeniden adım atan iki sevgili. Kalp, akıldan daha yüksek sesle konuştuğunda gerçeklik ikinci planda kalır.

"Bunun seni tahrik etmediğini iddia etme," diyor, sağımızdaki bahçede, yakın zamanda bir fırtınanın devirdiği bir ağacın yanındaki odun yığınının işaret ederek.

"Beni tahrik edenin ne olduğunu biliyorsun."

Koluyla bana hafifçe dürtüyor ve ben kaldırımdan inmeden önce kendimi toparlıyorum. "Ciddiyim. Sanatını bıraktığın için baban sana çok kızardı."

"Babamla hiç tanışmadın. Hâlâ cennette parmaklarındaki kıymıkları çıkarıp, aklımı başıma toplayıp farklı bir hobi bulduğum için benimle gurur duyduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle mi? Yeni hobin ne?"

"Bilmiyorum. Bazılarımızın hiçbir şeyde doğal yeteneği yok."

."

"Tahmin edebiliyorum." O, çenesini içe çekerek sırıttı.

"Bu alçakgönüllü bir övünme mi?"

"Hayır." Kız kıkırdadı.

"Bence öyle." Elini bırakıp kolumu boynuna doladım, onu yanıma çektim, tıpkı bir ağabeyin küçük kardeşini eziyet ettiği gibi parmak eklemlerimle kafasının üstünde oynadım. Ama bu uzun sürmedi çünkü bir sonraki nefesimde tüm parmaklarımı saçlarına daldırdım ve kaldırımın ortasında onu öptüm.

Çıvır. Çıvır. Çıvır.

Duman ve sıcaklık var. Ateşlendiğimizde, duramayacağım.

Kırk İkinci Bölüm

Alice

*Geçmiş her zaman oradadır.
Güvenilirdir ve değişmez.*

EN SEVMEDİĞİM ROL "METRES" TİR.

Blair'den gerçekten nefret edebilseydim, her şey daha kolay olurdu belki. Murphy'den önce terk ettiği iki adama odaklanmaya çalışsam bile, onun duygularını yeterince önemsememeyi başaramıyorum.

Ama...

Ve bu büyük bir "ama".

Ben küçük bir kızken, kaçan bir köpeğimiz vardı. Üç ay sonra, birkaç sokak ötede bisiklet sürerken, benim yaşlarımda görünen bir çocuğun ön bahçede köpeğimle top oynadığını gördüm. Hemen eve koştum ve aileme anlattım. Arabayla o eve gittik ve babam köpeğimizi kaybettiğimizi, kaçtığı gün tasmasının takılı olmadığını açıkladı. Çocuk gözleri doldu çünkü köpeğime aşık olmuştu. Ailesi ona sarıldı ve köpeği ne kadar severse sevsin, onun köpeği olmadığını, köpeğin gerçek sahiplerine ait olduğunu söyledi.

Çocuk için üzüldüm, ama köpeğimi geri kazandığım için duyduğum sevinç, genç kalbim için tek önemli şeydi.

İşte burada bir "ama" var. Blair'den nefret edememem ve onun duygularını önemsemememe rağmen, Murphy benim gibi hissediyorum. Ancak bunun da bir istisnası var. Köpeğime o çocukla kalmak ya da benimle eve dönmek arasında bir seçim şansı vermedim. Belki köpeğim o çocuğu daha çok seviyordu. Belki o çocuk köpeğime daha fazla ödül veriyordu ya da onu daha uzun yürüyüşlere çıkarıyordu.

Murphy'nin bir seçeneği var.

Bana olan sevgisini asla sorgulamayacağım. Bu sevgi gözlerinin derinliklerinde ve bana attığı her gülümsemede, fısıldadığı her "merhaba"da, parmaklarının tenime dokunduğu her an ortaya çıkıyor. *Ama* o Blair'i de seviyor. Onunla daha uzun süredir birlikte. Ve belki de bana güvendiğinden daha çok ona güveniyordur.

"Beni özledin mi?" Callen, cuma öğleden sonra kapımda beklerken bir buket gül ile beni şaşırttı.

Her gün güller topladığımı, parmaklarımı dikenlere batırdığımı ve bir aylık maaşımdan daha pahalı vazolara dizdiğimi nereden bilsin ki? Yine de çok hoş bir jest.

"Teşekkür ederim," diyorum, bir elimle çiçekleri alırken diğer kolumu onun omzuna doluyorum.

"Akşam yemeği? Yoksa akşam yemeğini atlayıp doğrudan tatlıya mı geçelim?" diye soruyor ve boynuma öpücük konduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm, Murphy'nin dağınık saçlarını elleriyle tararken, kafede akşam yemeğinden sonra arabama binerken bana utangaç bir gülümseme atması ve kimsenin bizi tanımadığı mahallelerde yürümemiz.

Tek hissettiğim, Blair'le tanışmadan önce onu bulmuş olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünürken kalbimin göğsümü sıkıştırması.

"Bilgin olsun, seni aramaya çalıştım. Bunun bir sürpriz olması gerekmiyordu, ama bu şekilde olmasına sevindim." Kapıya uzanırken aynı anda dudaklarımı öpüyor.

Onu itip ceplerimi kontrol ediyorum. "Kahretsin. Telefonumu ana evin mutfak tezgahında bırakmışım. İçeride buluşuruz. Tamam mı?"

Çiçekleri benden aldı. "Acele et. Ben yatakta olacağım."

Gülümsüyorum, ama ona karşı her zamanki gülümsemem gibi değil. Bu bir teselli gülümsemesi. Eve doğru koşuyorum, ama çitlerin arkasına geldiğimde yürüyüş hızına düşüyorum. İçimdeki her şey bu gece Callen'la birlikte olmak istemiyor, ama bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Ayakkabılarımı çıkarıp köşeyi döndüğümde, mutfak zemininde yatan Hunter'ın cesedine takılıp neredeyse düşüyordum. "Bay Morrison?" Dizlerimin üzerine çöküp nabzını kontrol ettim. "İmdat!" Nefes alıp almadığını kontrol etmeden önce bağırdım.

Hiçbir şey

yok.

Nabız yok.

Nefes almıyor.

"YARDIM EDİN!" Hızla ayağa kalkıp tezgahtan telefonumu alıp 9-1-1'i arıyorum. Hoparlörü açıp göğüs kompresyonuna başlıyorum.

"9-1-1. Acil durumunuz nedir?"

"Ambulans gerekiyor. O..." Tekrar tekrar masaj yapıyorum. "Nefes almıyor."

Operatör konumu doğruluyor ve bana başka bir şey söylüyor, ama kalbim çok hızlı attığı için duyamıyorum. Aslında, kulaklarımda o kadar yüksek ses var ki, diğer her şeyi bastırıyor.

Herkes nerede? Bir saatten az bir süre önce onlara akşam yemeği yedirdim.

"Yardım et," diyorum, sesim giderek zayıflıyor; gözlerim yaşlarla dolarken alnımda ter damlacıkları oluşuyor. "Ölme. Lütfen ölme."

Yeterince bastırıyor muyum? Yeterince hızlı mı? Bir işe yarıyor mu?

Zaman kavramını yitiriyorum, korkuya boğuluyorum.

Boğuluyorum. Sanki o

boğuluyormuş gibi. "Ölme, Chris,"

diye fısıldıyorum.

Sesler duyuyorum, ama sanki her şey su altında yankılanıyor gibi. Biri beni durduruyor, sağlık görevlileri ona müdahale ederken beni ondan uzaklaştırıyor. İçlerinden biri gömleğini keserken, diğeri defibrilatörün pedlerini göğsüne yerleştirmek için hazırlıyor.

"Ölme," diye fısıldıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Yüz."

Sağlık görevlilerinin arkasında, Blair ve Vera ellerini ağızlarına kapatarak hıçkırıyor. O anda, beni Hunter'dan uzak tutanın Murphy olduğunu anlıyorum.

Kollarında dönüp ona bakıyorum. Dudakları hareket ediyor. Sanırım konuşuyor, ama emin değilim.

"Onu kurtaramadım. Herkesin ölmesine

izin verdim." O irkiliyor.

Onun kollarından kurtulup, yanından geçerek arka kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum. "Gitmeliyim."

Vera onu özleyecek. Ve onu çılgına çevirmek için yaptığı her şey, kalbinde kocaman boşluklar bırakacak. Ona söylediği nazik olmayan her sözden pişman olacak.

Kırk Üçüncü Bölüm

Murphy

Trajediler o kadar trajiktir ki, çünkü hiçbir şeyin parçalanması için doğru zaman yoktur.

Zaman en büyük düşmanımızdır.

Akşam yemeğinden sonra gölün etrafında yürüyüşe çıktık. Hunter hazımsızlığı olduğu için gelmedi.

Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Vera ve Blair çığlık attı. 911'i aradım ama tam cevap verdikleri anda sağlık görevlileri ön kapıdan içeri girdi. Alice onları aramış olmalıydı.

Ona geri çekilmesini söylediler ama o onları dinlemedi, ben de onu uzaklaştırmak zorunda kaldım. O sırada o, "Ölme. Yüz." diye fısıldıyordu.

Blair ve annesi perişan durumda. Müstakbel kayınpederim yerde ölü yatıyor. Ama tek odaklanabildiğim şey Alice. Onu yine kaybediyorum.

Bu olamaz.

Kollarımdan kurtuluyor, ama onu bırakamam, gözlerindeki o uzak bakış varken olmaz.

"Bunu yapma," diyorum, omuzlarından tutup, kapıyı açmadan onu arka kapıya doğru itiyorum. "Beni duyuyor musun?"

İlk kez, çılgın gözleri kayıyor ve benimkilerle buluşuyor.

"Alice, kimse boğulmuyor. Tamam mı? O iyi. Sen de iyisin." Sesim yalanlar ve çaresizlikten çatlıyor. "Tamam mı, bebeğim?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırıyor, iri damlalar yüzünden aşağı süzülüyor.

Hayatımda hiç bu kadar içsel bir çatışma yaşamamıştım. Aynı anda her yerde olamam. Bu mu? Seçim yapmam gereken an bu mu? Bu, lanet olası bir acımasızlığın yeni bir boyutu.

"Bana odaklanman gerekiyor. Sen. İyisin."

Callen'ın kamyoneti sokakta. Onu şu anda olduğu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Kıpırdama. Tam burada kal. Tamam mı?"

Gözyaşları uzun kirpiklerine yapışıyor.

"Alice, cevap ver." Ellerimi yüzüne bastırıp onu öpüyorum. Cevap vermiyor.

"Alice," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Merhaba," diyorum, sanki dua eder gibi nefes alırken.

Ellerini bileklerime koyuyor ve bana öpücük vermek için eğiliyor. Rahatlamış bir şekilde burnumdan nefes alıyorum. Sonra geri çekiliyorum ve acı ve paniği geride bırakarak gülümsüyorum. "İşte buradasın. İşte benim Alice'im. Burada kal. Tamam mı?"

Bir an sonra başını sallıyor.

Alnına son bir öpücük kondurup, Hunter'ı sedyeye yükledikleri sırada mutfağa koşuyorum. Blair ağlayarak kollarıma atlıyor.

"Kalbi atıyor," der Vera, gözlerini silerek. "Ambulansa binıyorum."

"Ben de gitmeliyim." Blair beni bırakır.

Başımı sallıyorum. "Arabayı ben sürerim, orada buluşuruz."

Yüzü yine ağlamaya başlar, Vera ona sarılır ve ikisi birlikte n kapıdan çıkarlar. Arka kapıya dönerim, Alice ayaklarına bakmaktadır, heykel gibi hareketsizdir. Neredeyse uyuyormuş gibi görünür.

"Hazır mısınız?" İki elini de tutup ağzıma götürüyorum.

Parmak eklemlerini tek tek öperim.

"Hazırım," diye fısıldar.

"Hunter'ın kalbi atıyor. Senin sayende hayatta." Sanki bunu sindirmek ona çok zor geliyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Gidelim." Onu misafir evine götürüp sürgülü kapıyı açıyorum.

"Bebeğim, neden bu kadar geciktin? Kıyafetlerini çıkar ve o seksi kıını buraya getir," diyor Callen yatak odasından.

"Sadece Alice değil," diyorum.

Bir dakika sonra köşeden belirir, stszdir, kot pantolonu vardır ama tam olarak iliklenmemiştir. enem kısa bir süre sıkılır, ama kızmak ya da kıskanmak için vaktim yoktur

. Bu gece, onun burada olmasına inanılmaz derecede minnettarım çünkü gitmem gerekiyor ve o yalnız kalamaz.

“Onun geçmişi hakkında ne biliyorsun?” diye soruyorum. Ona bakıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Başına trajik bir olay geldi. Ve bazı şeyler travma sonrası stres bozukluğunu tetikliyor. Hunter az önce kalp krizi geçirdi ve bu da onu tetikledi.”

“Tanrım,” der ve Alice'i kollarına alır. Alice, gevşek bir oyuncak bebek gibi ona yaslanır.

“Hastaneye gitmem gerek. Ben dönene kadar onunla kal. Anladın Anladın mı?”

Callen bana bakıyor ve aramızda bir şey geçiyor. Derin endişemi derin endişemi gizlemekte berbat olduğumdan eminim. Onun için hissettiğim her duyguyu, yüzümden parlayan bir tabela gibi sızan her duyguyu gördüğünden eminim.

“Tabii ki, ona göz kulak olurum,” diyor gergin bir sesle.

Dönüp arabayı almak için eve koşuyorum. Adrenalin etkisi geçince, bir paket marshmallow açıp hayatımın çöp konteyneri ateşi üzerinde s'mores kızartacağım, ama şimdilik devam etmeliyim—diğer herkesin dağılmasını engellemeliyim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Alice

Her şeyi mahvedeceksen, bunu tam anlamıyla yap.

CALLEN BANA BANYO YAPTIRIR, sonra beni bornozuma sarar ve ben kanepede oturup televizyonun altındaki elektrikli şöminenin büyüleyici titremesine bakarken bir fincan çay yapar.

Bana bardağı uzattığında "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

"Rica ederim." Kanepenin yanına oturur, dirseklerini dizlerine dayar, başını eğiyor. "İyi misin?"

Birkaç saniye düşünürüm. "Evet."

"Geçmişinde ne olduğunu sorabilir miyim? Bu, ölen arkadaşınla mı ilgili? Ve *patronunun kızının nişanlısı* Murphy'nin senin geçmişini benden daha iyi bilmesinin nedenini sorabilir miyim?" Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ölen nişanlımdı, arkadaşım değil." Sözlerimin etkisini göstermesi için bir an bekliyorum. Callen'ın bakışları fincandan tekrar bana döndüğünde, devam ediyorum. "Hayattan kaçmam gerekiyordu. Bu yüzden buradan çok uzak olmayan bir yer kiraladım. Murphy, evin sahibi, tatil amaçlı kiralama evinin sahibiydi."

Callen'ı ve yüzündeki ince değişiklikleri gözlemliyorum. Ayrıntılar önemli değil, ama buna inanacağından emin değilim.

"Kaldığınız süre boyunca ikiniz *yakın* mıydınız?"

Çayımı yudumluyorum, sonra dikkatimi şömineye veriyorum ve hafifçe başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Ne kadar yakındınız?"

Cevap vermiyorum.

"Çünkü az önce bana attığı bakış, kendimi bir yabancı gibi hissettirdi, sanki senin yatağında olması gereken kişi ben değilmişim gibi."

“Onunla yatmıyorum,” derim, sanki bu noktada ayrıntılara takılmanın gerçekten bir önemi varmış gibi.

"Ama yatmak mı istiyorsun?" "Callen..."

"Basit bir soru, Alice. Başka bir kadının nişanlısıyla yatmak istiyor musun?"

İrkilirim.

"Vay canına." Ayağa kalkar, şakaklarını ovuşturur. "Eğer bu sorunun cevabını düşünmen gerekiyorsa, benim cevabım belli."

"Callen..."

Elini uzatıp gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Yıllar önce yaşadığın kayıp ve bu gece seni tetikleyen şey için üzgünüm. Kalmamı istersen kalırım. Ama gitmemi istersen giderim. Ve sen bunun ne olursa olsun sona ermesine hazırsan, geri dönmek zorunda değilim."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum.

Callen kanepenin önünden geçer, sonra durur ve kanepenin arkasına yaslanarak dudaklarını başımın üstüne bastırır ve fısıldar: "Numaram sende var."

Ertesi sabah, her zamanki gibi saat beşte uyanıyorum ve rutin işlerimi yapıyorum. Meditasyon. Göl çevresinde koşu. Duş. Kahvaltı.

Saat yediye az kala ana eve varıyorum. Ayakkabılarımı değiştiriyorum. Önlüğümü bağlıyorum. At kuyruğumu elimle düzeltiyorum. Hayatım buna bağılıymış gibi rutinime sıkı sıkıya bağılıyım. Ama yorgun iki göz benimkilerle buluştuğunda adımlarım duruyor.

Murphy mutfak adasındaki tabureden yavaşça ayağa kalktı. Saçları, uzun bir gece geçirmiş gibi dağınıktı. Kırışık beyaz tişört. Koyu renk kot pantolon. Ayakkabısız.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o parmağını dudaklarına götürüp başını sağa doğru sallıyor. Bir saniye sonra, tek kelime etmeden onu bodrum merdivenlerine kadar takip ediyorum. Merdivenlerin sonunda keskin bir sağa dönüş yapıp koridorun sonundaki yatak odasına varıyoruz. Bazen Vera, Hunter'dan saklanmak için buraya iner. Burasının evin en sessiz odası olduğunu söyler.

Ben kapıdan geçtikten sonra Murphy kapıyı kapatır.

Ona dönüp ellerimi ovuşturuyorum. "Bay

"

"İyi misin?" Murphy, sanki benim sorumun önemi yokmuş gibi sorar. Yüzündeki ıstırap, kıyıya vuran yirmi metrelik bir dalga gibi üzerime çöküyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Kapıdan uzaklaşır. "Bay

Morrison nasıl?"

Murphy parmak eklemleriyle sol yanağımı okşadı. Gözlerimi kapattım ve dokunuşuna kendimi bıraktım. Eli kaybolduğunda gözlerimi tekrar açtım. Gözlerime kilitlenen bakışlarının yoğunluğu tüm soruları yok etti.

O, önlüğümü çözmek için kollarını belime dolarken, göğsümde çarpan kalbim dışında ortalık ürkütücü bir sessizlikle kaplı. Vücudumdaki hiçbir kas itiraz etmiyor, en ufak bir tereddüt ya da şüphe belirtisi yok.

Hunter öldü mü?

Vera ve Blair nerede?

Ve neden bu soruların cevaplarını bulmayı bir numaralı önceliğim haline getiremiyorum?

Önlüğü yere attıktan sonra Murphy başını eğip kulağıma "Merhaba" diye fısıldıyor.

Elbisemin düğmelerini açarken boynumu öptüğünde tüylerim diken diken oluyor. Elbisemi omuzlarımdan sıyırdıktan sonra, ben de onun tişörtünün eteğine uzanıyorum. O da tişörtün arkasını boynundan tutup başının üzerinden çıkarıyor. Dudaklarımız birleşiyor, dillerimiz tanıdık toprakları keşfediyor.

Çevik parmaklarıyla sütyenimin kopçasını açar ve ben onu yere atarım. Murphy bileklerimi nazikçe arkamda kavrar, sırtımı

sırtımı eğiyor. Sertleşmiş meme uçlarım göğsündeki seyrek kıllara sürtünüyor ve içimde hissettiğim o acıyı, hayal ettiğimden daha güçlü bir şeye dönüştürüyor. Ve tanrım... ne kadar da hayal etmiştim.

Başını eğip boynumu öpüp ısırırken, ellerimi daha sıkı tutar, böylece göğüslerim biraz daha öne çıkar.

"Ohhh..." diye inliyorum bir anlığına, sonra alt dudağımı ısırıp tepkimi bastırıyorum; o ise meme ucumu ağzına alıp dişleriyle çekiyor. Diğer tarafa geçip aynı şeyi yapıyor.

Kan tadı aldığımı yemin edebileceğim kadar dudaklarımı ısırıyorum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu, orgazmın eşiğinde olduğumu hatırlamıyorum. Dizlerim titriyor ve o, meme ucumu ve ellerimi aynı anda bırakırken tenime sırtıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim, sıkı bir yumruk haline getirip onu kendime çekerek bir kez daha derin bir öpücük verdim. Eli iç çamaşırımın içine daldı, iki parmağı içime girerken ciğerlerimde kalan azıcık nefesi de çaldı.

"Bir daha sakın beni bu şekilde bırakmaya kalkışma," diyor derin, sarsılmaz bir sesle, alınlarımız birbirine yapışmış, zor nefesler alıyoruz, parmaklarını her derinleştirdiğinde nefesim kesiliyor.

Aynen öyle.

Benden ona ait olmamı istemiyor. Dün gece Hunter'a kalp masajı yaptıktan sonra olduğu gibi, yağmurda araba yolda kayarken olduğu gibi aklımı kaybetmememi istiyor.

Murphy parmaklarını çekip önümde eğiliyor, iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı kaydırıyor.

Tıslıyorum, sonra dili bacaklarımın arasına daldığında çenem sessiz bir çığlık atarak açılıyor. "Oh... tanrım..." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum, zevk vücudumdaki her sinir lifini pençelediğinde onu sertçe çekiyorum. Topuklu ayakkabılarımla geriye sendelediğimde, o öne doğru dizlerinin üzerine çöküyor, sanki bana açmış gibi kıcımlı kavırıyor, zevkini mırıldanıyor, parmakları etime gömülüyor.

Dizlerim bükülür ve yatağın kenarına çökerim, ama Murphy yüzünü bacaklarımın arasında tutar, iç çamaşırımıdan

beni açabilsin diye iç çamaşırdan çıkarır ve acımasız diliyle beni yutar.

Sırtımı kavisliyorum, vücudum bükülüp kıvrılırken bir elim onun saçlarını tutuyor, diğer elim ise altımdaki yatağı destek olarak kullanıyor.

"Murph..." diye nefes nefese söylüyorum. "Murphy, ben..."

Bacağımdan elini çekiyor ve dilini klitorisime son bir kez daha değdirirken kot pantolonunun fermuarını açarken çıkan yumuşak sesi duyuyorum ve orgazm oluyorum.

Başım bir yandan diğer yana sallanıyor, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor, kulaklarımda sağır edici bir yankı yankılanıyor. "Evet..." Karın kaslarım geriliyor, vücudum titriyor, sanki sadece bizim bildiğimiz bir yere, sekiz yıl önce gittiğimiz o yere taşınmış gibi hissediyorum.

Görüşüm geri döner dönmez, o üzerimde dikiliyor, kot pantolonunu ve iç çamaşırını kendini serbest bırakacak kadar aşağıya itiyor. Bu, hatırladığım Murphy. Bana girmeden önce tüm kıyafetlerini çıkarmakla uğraşmayan, açgözlü, sabırsız adam.

"Aman Tanrım!" O tam da bunu yaptığında nefesim kesilir.

"Alice," dilini göğsümde yukarı doğru gezdiriyor ve eli dizimin arkasına kayıyor, "sen çok güzelsin. Senin içinde ölmek istiyorum, bebeğim." Murphy, pelvisini benimkine doğru sallarken boynumdaki deriyi emiyor.

Gövdesini kaldırıp ellerini başımın yanındaki yatağa düz bir şekilde koyduğunda, göz kapakları göğüslerime takılıyor. Yatak gıcırıyor, biraz kayarken gıcırıyor, yastıklı başlık duvara yumuşakça vuruyor.

"Neden dünyanı alt üst ediyorsun?" diye fısıldıyorum, gözlerim ağırlaşıyor, kalbim göğsümden fırlayacak gibi, içimdeki adamı sahiplenmekten başka bir şey istemiyorum.

Göz kapaklarımdan ardında, sekiz yıl önce kanepede otururken kendimizi görüyorum; Leslie Gore'un "You Don't Own Me" şarkısı pikapta çalarken Murphy içime giriyor. Birkaç saniye arayla doruğa ulaştık ve o kulağıma fısıldadı: "*Ama ben istiyorum.*"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ya da Arnold Palmer ile

Arnold Palmer ile beni karşılıadığı günden beri aramızda olan kontrolsüz bir çekimden öte bir anlamı var mı, bilmiyorum. Ama Murphy Paddon'ın iyi olacağını biliyorum. Onu ben kırmadım.

O, sevme kapasitesi muazzam bir şekilde yoluna devam etti. Kalbi sınırlarının ötesine uzanıyor. Benimki ise sanki... kırılıyor.

Öpüştüğümüzde, sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor gibi hissediyorum. Belki de dünleri ve yarınları pek önemsemeden dünyayı basitleştirdiğim için böyle hissediyorum. Ama Murphy'nin bir hayatı var. Gerçek bir hayatı. Kaybedecek daha çok şeyi var. İncintebileceği daha çok insan var. Hesap verebilirlik ve sorumluluk.

Döngü tamamlandı mı? Ben onun kaçış yolu muyum? Bakış açısı kazanmak için buna mı ihtiyacı var?

Ayrıldığımızda sorular yok oluyor; parmaklarım sırtındaki tutuşunu gevşetiyor. Otuz saniye boyunca her şey mükemmel. Tam bir mutluluk. Vücudumdaki her hücre saf sevinç ve coşkuyla titriyor.

"Murphy." Adı dudaklarımdan dökülüyor.

Ne yaptık biz?

Kırılgnalık ve pişmanlık aramızdaki boşluğu doldurmaya fırsat bulamadan, o yana doğru yuvarlanıyor ve beni kendine o kadar sıkı sarıyor ki, aramızda başka hiçbir şeye yer kalmıyor.

Vicdanıyla savaşıyor ya da beni buraya getirmiş olmaktan pişmanlık duyuyorsa, ben bunu asla bilemeyeceğim. Alnıma bastırđı sabırlı dudakları ve çıplak sırtımı okşayan nazik elleri dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Hunter kalp krizi geçirdi. Stent takmışlar. Senin sayende tamamen iyileşecek," diyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bir şey mi yaptım? Tek hatırladığım boğuluyormuşum gibi hissettiğim.

"Vera ve Blair burada mı?"

"Hayır. Vera dün gece hastanede kaldı. Blair işlemiden sonra eve geldi, ama sen gelmeden önce tekrar hastaneye gitti. Hunter, Hermes battaniyesini ve Sea Island pamuklu çarşaflarını istedi."

Elimi kalbinin üzerine koyup göğsünü öpüyorum. "Umarım onu teselli etmişsindir. Kucaklamışsındır. Sevmişsindir."

Saniyeler dakikalar oluyor, ama o cevap vermiyor. Zaten bunlar soru değildi. Sadece, kollarında ben olsam bile, onun için ne kadar önemli olduğunu

anlayamadığımı düşünmesini istemiyorum.

Kollarından kayıp yere düşen giysilerimi topluyorum ve koridorun karşısındaki banyoya doğru kapıdan geçiyorum. Geri döndüğümde Murphy giyinmiş, başı eğik, elleri bacaklarının arasında kavuşturulmuş halde yatağın ucunda oturuyor. Görünüşe göre erkekler üzerinde böyle bir etkim var.

“Ambulans görevlilerinin eve girdiği yerlerdeki parke zeminleri temizlemek istiyorum. Bütün çamaşırların temiz olduğundan emin olmak. Yeni çarşafklar. Vazolardaki çiçekleri değiştirmek. Market alışverişi yapmak.” Omuz silktim. “Eve döndüklerinde her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

Bir an gözlerini kısıyor, sonra başını sallayarak kabul ediyor. “Birkaç gün eve gelmeyecek. Hastaneye gitmelisin. Seni görmekten çok hoşlanacaktır. Vera ve Blair de öyle. Onun için burada olduğun için sana inanılmaz derecede minnettarlar.”

“Ben burada değildim. Olay olduğunda burada değildim. Telefonumu unutmuştum ve almaya gelmişim. Callen beni şaşırttı ve beni aramaya çalıştığını söyledi. O zaman telefonumu bıraktığımı fark ettim. Belki de beni görmeye geldiği için Callen’a teşekkür etmeleri gerekir.”

Murphy ayağa kalkar ve bana doğru iki adım atar. Yüzümü ellerinin arasına alır. “Alice, sen inanılmaz derecede özelsin. Ve sanki bunu senden başka herkes biliyor gibi geliyor bana. Trajedi, hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır. Ama bence en büyük trajedi, kendini değersiz hissetmektir.” Beni öpmek için önce başparmağının ucuyla alt dudağımı okşar.

Murphy ile her öpücük, son öpücük gibi geliyor.

“Bebeğim,” diye fısıldıyor, “kendini değerli hissetmeni istiyorum. Hayal kurmanı istiyorum.” Gözyaşlarım akmaya başlar başlamaz dudakları onları yakalıyor.

“Yapamam.”

“Neden?” Dudaklarını yanağıma değdirir.

Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmek için gömleğini sıkıca tutuyorum. “Çünkü seni hayal ederim.”

Kırk Beşinci Bölüm

Alice

Şefkat bedelsizdir. Sadakat ise bir bedeli vardır.

"İŞTE BENİM KORUYUCU MELEKİM," diyor Hunter hastane yatağından, yorgun, tıraşsız yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en alçakgönüllü ifadeyle.

Ben cevap veremeden, Vera beni kollarının arasına alır ve fısıldar: "Çok teşekkür ederim."

Beni bıraktığında, boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak gülümser ve başımı sallarım.

Daha da büyük bir darbe olarak, Blair de aynısını yapıyor. Sadece o konuşamayacak kadar boğulmuş durumda. Beni bıraktığında, hızla gözlerini siliyor.

Gülümsemesi biraz solana kadar gözlerim ona kilitlenir ve ona çok uzun süre baktığımı fark ederim. Altı saat önce bodrumda Murphy ile ne yaptığımı bilselerdi bana teşekkür ederler miydi?

Hâlâ bir kahraman mı olurdum? Yoksa bir kötü adam mı?

Murphy'nin benden istediği şeyi yaparsam — kendimi değerli hissetmek ve hayal kurmak — o zaman hayattaki rolümü, hiçbir anlamı olmayan bir dizi geçici anlardan daha fazlası olarak yeniden kabul etmeliyim. Sorumluluk almam gerekiyor.

Buna hazır değilim.

"Gelecekte maaş zammı alacağımı hissediyorum." Şakacı bir tavırla, gülümseyerek karakterime bürünüp, her kelimeyi iyi prova edilmiş bir skeç gibi söylüyorum. Bu, alternatif bir evrende yaşamamanın sanatı.

Herkes gülüyor, ama Hunter yüzünü buruşturuyor.

"Üzgünüm. Seni güldürmek istemedim. Eminim canın acıyordur." Yatağının yanında durup elini sıkıyorum. Sonra çantamdan bir kitap çıkarıyorum

. “Sana bir hikaye okunmasını seversin diye düşündüm.”

“Aman Tanrım,” diyor Blair. “Anne, sanırım bu akşam yemeği için bir işaret. Murphy’yi arayıp, hastane kafeteryası yemekleri olmayan bir yerde buluşalım diyeceğim.”

Vera yatağın diğer tarafına yaklaşır ve alnına bir öpücük kondurur, sonra fısıldayarak, “Seni seviyorum,” der.

Bunca yıl geçmesine rağmen, gözlerinde hâlâ ona olan sevgisi var. Bu beni içten içe eritiyor.

“Biz dönene kadar onunla kalabilir misin?” diye sorar Vera.

“Elbette.”

Onlar odadan çıktıklarında, bir sandalye çekip yatağının yanına oturuyorum

.
"Artık ömür boyu birbirimize bağlıyız. Sanki ona böbrek bağışlamışsın gibi

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum.

“Sana bir şey söylersem, sırrımı saklar mısın?” diye sorar.

“Saklarım.” Bacak bacak üstüne atıp ellerimi kucağımda birleştiririm.

"Seni gördüm."

"Beni mi gördün?"

Omzumun üzerinden bakıyor, bakışları odaklanmamış. “Bana

. Yukarıdan. Sanki bedenimin dışında gibiydim.”

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum, ama

aklıma hiçbir kelime gelmiyor. “Bana Chris dedin.”

Hemen üşüdüm ve başım dönmeye başladı.

“Chris kim?”

Birkaç kez gözlerimi kıptıktan sonra başımı salladım.

“Az önce sana, başka kimseye anlatmadığım bir şeyi anlattım. Ve bunu bir daha asla anlatmayacağım çünkü zaten deli olduğumu düşünüyorlar. Sen de bana bir şey söyle. Başka kimseye anlatmadığın bir şeyi anlat.”

Ellerimi ovuşturarak derin bir nefes alıyorum. “Chris nişanlımdı. Bir trafik kazasında öldü. Yağmur yağıyordu ve araba su üzerinde kaymaya başladı. Araba köprünün kenarından nehre düştü. Ben dışarı çıktım. O öldü.”

Gözlerini kısıyor. “Üzüldüm.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyorum.

“Ama bunların bir kısmını biliyordum.”

Ellerime bakıyorum. “Evet.” Gözlerimi kaldırıyorum. “Ama kimse benim sürdürüğümü bilmiyor.”

Burun köprüsünün üzerindeki çizgiler derinleşti.

“Araba tamamen suya batmadan önce camımı indirdim. Ve ikimizin de emniyet kemerlerini çözdüm. Sonra önce ben dışarı çıktım.” Sadece anılarımdan dolayı bile yüzümü buruşturuyorum. Hâlâ oradalar. Eskisi kadar canlı değiller, ama tamamen yok da değiller. “Hemen arkamda olduğunu sanıyordum.” Sesim fısıltıya dönüşüyor. “Ama değildi.”

Hunter hemen cevap vermez. Bazı şeyler, sıcak bir gülümsemeden başka bir onay gerektirmez.

“Sana kitap okumamı ister misin?”

“Çok isterim,” diye gülümser ve fısıldar.

On beşinci bölümün ilk birkaç sayfasını okumaya başlıyorum ve tam Hunter uykuya dalmış sanırken, sırtıyor. Ana karakter Jessica Day’e aşık, psikiyatristine aşık seksi bir suikastçı. Okumaya devam ediyorum:

O, onun argyle çoraplarını ütölemeye devam etti. “Seks yapman lazım. Normal insanlar senin gibi düşünmez. En son ne zaman seks yaptın?” diye sordu Jessica.

Luke onu görmezden geldi. Jessica hayatına burnunu sokmaya çalıştığında her zamanki tavrını takındı.

“Eminim sen misyoner pozisyonunu seven bir adamsındır. Kitaba göre: 7,5 dakika ön sevişme, onu ıslatmak için 30 saniye klitoral stimülasyon ve orgazma ulaşana kadar tam 35 kez itme, ardından 10 dakika kucaklaşma, yanağa bir öpücük ve belki de centilmen bir ‘teşekkür ederim’ demeden önce, gerekli 8,5 saatlik uykunu alabilmek için onun gitmesini ısrar edersin.”

“O kadın çok seksi ve son derece küstah,” diye mırıldanıyor Hunter.

Gülümserim ve o uykuya dalana kadar okumaya devam ederim, ama bu sefer onu uyandırmam. İkimizin de gidecek bir yeri ya da yapacak bir işi yok, sadece Vera ve Blair’in dönmesini beklemek dışında.

İki saat sonra, tam da bunu yapıyorlar. Ama bu sefer Murphy de onlarla birlikte.

Ayağa kalkıp elbisemi düzeltir ve çantamı omzuma asarım.

“Ne kadar süredir uyuyor?” diye fısıldar Vera.

"Yeterince uzun değil," diyor Hunter, gözlerini açarak.

"Nasıl hissediyorsun?" Blair yanımdan geçip babasının elini tutar.

"Yaşayabilirmişim gibi."

"Onunla kaldığın için teşekkürler." Vera elimi sıkıyor. "Bence biraz izin almalısın. Hunter en az bir hafta boyunca eve gidemeyecek ve biz ya burada onunla kalacağız ya da düğün planlarıyla uğraşacağız. Bahçeyi sulayacak birini ayarlayabilirim."

Odadaki "düğün hazırlıkları" sözleri yankılanırken Murphy'ye bakamıyorum. Bu yüzden Vera'ya gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Bunu hak ettin," diye cevapladı.

"Bana kim kitap okuyacak?" diye sorar Hunter, hem karısından hem de kızından ters bakışlar alır.

Ona bir öpücük gönderiyorum. "Başını belaya sokma. Hemşirelere de nazik davran."

"Blair, iş için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor Murphy, telefonunu kaldırarak.

Onunla göz teması kurmadan kapıdan çıkıp asansöre doğru ilerliyorum.

Smack!

Kapanmakta olan kapıları durdurmak için elini uzatır. "Alice, benden kaçıyor musun?" Telefonunu cebine sokarak asansöre biner.

"Hayır. Sadece biraz izinli olacağım için heyecanlıyım." Onu güvenli bir mesafede tutmak için el çantamı kucaklayarak arka duvara yaslanıyorum.

"Tatilinde ne yapacaksın?"

"Düğününde giyeceğim bir elbise alacağım. Artık resmen ailenin bir parçası olduğuma göre, eminim davet edileceğim."

Dudakları yavaşça kıvrılırken başını sallar, elleri ise rahat bir şekilde arka kot pantolon ceplerine girmiştir. "İyimserliğin olağanüstü."

"İyimserlik mi?"

Kapılar açılır ve ben onun yanından geçip giderim. O da beni takip eder, aramızda birkaç adım mesafe bırakarak.

"Sence hala benimle evlenecek mi?"

"Bence şansın diğerlerinden daha fazla değil." Otomatik kapılar otoparka açıldığında sıcak hava yanımdan

"Bu gerçekten harika olurdu. Onu muhtemelen ona hayran olan ve onu asla aldatmayan iki erkeği elinden kaçırdı, ama sence olanlar yaşıandıktan sonra beni elinde tutacak mı?"
Kaldırımına ulaşır ulaşmaz arkamı döndüm. "Ona söyleyecek misin?"
"Şey, evet. Ben asla asla evlenmem biriyle onlara ona karşı tamamen dürüst olmadan evlenirdim. Sen evlenir miydin?"

Midem düğümlenir.

"Ona söylememi istemiyor musun?"

Omuz silkerim ama aynı anda başımı sallarım. "Ben... Bilmiyorum. Bunu ona söylemek için gerçekten çok kötü bir zaman gibi görünüyor."

"Ne zaman söyleyeceksin ne bunu bunubunuŞu düğünde düğünde

Prova yemeğinde?"

Kaşlarımı

attım.

Murphy'nin havası sönüyor.

"Seni seviyorum." Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

"Ama?" diye soruyorum.

Murphy yavaşça başını sallıyor. "Alice, ama yok. Bu üç kelime açıklama gerektirmeden kendi başına yeterli. Seni sevmek için bir bahaneye ihtiyacım yok."

"Onu da

seviyorsun." "Evet."

Ne zaman bir araya gelsek, metin kalmak gittikçe zorlaşıyor.

O, bende gerçek bir şey arzulamama

neden oluyor. "Onu daha uzun

süredir seviyorsun."

"Onu üç yıl dört aydır seviyorum. Seni ise sekiz yıl iki aydır seviyorum."

Kaşlarımı attım.

"Bana öyle bakma. Baban seni evimden götürdüğü gün, seni bir daha göremeyebileceğimi biliyordum, ama hiçbir şey hayatımın geri kalanında seni sevmemi engelleyemezdi."

"Onunla evlenip beni *de* sevemezsin."

"Sevebilirim."

Lanet olsun ona ve her şeyi kucaklayan kalbine. "Bu, yapacağım anlamına gelmez."

Hunter, Vera ve Blair'i düşünmeden edemiyorum. Onlar beni, eskiden benim Murphy'yi gördüğüm gibi bir kaideye koymuşlar. Bu ihanet beni mahveder.

“O zaman yap. Onunla evlen ve beni sev.” Kaşlarını çattı.

“Hoşça kal, Murphy.” Dönüp anahtarlarımı sıkıca kavradım ve kendimi kaybetmemek için nefesimi tuttum.

O bana güvenmiyor, ama onlar güveniyor. Birinin güvenini bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama istiyorum. Morrisonlar artık bana karşı büyük bir minnettarlık duydukları için, beni işe aldıklarına pişman olmamalarını istiyorum.

Kırk Altıncı Bölüm

Murphy

Hayat kolay olsaydı, ne anlamı kalırdı ki?

ONUNLA EVLEN VE BENİ SEV?

Bu ne biçim bir tavsiyeydi?

Alice hayatıma yeniden girmiş olmasaydı, Blair'le evlenir, bir aile kurar ve güzel bir hayat sürerdim. Hiç şüphe yok. Hiç tereddüt yok.

İşte burada büyük harflerle yazılmış bir AMA var.

Alice hayatıma geri döndü ve kalbim onu unutmadı, onu sevmekten de vazgeçmedi.

Blair'le tanıştığımda, yeteneğine, güzelliğine ve çaresizce ihtiyacım olduğu anda bana taze bir soluk gibi gelmesine kapıldım. Kendime güveniyordum ve havalı hissediyordum. Her şey yolunda gidiyordu. Cazibem tavan yapmıştı.

Ancak, o gün kiralık evimin arka bahçesinde Alice ile tanıştığımda, gergindim, kelimelerim ağızımda dolanıyordu, kızarıyordum ve iki hafta boyunca beni okulun en güzel, en yetenekli kızına aşık genç bir çocuk gibi davranmaya ve hissetmeye zorladı.

Sekiz yıl sonra, bana yine o genç çocuk gibi hissettiriyor. Belki de bu, onun gizemli bir kişi olması nedeniyledir. Ama onu çözüp çözemeyeceğimi bilmiyorum ve bu yüzden ona tamamen güvenemiyorum. Bu yüzden, o benim kiracımken yaptığım gibi onu gözetliyorum.

Nereye gidiyor? Ne

yapıyor? Ve neden?

Blair, babasını ziyaret etmek, düğün planlarını tamamlamak ve video görüşmeleriyle galerisinin inşaatını denetlemek arasında zamanını bölüştürürken, ben Alice'in her hareketine takıntılıyım.

Dün, çocuklar oyun aletlerinde oynayıp çimlerde futbol topu tekmelediği ve Kanada kazları balık tutma göletine giden beton yürüyüş yolunun her yerine pislediği sırada, o park bankında oturmuş kitap okuyordu. Gerçek bir takipçi gibi tüm bu süre boyunca orada kalmadım. Merakımı giderdikten sonra işime geri döndüm.

Bugün, emlakçıyla buluşup Edina'da satılık bir evi gezecek; o bölgede evler pek de ucuz sayılmaz.

Taşınıyor mu? İşinden mi ayrılıyor?

Neden bir ev? Neden burada? Eğer işinden ayrılırsa, burada yaşamaya parası yetecek mi?

Bunların hepsi "Beni Hiç İlgilendirmez" başlığı altında dosyalanmalı, ama birkaç gün önce onunla seks yapmak, onu benim işim haline getiriyormuşum gibi hissettirdi.

Orada kalıp, evden çıkarken beni görme riskini almayacağım. Bunun yerine Blair'e mesaj atıyorum. Konuşmamız lazım.

Restorana vardığımda, Blair beni terastaki bir masaya çağırıyor.

"Bu ne beklenmedik bir sürpriz," diyor ve beni öpmeden önce

"Son zamanlarda çok şey ve bence bir ara vermeli, biraz yavaşlamalı ve konuşmalıyız."

O kadar derin bir nefes alıyor ki omuzları bir santim aşağı iniyor. Sonra elimi tutuyor ve sıkıyor. Parlak dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hamilelik testi yaptım."

Hayatımda sadece birkaç belirleyici an öne çıkmıştır. Sonuncusu sekiz yıl önceydi; o zamana kadar tanıdığım en büyüleyici kadınla akşam yemeğinden sonra arabam su birikintisinde kaymıştı. O olaydan daha fazla hayatımın gidişatını değiştirecek bir şey olmayacağını düşünmüştüm.

Ta ki bugüne kadar.

Blair devam ediyor. "Sonucu beklemek çok zordu. Deliye dönmüştüm. Çocuk sahibi olmayı konuştuğumuzu biliyorum, hatta yakında

ama babam kalp krizi geçirdi ve düğüne daha altı hafta var. Ya mide bulantım olur ve kendimi berbat hissedersen? Peki ya galerim? Ya da New York'a taşınmam? Bunların hiçbirini hamileyken yapmak istemedim. Stres ne benim ne de bebeğimiz için iyi olmazdı." Yine içini çekiyor. "Sonra başka hiçbir şeyin önemi olmadığını fark ettim. Şöyle düşündüm... bir bebeğimiz olacak. Bunu başarabiliriz. Ben bunu başarabilirim. Ve bir yıl sonra, on yıl sonra, zamanlamanın biraz yanlış olması önemli olmayacak."

Yutkunuyorum, ruhumda bir savaş hissediyorum, kalbimin sınırları sonuna ulaşıyor. Gülümsüyorum, yavaşça başımı sallıyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum çünkü bazen kararları biz veririz, bazen de kararlar bizi verir.

Birkaç masa ötedeki yemek servisi yapan garsona odaklanır ve gülümsemesi kaybolur. "Hayatımın en uzun iki dakikası beni cehenneme götürüp geri getirdi. Ve tam kendime heyecan kıvılcımı, yeni olasılıkların doğuşu hissetmeye izin verdiğim anda, sonuç negatif çıktı."

Sözlerinin anlam kazanması bir an, birkaç uzun göz kırpması sürüyor.

Göz yaşları yüzünden süzülür süzülmez siler. "Bu çok aptalca. İstemediğim bir şey yüzünden nasıl kalbi kırık hissedebilirim?" Burnunu çeker. "Ama sonra hissettim. Ve şimdi canım acıyor."

Sandalyeyi ona yaklaştırıp onu kollarına alıyorum. "Üzgünüm," diyorum. Ve gerçekten üzgünüm. Hepsinden pişman olmasam da, milyonlarca farklı nedenden dolayı üzgünüm. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Kurtarılamayacak kadar kusurlu mu?

Alice'e olan aşkımdan pişmanlık duymadan, onu incittiğim için üzülebilir miyim? Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için? Kalp her zaman doğru yolu mu izler? Yoksa insanları kaçınılmaz olarak yanılabilir kılan tek şey mi?

"Sen her şeyi daha iyi hale getiriyorsun," diye fısıldadı, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarıldı. "Hayatımda hiçbir şeyden ya da kimseden senin kadar emin olmadım."

Blair — *benim* meşhur hamilelik testim — hayat bana başka bir seçenek sunana kadar istediğim her şeydi. Ve şimdi bunların hiçbirini kabullenemiyorum. Her karar yanlış ve acımasız geliyor. Blair'in kalbini kırarsam, kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum, ve şimdi Alice'in de dahil olduğu bir mutluluğu hak ettiğimi hissedebilecek miyim bilmiyorum.

Kırk Yedinci Bölüm

Alice

Gerçekten kimse hiçbir şeyi “hak eder” mi?

“KONUŞABİLİR MİYİZ?” Murphy’ye, başımı köşeden uzatıp yatak odasına bakarak soruyorum.

Blair ve Vera bu sabah hastanede çünkü Bay Morrison bugün taburcu oluyor. Murphy son zamanlarda benden kaçınıyor ve bunun Blair’in yanında kaldığı için olduğunu varsaymak zorundayım.

Sandalyede dönerek birkaç saniye boyunca bana dikkatle baktıktan sonra başını salladı. Gülümsemesini özlüyorum. Beni çok sevildiğimi hissettiren o sırtışıyla bana bakmayalı epey oldu.

"Blair'e bizden bahsedecek misin?"

Gözlerini kısıyor. "Neden?"

"Çünkü bu işi devam ettirebilecek miyim bilmem gerekiyor."

Murphy sandalyesine yaslanır ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Söylemem gerek."

Bu pek yardımcı olmadı.

"Onunla evlenecek miyim bilmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece ona söyleyecek misin bilmek istiyorum. Eğer söyleyeceksin, sorun değil. Anlıyorum. Ama senin kararın benim hayatımı etkiliyor. Eğer ona söylemen gerekiyorsa, sana asla söyleme demem. Sadece, benim de bir karar vermem gerekiyor ve işimin güvende olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Söylentilere göre komşuda çalışabilirsin," diyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Bunu düşündüm. Ama bu bir ihanet gibi hissettirir. Ve dürüst olmak gerekirse, Blair’e söylersen, saygımdan dolayı Morrison’larla o kadar yakın olmak istemem."

Gözlerini yere indirir. "Seni hak ediyor muyum?"

Kalbim, Hunter'ı mutfak zemininde baygın halde bulduğum günkü kadar sıkışıyor. Bu ne biçim bir soru? Ve buna nasıl cevap vereceğim? "Murphy..."

"Ne zaman kafamda seninle ilgili bir fikir oluşsa, bir şey olur ve her şey yüzüme patlar. Ve seni suçlamıyorum." Acı dolu bir kahkaha atar, dikkatini tekrar bana verir. "Kimsenin suçlu olduğunu sanmıyorum. Ama yıllar önce sana kalbimi açtım, seni sonsuza kadar yanımda tutmaya kararlıydım, sonra benden alındın. Yıllar sonra, geri dönmeyeceğine göre artık seni gerçekten bırakmamın zamanı geldiğine kendimi ikna ettim. Sonra döndün. Bu yüzden, çekincelerime rağmen, başka hiçbir şeyi ya da kimseyi düşünmeden yine atladım, sanki paraşütüm açıldı ama içine dolandım ve şimdi serbest düşüşteyim, yere çarptığımda ise çok acı verecek."

Anlamıyorum, bu yüzden satır aralarını okumaya çalışır gibi gözlerimi kısıyorum, ama her şey çok bulanık.

Murphy bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Blair'e söylemeye çalıştım. Toplayabildiğim tüm cesareti topladım ve birkaç gün önce onunla öğle yemeğinde buluştum. Acı vereceğini biliyordum, ama sen buna değersin. Tanıştığımızdan beri kalbimin seni sevmek için özlediği şekilde seilmeyi hak ediyorsun. Hem seni hem de onu istemekle mücadele ettim. Ama sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. İki kadını seviyorum, ama sadece biriyle birlikte olmak *istiyorum*."

Gülüyor, ama bu iyi bir gülüş değil. "Son. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. Değil mi?"

Onun kötüye işaret eden ses tonu ve ürkütücü alaycılığı, sonsuza dek mutlu bir sonun habercisi gibi gelmiyor.

"Blair hamile olduğunu sanıyordu. Hamile olmadığını öğrendi. Kalbi kırık. Ve ben onun can simidi gibiyim."

Boğazıma kadar çıkan kusmuğu yutuyorum, ama bu mide bulantısını dindirmiyor.

Bana bakmıyor ve ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Dakikalar geçiyor. Kaç dakika? Emin değilim, ama sessizlik uzadıkça havadaki ağırlık daha da yoğunlaşıyor ve boğucu hale geliyor.

"Neden bu kadar çok para kazanman gerektiğini sorabilir miyim?" Konuyu değiştiriyor ve ben sorusunu sindirmek için bir saniye duruyorum. "Ücretsiz kalacak bir yerin var."

"Bir ev satın almak istiyorum."

"Böylece işinle özel hayatın arasında bir mesafe olur mu?" "Şey, fena bir fikir değil."

Gözlerini kısıyor. "Bu pek bir cevap sayılmaz. Daha çok ikinci bir düşünce gibi."

"Blair'in hamile olma ihtimaline ne hissettin?" Yüzü gevşiyor ve yavaşça başını sallıyor. "Uyuşmuş."

Sözsüz. Ve..." "Ve?"

"Yıkılmış," diye fısıldadı. "Sonra da utandım."

"Çok üzüldüm."

Sandalyesinden kalkmadan önce bir anlığına gözleri benimkilere takıldı. Her adımında kalbim göğsümde daha şiddetli atıyordu.

"Neden üzülüyorsun?"

"Çünkü sanırım yanlış işi seçtim," diyorum. "Bir adamın hayatını kurtardın."

"Ben seninkini mahvediyorum."

Yüzünde ıstırap belirliyor. "Öyle deme."

"Yanılıyor muyum?" diye gülüyorum. "Seks yaptık. Güzeldi. Sekiz yıl önce de bu konuda gerçekten iyiydik. Ama eminim Blair de seni gayet iyi tahrik ediyordur. O sanatsal bir kadın. İyi bir aileden geliyor. O..."

"Ciddi misin?" Elini kalçasına koyup tavana bakıyor. "Aile geçmiş mi? Blair'le birlikte olmam mı gerekiyor çünkü iyi bir aile geçmiş var?"

"Hayır. Ama bu kötü bir şey değil."

Murphy bana sert bir bakış atar. "Bunu sırtımdan yüzüme söyle. Gözlerimin içine bak ve biriyle hayatının geri kalanını geçirmek için *iyi bir aileden gelmenin* ciddi bir kriter olduğunu söyle."

Dudaklarımı birbirine değdirdim.

"Hayır. Yapma bunu. Gülümsemeni saklama. Böyle bir ifadenin saçmalığını görmüyormuş gibi davranma."

"Konuşmamız bitti." Dönüp topuklarımı yere vurarak çamaşır odasına doğru yürüyorum.

"Konuşmamız bitti dediğimde konuşmamız biter." Peşimden geliyor.

Burnumu kırıştırıp fısıldayarak taklit ettim, "Konuşmamız bitti dediğimde konuşmamız biter."

"Seni duyabiliyorum." Çamaşır odasına adımımı atar atmaz kolumu tutar ve beni döndürür.

Bu komik değil. Kalbimi parçalıyor, ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Gülmeyi kes. Bu komik değil." Gözlerini kısıyor. "Ve biliyorsun ki, seks yaptığımızda bizi tanımlayan kelime 'iyi' değil."

"Seninle seks yapmıyorum," diyorum, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olmasına rağmen. Nefes nefese sözlerime rağmen. "Milyon kez 'merhaba' diyebilirsin. Ama bu olmayacak. Artık 'diğer kadın' olmak istemiyorum. Ben bir ev hanımıyım, yuva yıkıcı değil."

Dudakları seğiriyor. "Öyle mi?"

Çenemi kaldırıp ona hızlıca başımı sallarım.

"Zaten havamda değilim." Arkasını dönüp köşeden kaybolur.

Ağzım açık kalır. Ne?

Ağzımdan birkaç seçkin kelime çıkmak üzereyken kapıya doğru sıçradım.

"Merhaba," diye fısıldıyor, köşede durmuş, beni ödüm patlatıyor.

Ağzı benimkine yapıştığı anda nefesim kesilir. Öpücüğü her şeyi yutan bir öpücük. O her şeyi yutan biri. Kendime hakim olma gücümün her zerresi ölür, vicdanımı da beraberinde mezara götürür.

Ona direnmeyi bırakana kadar beni bırakmıyor. Çılgın gözlerle ve zor nefeslerle birbirimize bakıyoruz.

"Neden Edina'ya taşınmak istiyorsun?" diye soruyor, sonra elinin tersiyle ağzındaki kırmızı ruju siliyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Sana Edina'da bir ev baktığımı hiç söylemedim." Çenesi sıkılıyor.

"Ben de sana bunu *hiç* söylemedim."

"Soruma cevap verebilir misin?"

"Beni neden takip ettiğini söyleyebilir misin?"

Kısa bir çekişmeden sonra, kollarını göğsünde kavuşturur, ama bu onu korumayacaktır.

Umutum söner. “Sadece onunla evlen ve beni unut.”

Yanından geçerken yine kolumu tuttu, ama bu sefer yüzümü ona çevirmemi zorlamadı. “Sana güvenmek istiyorum.”

"Neden?" Yere bakıyorum.

"Çünkü seninle olmak istiyorum, ama sana güvenemezsem bu ilişki asla yürümez."

"Blair..."

"Blair'le evlenmek istemiyorum!"

Nefesimi tutarak donakaldım, o kadar kızgın ki kafam allak bullak oldu.

Kolumu bırakıp duvara doğru geri adım atıyor ve başını duvara yaslıyor. “Blair’le evlenmek istemiyorum,” daha sakın bir ses tonuyla tekrarlıyor. “Ve sen bunu çok iyi biliyorsun.”

Başımı kaldırdım ve ona dönmeden mırıldandım, “Oğlum Edina’da yaşıyor.”

Kırk Sekizinci Bölüm

Murphy

Plan yapmayı bırak. Tanrı sana gülüyor.

TİK. Tık. Tık.

Alice mutfağa doğru uzaklaşırken ayak sesleri giderek azalır. İtirafı, sinyali zayıf bir hava durumu radyosu gibi kafamda yankılanır. Bazı kelimeler gürültünün arasından geçip gelirken, diğerleri parazitte kaybolur.

Edina.

Oğlum

Başımı duvardan çekip bileğimdeki ele bakana kadar ismimi tekrar tekrar duyuyorum.

Sarı saçlar.

Tanıdık gül ve safran kokusu.

"Bebeğim, beni duydun mu?" Blair gülümsüyor. "Ön tarafa park ettik. Babam yardıma ihtiyacı olmadığını düşünse de, içeri girmesine yardım et." Gözlerini deviriyor.

"Eve geldin," diye mırıldanıyorum ve beni ön kapıya doğru çeken Blair'i takip ediyorum.

"Evet. Onu erken taburcu ettiler. Senin derdin ne?" Gülüyor. "Neden duvara yaslanmış duruyordun?"

"Şey," diye başımı hızla sallıyorum. "Sadece düşünüyordum." Blair, Vera'nın Porsche'sinin yolcu kapısını açıyor.

"Yardıma ihtiyacım yok," der Hunter.

Koluna uzanırım.

"Oğlum, beni dinlemiyorsun."

Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

"Çok inatçısın," der Blair, kolunu

On

un. Hunter onun yardımını kabul ediyor gibi görünüyor, ben de onların hemen arkasından

"Dur," der, mutfağı geçerken Blair'in kolunu silkeler.

"Hoş geldiniz, Bay Morrison." Alice, az önce beni hayrete düşürmemiş gibi ısıltılı bir gülümseme atar.

"Harika kokuyor. Öğle yemeğinde ne var?" O mutfağa doğru ayaklarını sürüyerek girer ve Alice otları keserken mutfak adasına oturur.

"Öğle yemeği değil. Bir sonraki ekşi mayalı ekmeğim için biberiye. Akşam yemeğine yakın bir saatte eve geleceğini düşünmüştüm. Hemen öğle yemeğine başlayayım." Blair ona göz kırptır ve o da o pis sırıtışıyla bunu yutuyor.

"Babam öğle yemeğinde tavuklu veya balıklı salata yiyecek. Artık kırmızı et yok," der Blair, ona bir bardak su uzatırken.

Adam suya, sonra da ona kaşlarını çatır, ama Blair aşırı tatlı bir gülümsemeye karşılık verir.

Ben ise dikkatimi Alice'e veriyorum, ama o bana en ufak bir bakış bile atmıyor. Sanki odada yokmuşum gibi.

"Kırmızı etmiş, hadi oradan," diyor Hunter. "Bu saçmalık. Beni öldürmeye çalışan kırmızı et değil."

"O zaman nedir?" Blair, onun yanındaki tezgaha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur.

"Stres."

Blair alaycı bir şekilde gülüyor. "Stres mi? Ne stresi? Her isteğini yerine getiren insanlar var. Bugün çalışmayı bırakmak isteseydin, hayatının geri kalanında hiçbir şeye ihtiyacın olmazdı."

"Ve haftada bir kez aletini yalattıyorsun," der Vera, sinsî bir gülümsemeye mutfağa süzülür ve Hunter'ın sırtına sarılır.

"İğrenç, anne!" Blair yüzünü buruşturur.

Hunter bana sanki... sevinçle mi bakıyor? Emin değilim. Dikkatimi Alice'e çevirdiğimde, o hiç irkilmiyor.

Başını eğmiş.

Elleri, biberiyeyi kesmeye devam ediyor.

"Hayatımın geri kalanında tavuk ve balık yemektense, bir parça biftek boğazıma takılıp ölmeyi tercih ederim."

"Sakin ol, canım. Kendine bir kalp krizi daha geçirteceksin," Vera elini tutar.

Ayağa kalkıyor. "Sikimi yalayacak mısın?" "Dur!" Blair kulaklarını kapatıyor.

Sonunda Alice'in dudakları hafifçe kıvrılır, ama başını kaldırmaz.

Vera ve Hunter köşeyi dönüp gözden kaybolunca, Blair ellerini yanlarına indirir. "Bu gece evden çıkıp kaçalım."

Ben bir şey söyleyemeden, ki söyleyecek bir şeyim de yoktu, saçlarını omzunun üzerinden atıp arkasını döndü. "Bu hafta sonu yapılacak gelin partisi için Alison'ı aramam lazım."

Sadece ikimiz kaldığımızda, Alice'ten bıçağı alırım. Kafasını birden kaldırır. "Ne yapıyorsun?"

Elini tutup onu arka kapıya götürürüm. "Murphy—"

"Şşş." Onu kapıdan dışarı çekip bahçeleri geçerek misafir evine götürdüm.

Sürgülü kapıdan içeri girer girmez elini bırakıp odada volta atmaya başlarım, şakaklarımı ovuştururum. "Çocuğun mu var?"

O benden çok daha sakin. Fazla sakin. Tezgâhtaki bar taburesine oturarak başını sallıyor. Sonra bacak bacak üstüne atıp ellerini dizlerinin üzerine koyuyor ve Hunter'ın bayıldığı o bantlı topuklu ayakkabılarla ayağını yavaşça sallıyor.

"Nasıl? Ne zaman? Neden onu sen büyötmöyorsun?" Oda içinde dolaşmaya devam ederken soruları arka arkaya sıralıyorum.

"Çünkü babası bir araba kazasında boğuldu ve annesi akıl hastanesine yatırıldı."

Duruyorum. "Alice, biz birlikteyken bir çocuğun mu vardı?" Demek bu yüzden geri dönmek zorunda kalmıştı. Çocuğunu geride bırakmıştı. "Çok," başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm."

Bana biraz hüzünlü ama umutsuz olmayan bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Mutlu görünüyor. İyi ebeveynleri var. Kız kardeşleri var. Futbol oynuyor ve tiyatroyu seviyor."

Yapbozun parçaları yerine oturuyor. "Callen'la yeğeninin futbol maçında tanışmadın. Onunla oğlunun futbol maçında tanıştın."

Alice gülümser ve başını sallar.

“Evlatlık olduğunu biliyor mu?”

Omuzlarını silker. “Bilmiyorum çünkü ne onunla ne de ailesiyle hiç konuşmadım. Eğer onlarla iletişime geçmek istersem, evlatlık ajansına bilgilerini benimle paylaşma izni vermişler. Ama ailem ve ben, bariz nedenlerden dolayı bilgilerimin onlarla paylaşılmasına izin vermedik. Kim çocuğunun annesinin akıl hastanesinde yattığını öğrenmek ister ki?”

“Yani sen sadece,” bu çok üzücü olduğu için kaşlarımı çatıyorum, “maçlarına ve oyunlarına mı gidiyorsun? Onu uzaktan izliyorsun, ama onunla hiç konuşmadın mı?”

“Tek istediğim onun mutlu olması ve o gerçekten mutlu görünüyor. Hayatı iyi görünüyor, bu yüzden onu rahatsız etmek istemiyorum. Ama,” dudaklarını ısırıp gözyaşlarını tutmaya çalışırken, yine de gülümsemeye devam ediyor, “onu görmek hoşuma gidiyor. Kendimi onun koruyucu meleği gibi hissediyorum. Anneler de budur zaten. Değil mi?”

“O zamanlar çok küçük olmalı. Chris öldüğünde kaç yaşındaydı?”

Gözleri ince çizgiler halinde kısıldı. “Henüz doğmamıştı. Chris öldüğünde hamileydim, ama henüz bilmiyordum.”

“O öldü. Bir ay sonra, Minneapolis’te iki haftalığına şirin bir ev kiraladım.”

“Alice,” diye fısıldadım, yavaşça başımı sallayarak, olan biteni anlamaya çalışıyordum, “onun Chris’in oğlu olduğunu nereden biliyorsun?”

Sallanan bacağı durur, sırtı dikleşir. “Ç-çünkü öyle.” “Ama nereden biliyorsun?”

Başını yarım düzine kez salladı. “Çünkü Chris gibi siyah saçları var ve... ve...” Parmak uçlarını yanaklarına hafifçe dokundurdu. “Chris’in küçükkenki gibi çilleri var.”

Gözlerimi kırpıyorum. Vücudumun geri kalanı kırırdamıyor, tek yapabileceğim bu.

“Alice?”

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları benimkilere kilitlenir. “Benim saçlarım kahverengi.”

“Ama...”

“Ve ben de gençken çillerim vardı.”

Gözleri kızarır ve boğazını temizlerken hızla gözlerinin kenarlarını siler. "Önemli değil," diye fısıldar. "İyiydim, Murphy."

"*Önemli değil* mi?" Ağzım açık kalır.

Alice başını sallar ve bakışlarını başka yöne çevirir.

"Alice, o çocuk benim olabilir ve senin tepkin *bunun önemi yok* mu?

Benim için kesinlikle önemli!"

Yüzünü buruşturur. "Bunu yapma," diye fısıldar. "Neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Neyi? Dışarıda benim varlığımdan haberi olmayan bir çocuğum olabileceğini umursamayı mı? Nasıl bilmezsin? Ultrason yapmadılar mı?"

Bana bakar ve gözlerindeki acıyı hissederim, ama bu öfkemi dindirmek için hiçbir işe yaramaz. "Yaptılar, ama çok geç olana kadar, bu da gebe kalma tarihini belirlemeyi zorlaştırdı. Ama ben biliyordum."

"Onun çocuğu olması gerektiğini mi biliyordun? Bizim gibi her gün seks mi yapıyordun?" Sözlerimin ne kadar sert ve duyarsız geldiğini biliyorum, ama onun gibi bunu sindirecek vaktim olmadı.

"Biz gerçek değildik," diye mırıldanıyor.

"Alice," elimi saçlarımın arasından geçirip homurdanarak gülüyorum, "ya daha iyisin ya da tekrar tedaviye başlaman gerekiyor. Biz gerçektir ve bunu çok iyi biliyorsun. Bana saçmalamayı kes. Takip ettiğin o çocuk, Edina'ya taşınmak istediğin çocuk? O benim çocuğum olabilir. Bu oldukça gerçek. O yüzden sana önemliymiş gibi davranma, ama bana önemli olmaması gerekiyor." Daha fazlasını söylemeye başlıyorum. Tanrı biliyor ki söylenecek çok şey var, ama geri alamayacağım bir şey söylemeden önce dilimi ısırıp oradan ayrılıyorum.

O haklı. Onun neler yaşadığını bilmiyorum. Orada değildim. Ve bu berbat gerçek yüzünden kimseyi özellikle nefret etmiyorum.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Alice

Birinin ilk tercihi olmak ama tek tercihi olmamak berbat bir şey.

BILIYORD

UM.

En azından, çilli yüzlü Cameron Beckett'i görene kadar biliyordum. Yıllarca onun Chris'in mi yoksa Murphy'nin mi oğlu olduğunu merak ettim. Her iki adamın da oğlu olabileceğini *biliyordum*. Ama Chris'in oğlu olmasını istedim çünkü aksi takdirde pek çok insana ihanet etmiş gibi hissedecektim.

Chris'in çocukken çilli olduğu fotoğraflarını görmüştüm. Ve işte o kadar. O çillerin ona ait olması gerektiğini biliyordum. Ajans bana Beckett ailesinin adresini ve iletişim bilgilerini verdiğiğinde, ailesinin Minneapolis'te yaşaması kader gibi geldi. Murphy'yi aramak için oraya taşınmıştım.

Artık kadere inanıyor muyum, emin değilim.

Ana eve döndüğümde, Vera mutfakta salata yapıyordu.

"Özür dilerim. Misafir evine gitmem gerekti. Bırak da ben yapayım."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Onun salatasını ben yapabilirim. Yapmak *istiyorum*."

Gözlerimiz buluştuğunda, işimin sona erdiğini biliyorum, ama yine de gülümsüyorum.

Vera gözyaşlarını silip, elindeki bıçağa ve kesme tahtasındaki doğranmış salatalıklara yeniden odaklanır. "Neredeyse ölecekti," der, sesi zayıf ve kırılıktır. "Ve oynadığımız bu oyunun ne kadar aptalca olduğunu anladım. Başlangıçta komikti. İkimiz de taviz vermek zorunda kalmamıştık. Ama bu gerçek bir evlilik değil. Değil mi?" Başını tekrar kaldırır.

Tek yapabileceğim yavaşça başımı sallamak.

“Düğünden sonraya kadar kalmanı çok isterim. Yardıma ihtiyacım var. Sonra sana yeni bir iş buluruz. Senin gibi birini işe almak isteyecek pek çok insan tanıyoruz.” Biraz gülümser. “Ve eminim ki sana o saçma sapan elbiseleri ve önlüğü giydirmezler.”

Kesme tahtasının kenarından biberiyeyi alıp elimdeki tozları ekşi mayalı hamurun bulunduğu kaseye silkeliyorum. “Aslında, bence elbiseler eğlenceli. Belki de benim için çalışırken bu elbiseleri giymemi isteyecek birini bulmanı isterim.”

Vera gülümser ve elinin tersiyle gözünün köşesini siler. “Teşekkürler, Alice. Sen ailemizin başına gelen en güzel şeysin.”

Gülümsemem, dağdan yuvarlanan bir kaya gibi yüzümden kaybolur.

“Bana tüm püf noktalarını öğretmelisin. Ekmek pişirmeyi ve mükemmel altın kahverengi renkte çikolatalı kurabiye yapmayı öğrenmek istiyorum. İçi yumuşacık, dışı çıtır çıtır. Umarım çok uzak olmayan bir gelecekte, bir büyükanne olacağım.”

Ekşi mayalı hamurun bulunduğu kaseyi havluyla örterken ellerim titriyor. “Eminim harika bir büyükanne olacaksın,” diyorum, deneyimli bir aktris gibi hiç tereddüt etmeden.

“Kim harika bir büyükanne olacak?” Blair, başını telefonuna eğmiş halde mutfığa girerken soruyor.

“Ben tabii ki, aptal. Sen ve Murphy bana torun verdiğinizde.”

Blair başını kaldırır ve ikisi sessizce bir şeyler konuşurlar. Vera’ya hamile olduğunu düşündüğünü söylemiş olmalı.

“Murphy bu gece bize bir otel odası ayarladı. Kendimize ait bir geceye ihtiyacımız olduğunu söylüyor.” Blair gülümsemesini kontrol etmek için alt dudağını ısırır.

“Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor,” diyor

Vera. Evet. Kulağa *hoş* geliyor.

“Bahçede biraz ot yolacağım,” derim, başparmağımı omzumun üzerinden işaret ederek.

Vera burnunu kırıstırır. “Dışarısı kavurucu sıcak. Bunu sabah ya da akşamüstü yapman gerekmez mi?”

Evet. Haklı. Bunu yapmak için en uygun zaman o. Ama şu an terlemek ve öfkemi toprağın içindeki küçük yaratıklara yöneltmek için en uygun zaman.

Bu kadar sinirliyken karakterimde kalamadığım için şort ve tişört giydikten sonra, bahçedeki yabancı otları koparıp, çekip, yoluyorum. Parmaklarım pençe gibi kıvrılıyor, bitkilerin arasındaki toprağı tırmıklıyor. Toprağın tatlı kokusunu içime çekerken, sıcak toprak tırnaklarımdan altına doluyor. Alnımdan ter damlıyor.

"Seni seçmemi iste."

Durup, ellerimi yabancı otlara ve toprağa sıkıca sararım, ama dönmem. "Neden?"

"Çünkü bunu senden duymak istiyorum."

"Eh, her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Değil mi?"

"Hayır. Edebilmiyoruz."

"Onu seç," diye homurdandım, yabancı otları kovaya atarken. "İyi bir aileden geldiği için mi?"

"Hayır. Çünkü onu zaten seçtin. Sözünün bir anlamı olsun. Ve eğer o senden ayrılmaya çalışırsa, onun için savaş. Senin mükemmel olmana ihtiyacı yok; sadece onun tarafında olmana ihtiyacı var. O yüzden onu seç."

"Ya seni seçersem?" "O

zaman aptalsın

demektir." "Neden?"

Dönüp kolumla alnımdaki teri siliyorum. "Çünkü o, her acil durumda kafayı yemeyecek. Onu ayakta tutmak zorunda kalmayacaksın. Ve New York'ta, San Francisco'da ya da nerede yaşamak istersen orada yaşayabilirsin, çünkü onunla birlikte imkânlar sonsuz." Kirli parmağımı göğsüme saplıyorum. "Ama önümüzdeki on yıl boyunca o küçük çocuğun olduğu her yerde olacağım, onun bir erkeğe dönüşmesini izleyeceğim çünkü *tek* istediğim bu. Hepsi bu. Seyahat etmeye ihtiyacım yok. Gösterişli bir kariyere ihtiyacım yok. Bir kocaya. Yağmurlu futbol günleri ve hafta sonu tiyatro seansları dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim geleceğim seyirci olmak. Karışmamak. Artık bana ait olmayan bir şeyi almamak."

Murphy'nin yüzü asıldı ve başka yere baktı. "Adı ne? En azından bunu söyleyebilir misin?"

“Cameron.”

“Cameron,” diye tekrarladı. “Soyadı ne?”

Başımı sallıyorum. “New York’a git, Murphy. O yetim değil. Onu seven bir ailesi olan genç bir çocuk. İki küçük kız kardeşi var. Bir Bernedoodle’ı var. Arkadaşları var. En iyisini hak ediyor ve tam da buna sahip.”

Murphy dudaklarını büküp birkaç saniye bana bakar, sonra başını sallar. Sonra cebinden bir şey çıkarır ve bana uzatır.

Gözlerime vuran güneşi gözlerimi kısarak, parlak şeye, yani yüzüğe uzanıyorum. Nişan yüzüğümü, onun kiralık evindeki şarap kadehlerinin bulunduğu dolapta bırakmıştım. Bunca zamandır saklamış.

“Bekledim,” diyor. “Hayatıma devam etsem bile, bir parçam bekledi. Seninle olmak için mi? Seni görmek için mi? Sana yüzüğü vermek için mi? Ya da belki sadece iyi olduğunu bilmek için mi? Bilmiyorum. Ama bekledim.”

Yüzüğe bakıp onun sözlerini dinlerken gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum. “İyiyim,” diye mırıldanıyorum.

“Biliyorum.” O dönüp eve doğru yürürken, ben de bu sonun getirdiği acıyı yutuyorum.

Elimdeki yüzüğe bakıyorum. Kazadan iki gün önce onun dolabında *bulmuştum*. Chris, bu kadar meraklı davranarak o anı mahvettiğimi söylemişti. Ben de şaka olarak, zaten onunla evlenmeyeceğimi söylemiştim. Bu yalan, bizim için korkunç bir gerçeğe dönüştü.

Bölüm Elli

Murphy

Yalanlar yavaş bir ölümdür. Gerçek ise hızlı bir ölümdür.

"Beni kaç kez baştan çıkardığını sayamadım bile," diyor Blair, yumuşak müziğin çaldığı, havayı sarımsak ve baharat kokusunun doldurduğu loş ışıklı İtalyan restoranında şarabından bir yudum almadan önce.

Gülümsüyorum, bir elimde bira şişesini sakın bir şekilde tutarken, diğer elim bacağımın üzerinde sıkı bir yumruk haline gelip açılıyor.

"Bana söz ver, her zaman çıkmaya devam edeceğiz. Çocuklarımız olduğunda ve yorgun düştüğümüzde bile. Bir bakıcı tutacağını, güzel bir restoranda rezervasyon yapacağını ve beni bir geceliğine kaçıracağını söz ver." Bir parça ekmek koparıp ağzına atıyor.

Garson makarna kaselerimizi masaya koyuyor. Gülümsüyor ve teşekkürlerimizi mırıldanıyoruz.

"Bu harika görünüyor." Blair penne'sine üfler ve dikkatlice bir ısırık alır. "Mmm..." Gözlerini kapatır.

Yine gülümsüyorum çünkü o çok güzel ve hayat dolu. Gülümsemesini ve bir şeye heyecanlandığında gözlerinin adeta dans etmesini seviyorum. Coşkusu bulaşıcı. Ve tanıştıktan sonra, bu bana da bulaştı. Ona çok şey borçluyum ve hayatımın geri kalanını ona minnettarlığımı göstererek geçirmeliyim.

"Düğün organizatörü, mekanın bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir düzenini gönderdi. Çiçeklerle, yumuşak sarı ve beyaz tonlarla nasıl görüneceğini. Sandalyelerin arkasındaki altın fiyonklar. Mumlar. Muhteşem olacak. Sana telefonumdan gösterirdim ama tam olarak yansıtamaz. Yarın eve gittiğimizde, dizüstü bilgisayarımda açarım." Bir ısırık daha alır ve bakışlarını bana çevirir. "Ne?" diye mırıldanıyor,

peçeteyi ağzına bastırarak. “O bakış da ne? Neden yemiyorsun?”

“Nasıl yaptın?” diye soruyorum.

Blair gözlerini kısar. “Neyi?”

“Önceki nişanlarını bozduğunda. Nasıl yaptın? Yüz yüze mi? Telefonla mı? Mesajla mı?”

Peçeteyi tekrar kucağına koyar, yavaşça yutar. Sonra şaraptan bir yudum alır. “Sana bunu yapmayacağım. Sen benim tekimsin, bebeğim. Lütfen bana güven.”

“Güveniyorum,” diyorum. “Sadece bilmem gerekiyor.” Kaşlarını çatıyor, alnı geriliyor.

“Gergin miydin? Korkuyor muydun? Tereddüt ettin mi?”

Burnundan derin bir nefes aldıktan sonra, nefesini tutar ve aynı yavaşlıkla verir. “İlk seferinde, sadece onun evine gittim. Ben...” Başını salladı. “Çok korkmuştum. Onun tepkisinden korkuyordum. Cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum. Evet, fikrimi değiştireceğimden de endişeleniyordum. Ama içimi kaplayan en büyük duygu, bunu yapmamak ve hayatımın geri kalanını sevdiğim ama yeterince sevmediğim biriyle geçirmekten duyduğum korkuydu.” Mavi gözleri benimkilere baktı. “Anlatabildim mi?”

Ona hafifçe başımı salladım.

“İkinci sefer daha kötüydü. İlk seferinde olduğu gibi tek kelime bile etmeden ağlayarak dağılmak istemedim, bu yüzden onunla kavga ettim. Onu kışkırttım. Ve bana kızdığında, ilişkiyi bitirdim.” Gözlerini kaçırıyor, acı dolu bir gülümsemeyle gözlerinin kenarlarını siliyor. “Kendimi çok korkak hissettim. Birkaç gün sonra özür dilemeye çalıştı ama çok geç olduğunu söyledim.”

Burnunu çekiyor ve ben ortadan kaybolmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Bilmiyorum, ama burada olmak istemiyorum.

“Eğer tekrar yapma şansın olsaydı, ne yapardın?” Duramadığım için soruyorum.

“Neden?”

“Çünkü geçmişten ders çıkarmak önemli bence.”

Şarabından bir yudum daha alır, bu sefer cesarete ihtiyacı varmış gibi biraz daha büyük bir yudum. “Bilmiyorum.

Kötü bir haberi vermenin iyi bir yolu yok. Zor. Acı veriyor. Doğru kelimeler asla bulunmuyor çünkü onlar yok.”

Masanın ortasındaki çay mumu sönecekmiş gibi titriyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

“Evlenme teklif ettiklerinde evet dediğine pişman mısın?”

Artık aç değilmiş gibi makarnasından daha küçük bir lokma alır ve çiğnerken bakışları kasenin üzerinde kalır. “Bilmiyorum. Doğru kararı vermemiş olmaktan pişman mıyım? Yani, tabii ki. Ama ben mükemmel değilim. Her hatamızı, her yanlış kararımızı sonsuza kadar pişmanlık duyarak mı geçirmemiz gerekiyor? Belki de o zamanlar yanlış bir karar değildi. Belki o anda doğrudu, ama koşullar ve duygular değişti. Anlıyor musun?”

Bana baktığında, “Anlıyorum,” diye fısıldadım. Beni duyduğundan emin değildim, ama sonra dudakları aralandı ve gözleri kırılmayı bıraktı.

Nefes alıp almadığından emin değilim.

Bu, hayatımın en uzun anı. Alice’in arabası köprünün kenarından suya düşmeden birkaç saniye önce böyle hissetmiş olabileceğini düşünüyorum. Yavaş çekim, kare kare, oysa gerçekte her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor.

Ve duyuyor. Blair gözlerini kırıyor ve gözlerindeki gözyaşları yüzüne akıyor.

Her şey bitti.

"N-neden?" Titrek elini ağzına götürüyor, gözlerini kapatıyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor.

Boğazımdaki yumru büyüyor. Ve acıyı veren kişi olmama rağmen, gözlerim duygudan yanıyor.

Kötü bir şeyi yapmanın iyi bir yolu yoktur. Birine kötü haber vermenin iyi bir yolu yoktur. Zordur. Acı verir. Doğru kelimeler asla bulunmaz çünkü onlar yoktur.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, doğru kelimeleri bulamamak mı, yoksa onun kelimelerini çalmak, tek tek ondan almak, onu bizim için çıkmaz bir yola sürüklemek mi?

Blair çantasını kapıp sandalyesini geriye itti, sonra restorandan dışarı koştu. Masaya bir tomar para attım ve peşinden koştum. Ön kapıdan dışarı çıktığımda donakaldım. O kaldırımdaydı,

kaldırımda, bir eli elektrik direğine dayanmış, diğer eliyle saçlarını geriye çekmiş, sanki kusacakmış gibi eğilmiş durumda.

Yutkunurum ve gözlerimi silerim, sonra yerden çantasını alırım. Sonra onu kollarıma çekerim. O da bana sarılmaz, ama karşı koymaz da. Birlikte acı çekiyoruz ve bir zamanlar sahip olduğumuz, ama bir daha asla aynı olmayacak aşkımızın yitirilmesini yas tutuyoruz.

"Seni gitmek istediğin her yere götürürüm," diyorum, arabanın kapısını açarak.

Koltuğa bakıyor ama binmiyor. "Anahtarı ver."

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniye, sonra anahtarı ona veriyorum. "Çantayı arkadan al."

Yine, isteğini bir saniye düşünürüm, sonra çantamı arkadan çıkarırım.

Yolcu kapısını kapatıyor, duruşu sarkık, gözleri donuk. "Senden Senden *nefret ediyorum*."

"Biliyorum."

"Alison'a gidiyorum. Yarın eve döndüğümde gitmiş olmanı bekliyorum."

Başımı sallıyorum. "Ailenle konuşacağım."

Çenesini sıkarak başını salladı. "Hayır. Tek kelime etme. Sadece eşyalarını al ve git. Seni görmelerine izin verme. Açıklama yok. Veda yok."

"Blair..."

"*Hayır* dedim."

"Tamam," diye fısıldadım.

Elli Birinci Bölüm

Alice

Asla çok geç değildir, ta ki geç olana kadar.

"Sana olan aşkım bitti."

Gülümsüyorum ve günün çiçek aranjmanını yemek masasına koyarken, Bay Morrison taze çileklerle süslenmiş ve yerel bal ile tatlandırılmış, kalp sağlığına iyi gelen yulaf ezmesi kasesine kaşlarını çatıyor.

"*Why We Are Carnivores & How Plants Try to Poison You (Neden Etçiliz ve Bitkiler Sizi Nasıl Zehirlemeye Çalışıyor)* adlı bir kitap olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum." Gülüyorum.

"Bu öğleden sonra okumaya başlamalıyız. Eminim sen beni terk etmeden bitirebiliriz."

Kahvesini yeniden dolduruyorum. "Buradaki işim neredeyse bitti. Seni terk etmiyorum. Seni özgür bırakıyorum."

Ben yatak çarşaflarını toplamak için odadan çıkarken o bir şeyler mırıldanıyor. Blair ve Murphy henüz dönmemiş, bu yüzden önce onların yatağını topluyorum. Çarşafları kollarımda tutarak kapıya doğru yürüyorum, ama bir şey gözüme çarpıyor. Yarısi boş olan dolap. Blair'in kıyafetleri yerlerinde asılı duruyor, ama Murphy'ye ait tek bir parça bile yok.

Masaya bakıyorum. Bilgisayarı ve siyah sırt çantası da yok. Neler oluyor?

Çamaşır odasına giderken merdivenlerin önünden geçerken, Vera merdivenlerin tepesinde belirir.

"Günaydın," diyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp başını sallıyor, gözleri yaşlarla kızarmış.

"Oh, iyi misin?" arşafıarı yere bırakıp merdivenleri tırmanıyorum.

Başını yarım düzine kez salladı, sonra parmak uçlarını gözlerine bastırdı. Kollarımı açtım ve o da sarılmamı kabul etti.

"Onu terk etti," diye fısıldadı Vera titrek bir sesle. "Murphy düğünü iptal etti." Hıçkırıklarla boğuldu.

Başım dönüyor.

Düğünü iptal etti. Giysileri yok.

O gitmiş.

Elli İkinci Bölüm

Alice

*Hadi, büyük hayaller kur.
Ne olacağını asla bilemezsin.*

İki Ay Sonra ...

Edina'daki, Cameron'ın evinin karşısındaki ev için bir teklifte bulundum, ama ilk çocuklarını bekleyen bir çift benden daha yüksek bir teklif verdi. Yıkıldım.

Tek tesellim, Hunter'ın bana Minneapolis şehir merkezinde bir çatı katında yaşayan arkadaşıyla sıkıcı ama maaşı iyi bir iş ayarlaması. İşe ücretsiz konaklama dahil değil, ama sorun değil. Şimdilik Edina'da bir daire buldum, böylece oğlumu görmek kolay ve rahat olacak.

Murphy'nin telefon numarası bende yok, bu da kaderin bir cilvesi, ve Hunter ya da Vera'dan bunu şüphe çekmeden almanın bir yolunu bulamadım. Zaten ne diyecektim ki? Beni seç mi? Bunun için biraz geç kaldım. O ne Blair'i ne de beni seçti, ve onu suçlamıyorum.

Yine de onu özlüyorum.

Bugün sonbahar futbol sezonu başlıyor. Cameron'ın hangi sahada oynadığını bilmiyorum, bu da Callen'la tanıştığım günü hatırlatıyor. Ah, Callen... O da burada olabilirdi. Cameron'ın anne babasını ve iki küçük kız kardeşini C Sahası'nın yanında sandalyelerini kurarken görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor. Çocuklar ısınma egzersizlerini yaparken dört bir yana koşarken, mavi formalı grubun içinde çilli, siyah saçlı çocuğu arıyorum. Onu topu

sonra sıranın arkasına koşarken içim ısınır. Koç şakacı bir şekilde Cameron'ın saçlarını karıştırır, bu da onun yüzüne bir gülümseme getirir.

Katlanır sandalyemi ebeveynlerin sırasının oldukça arkasına kuruyorum. Tam oturduğum anda, Cameron'un babası yeni koçla sohbet etmek için ayağa kalkıyor. İki adam bir şeye gülüyor, sonra koç beyzbol şapkasını çıkarıp başının arkasını kaşıyor.

Ne oluyor lan?

Bu Murphy. Yeni koç o mu? Sandalyemin kollarını sıkıca kavradım, karnımın derinliklerinde öfke birikiyordu. Bunu nasıl yapardı? Cameron'ın hayatını bozmamak konusunda çok net olmuştum. Ne yaptı? Ne söyledi? Öfkenin boynuma tırmanıp yanaklarıma yerleştiğini hissederek sandalyemden kalktım. İşte o anda Murphy'nin dikkati saha kenarından uzaklaşıp bana yöneldi.

O kadar geniş bir gülümsemeyle sırtıyor ki, Cameron'ın annesi de dahil olmak üzere birkaç anne, onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için arkalarına bakıyor.

Ölmek istiyorum, ama onu öldürmeden önce değil.

Bana el sallıyor. "Gel, ailemle tanış tatlım!"

Ailelerle tanışmaya mı? Tatlım mı?

Ne yaptı bu adam? Titrek bacaklarımla sahaya doğru sürünürken midem burkulur.

"Bu benim karım Alice," diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, vücudum kaskatı kesiliyor. *Karım mı? KARIM MI!?*

"Paris'ten ne zaman döndün?" diye soruyor Cameron'ın annesi, kısa sarı at kuyruğunu sıkılaştırarak.

Bu, asla aşılmaması gereken dördüncü duvar. Çok korkuyorum, ama çocuğumu büyüten bu hoş kadın bana gülümsediğinde ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir Paris gezisini sorduğunda, kalbimde yeni ve beklenmedik bir şey hissediyorum.

Sessizlik çok garip bir hal alınca Murphy benim yerime cevap veriyor. Elimi tutup beni kendine çekiyor. Şapkasını ters çevirdikten sonra "Merhaba" diye fısıldıyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor.

Ona karşılık veremiyorum çünkü hareket edemiyorum, konuşamıyorum, hele ki kocama öpücük vermek bir yana...

"Sandalyeni yaklaştır," diyor Cameron'ın annesi. "Bir kişiye daha yer açmak için kenara kayacağız."

"Çocukların yanına dönmem gerek," diyor Murphy. "Maçı keyfini çıkarın." Göz kırıyor ve şapkasını düzelterek sahanın ortasına doğru yavaşça yürüyor.

"Ben Rose, bu da kocam Jonathan. Bebeğim, Alice'in sandalyesini getirir misin?"

"Ah, ben alabilirim..." Beynim ve ağzım tam olarak işbirliği yapamadan, Jonathan terk edilmiş sandalyemin yarısına kadar gelmiştir.

"Bunlar bizim iki kızımız, Casey ve Aurora."

İki sarışın kız bana tek bir bakış bile atmaz. Kucaklarında M&M'leri renklere göre ayırmakla çok meşguller.

"Teşekkürler," Cameron'ın babası sandalyemi Rose'un yanına koyduğunda, söyleyecek iki kelime daha buluyorum.

"Sırada topu tekmeleyecek olan oğlumuz. Kahverengi, dağınık saçlı olan. Saçını kestirmesi lazım," Rose gülüyor. "Adı Cameron."

"Cameron," diye fısıldıyorum.

Gözlerim yanıyor, bu yüzden güneş gözlüklerimi takıyorum. Bu korkunç. Aynı zamanda harika. Panik yapıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Mutluluk

gözyaşları.

Korku dolu

gözyaşları.

Neler oluyor?

"Murphy bize, senin zengin bir iş adamının yönetici asistanı olduğunu söyledi. Dünyanın dört bir yanına sık sık seyahat ediyor musun?" diye soruyor Rose.

"Şey," boğazımı temizleyip oyuncular ve koçlarına odaklanmaya devam ediyorum, "genelde hayır. İşim daha çok onun evinde sıradan işleri yapmakla ilgili. Paris gezisi bir sürprizdi."

"Fransızca biliyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Pek sayılmaz." Gergin bir kahkaha kaçıyor. "Aslında hiç bilmiyorum."

"Peki, yardıma ihtiyacın olursa, Jonathan akıcı bir şekilde Fransızca konuşur.

Değil mi, canım?" Elini onun dizine koyar.

O ise dikkatini sahaya vermeye devam ediyor. "Oui."

İlk kez içten bir gülümseme hissediyorum. O, ilişkilerinde golden retriever, o ise kara kedi.

"O tüm çocuklara Fransızca öğretti, ama en kötüsü benim. On beş yıldır evliyiz ve sanırım on kelimedenden az

.” Kadın gülüyor.

Gözlerimde yeni bir gözyaşı birikiyor. Ondan çok hoşlandım. Ve oğlum Fransızca mı konuşuyor?

Maç başlıyor ve kalbim bu kadar duyguya yetişemiyor. Murphy'nin son iki aydır ne yaptığını bilmiyorum, ama bir noktada Cameron'ın oğlu olduğuna karar vermiş, bunu kesin olarak asla bilemeyeceğiz.

Bunun onu hayalperest mi yoksa gelmiş geçmiş en iyi adam mı yaptığını bilmiyorum.

Galibiyetin ardından tüm ebeveynler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, ben de öyle yapıyorum çünkü benim de sahada bir oğlum var. Takımlar el sıkışmak için sıraya giriyor, aslında yumruk tokuşturuyorlar.

Cameron, Rose ve Jonathan'a doğru koşar. Güneş gözlüklerim olduğu için şükürler olsun. Gözyaşlarım görünmeden önce onları silerim. Kalbim patlayacak gibi. Onu doğurduğum gün ve onu bıraktığım gün dışında, oğluma en yakın olduğum an budur.

"İyi oyundu, bebeğim." Rose ona sarılır.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış gibidir.

"Aferin şampiyon," diyor Jonathan, Cameron ona sarıldığında sarılır.

“Cam, bu Koç Paddon'un eşi Alice.” Rose beni

Boğazımdaki düğümü yutmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım konuşamıyorum. Bu yüzden gülümsüyorum ve umarım bu her şeyi ifade eder.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” der ve elini uzatır.

Hayret!

Ne kadar kibar bir genç yetiştirmişler. Minnettarım, gurur duyuyorum ve henüz kelimelere dökemediğim milyonlarca başka duygu içindeyim.

Elini sıkıyorum, biraz fazla uzun tutuyorum ama kendime engel olamıyorum. Sonra tamamen dağılmadan hızlıca “Ben de” diyorum.

O, uzaktan görebildiğimden çok daha güzel, yakışıklı, sevimli, kısacası her şeyiyle daha da muhteşem. Gözleri ela rengi.

Benimkiler mavi.

Chris'inkiler de

maviydi.

Bunun, ela gözlü bir çocuk yapamayacağımız anlamına gelmediğini biliyorum, ama Murphy'nin gözleri ela.

"Peki, öğleden sonra görüşürüz herhalde," diyor Rose.

Görüşecek mi?

Gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

Ebeveynler sandalyelerini ve çocuklarını toplarken ben aynı yerde donakalmışım. Bu gerçek mi?

Murphy ve diğer koç, futbol toplarını ve antrenman konilerini bir file çantaya topluyor.

"Yarın antrenmanda görüşürüz," diyor diğer koç Murphy'ye, sonra da muhtemelen oğlu olan oyunculardan biriyle birlikte otoparka doğru yürüyor.

"Kazandık," diyor Murphy, sandalyemi çantaya koyarken. Sonra sandalyeyi bir kenara bırakıp yavaşça güneş gözlüklerimi çıkarıyor ve başıma takıyor.

Gözlerimin şişkinliğini hissediyorum, bu yüzden ne kadar kırmızı ve şişmiş olduklarını ancak tahmin edebiliyorum.

Elleriyle yüzümü kavrar, başparmaklarıyla yanaklarımı okşar. "Kazandık," diye tekrar fısıldar.

Maçtan bahsetmiyor.

"Bunun senin için yeni bir şey olmadığını biliyorum, ama benim için yeni ve gerçekten çok iyi hissettiriyor." Gülümsüyor ve sonra beni öpüyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve bir sonraki maç için yeni bir grup oyuncu ve ebeveyn sahaya doğru ilerleyene kadar öpüşüyoruz.

Murphy öpüşmeyi bitirip gülümsüyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Bir elinde ekipman çantasını ve sandalyemi taşıırken, diğer eliyle elimi tutarak beni otoparka götürüyor.

"Bu riskliydi, Murphy. Seni sahada gördüğümde sana çok kızmıştım. Çok yakındın. Biz onun ebeveynleri değiliz."

Kıkırdar ve eşyaları koyu kiraz kırmızısı bir kamyonetin arkasına yükler. Bu araba, beyaz lüks bir SUV'den ona daha çok yakışıyor.

"Biliyorum. Biz farklıyız." Arka kapıyı kapatıyor. "Ne?"

Belimden tuttu ve yüzünü boynuma gömdü. "Göreceksin. Nereye park ettin?"

Birkaç sıra ötesini işaret ettim. "Tamam. Beni takip et."

Kaşlarımı çattım, bu da onun gülümsemesini daha da genişletti. İşaret parmaklarını ağzımın köşelerine bastırarak gülümsememi zorladı.

"Dur." Başımı çeviriyorum.

"Sen dur. Somurtmayı bırak. Endişelenmeyi bırak. Kendini değersiz hissetmeyi bırak. Sadece beni takip et. Ben yanıdayım." Kamyonetine atlar.

Başımı sallıyorum ve kalabalık otoparkta arabama doğru yol alıyorum çünkü bana ne göstereceğini çok merak ediyorum. Murphy beni kaybetmemek için yavaş sürüyor.

Yol tanıdık geliyor. Fazlasıyla tanıdık.

Ağaçlıklı caddeler yıllardır zihnime kazınmış durumda. Cameron'ın evine vardığımızda fren lambaları yanıyor.

ama kamyoneti yavaşça yanından geçip, onların evinden iki ev sonra bir araba yoluna saptı. Geri geri çıkıp dönmesini bekledim, ama dönmedi. Kamyonetinden atladığında, ben de caddenin karşı tarafına park ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum, arkamdan arabanın kapısını kapatarak. "Açım. Bize öğle yemeği hazırlayabileceğini düşündüm.

Belki

güzel bir biftek ve salata, gizli Dijon sos tarifinle."

Tek yönlü caddeyi geçmeden önce sağa bakıyorum. Sonra, şu anki sakinler benden daha yüksek teklif vermeden önce satın almak istediğim eve bakıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, park etmiş kamyonetinin arkasındaki araba yolunda tereddütlü adımlarla ilerlerken.

"Bilirsin, Ribeye ya da New York strip." Elimi tutar ve beni ön kapıya çeker, sonra cebinden bir anahtar demeti çıkarır ve kapıyı açar.

"Murphy," diye fısıldıyorum.

"Ev kurallarını unutma: ayakkabılarını çıkar." Mütevazı, açık yeşil renkli, iki katlı evin kapısının hemen içinde spor ayakkabılarını çıkarır.

Ben kıpırdamıyorum, o da önümde çömelip ayakkabılarımı çıkarıyor, sonra elimi tutup beni dört basamak yukarı, meşe parke zeminli ve beyaz ahşap işçiliğiyle süslenmiş ana kata çıkarıyor. Güneş ışığıyla dolu oturma odasının pencereleri, yemyeşil arka bahçeye bakıyor. Köşede rahat bir odun sobası duruyor.

Yavaşça bir tur attım.

“Kaybolmuştum,” diyor. “Bir kadının yasını tutarken, bir başkasına layık olmadığımı hissediyordum. Seni istemenin ve seninle olmanın yanlış olması hoşuma gitmiyordu. Kalbim bunu kabullenemiyordu. Bu yüzden annemin yanına taşındım ve ona hiç bilmediği her şeyi anlattım.” Gülümsüyor. “Bana onunla neden zaman kaybettiğimi sordu. O zaman *Alice Harikalar* Diyarında oyun programını çıkardım ve Cameron adında birini aradım. Soyadının Beckett olduğunu öğrendiğimde, evini bulmak daha kolay oldu. Senin caddenin karşısındaki eve yakın olması gerektiğini biliyordum. Ne yazık ki o ev artık satılık değildi, ben de kapıları çalmaya başladım, evini bana satmak isteyen var mı diye bakmak için.”

“Murphy...” Duygularım göğsüme yumruk gibi indi.

“Teklifimi kabul ettikleri gün, oğlumuzla tanıştığım gündü.”

Oğlumuz.

“Ailesi gerçekten harika insanlar. O, iyi konuşan ve terbiyeli bir genç. O gün bahçede futbol topuyla oynuyordu, ben de ona eşlik ettim. Futbol oynayıp oynamadığını sordum, evet dedi, ama koçları taşınyordu, bu yüzden yeni bir koça ihtiyaçları vardı.” Murphy omuz silkiyor. “Benim vaktim vardı.”

Gülerek gözlerimi siliyorum.

“Peki ne yapacağız, güzelim?” Kollarını belime doluyor. “Oğlumuzun komşusu mu olacağız? Onu çalıştıracak mıyız? Çimlerimizi biçmesi için onu işe alacak mıyız? Ona kurabiye mi pişireceğiz? Tiyatro oyunlarına mı gideceğiz?”

Dudaklarımı dişlerimle ısırıp burnumu çekiyorum. “Bu tuhaf mı?”

Yanaklarımı silip başını sallıyor. “Evet. Ve ben de varım. Biz stalker’ız, ama iyi anlamda. Gizli koruyucular.”

“Sadece netleştirmek için soruyorum, benimle yaşamamı istiyorsun, doğru mu?”

Dudakları seğirdi. “Şey, herkese bir karım olduğunu söylediğime göre, senin benimle yaşamam iyi bir fikir bence.”

“Beni ne zaman bulup bu evi satın aldığını söyleyecektin?”

“Asla. Geleceğini biliyordum.” Bacaklarımın arkasından tutar ve beni kendine doğru kaldırır.

Bacaklarımı beline doladım. “Yani yeni rolüm senin karınmış gibi davranmak mı? Ev hanımın mı?”

“Kim rol yapmaktan bahsetti ki?” Boynumu öper. “Evimizin geri kalanını görmek ister misin?”

Parmaklarımı saçlarında gezdirip kulak kepçesini öptüm. “Evet.”

“Yatak odasından başlayalım,” dedi, koridorda yürürken ağzını boynumdan yukarı doğru kaydırıldı.

Beni ayağa kaldırıp, gömleğini çıkarırken kapıyı tekmeleyerek kapattığında kıkırdıyorum.

“Beni seç,” derim, o şortunu bacaklarından aşağı indirirken.

Murphy başını kaldırıp, sanki sözlerimi anlamamış gibi bir anlığına bana bakar.

“Senin beni seçmeni istedim.”

O sırtıyor. “Biliyorum. Seni çoktan seçmiştim. Sadece bunu söylemeni istedim, bu tür bir sevgiye ve mutluluğa layık olduğunu hissetmeni istedim.” Ben gömleğimi çıkarırken o şortumun düğmelerini açıp iç çamaşırımla birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor. “Ama sen kırılmışsın, bebeğim.” Bacağımı öperek yukarı doğru ilerliyor. “Ve sorun değil, ben bir şeyleri tamir etmekte iyiyim.”

“Ben kırık değilim.” Gözlerimi devirdim. “Sen kırıksın.”

Dili bacaklarımdan arasında dolaşınca irkiliyorum. Sonra vücudumda yukarı doğru devam ediyor, sütyenimi çıkarıyor ve göğüslerimi öpüyor.

“Birkaç hafta aralıksız sevişmekle düzeltilemeyecek bir şey değil.” Daha da kıkırdamaya başlıyorum.

Çenem boyunca öpüyor, ereksiyonu bacaklarımdan arasına kayıyor. “Merhaba,” diye fısıldıyor, dudakları benimkileri ele geçirmeden bir nefes önce.

Epilog

Murphy

*Bunu başarmak için bir
topluluk gerektiğinden, kendi
topluluğunuzu kurmayı unutmayın.*

Sekiz Yıl Sonra ...

"Eğer ona dokunursan, elini keserim," diyor Alice, ben çikolatalı krema kasesine parmağımı uzattığımda elinde bir bıçak tutarak.

"Babamın elini kesme," diyor üç yaşındaki Mia, beş yaşındaki ablası Sophie ile mutfak masasında dostluk bilezikleri yaparken.

"O zaman krema kasesinden uzak durması lazım. O, Cam'in doğum günü pastası için."

"Çok küstahsın," diye Alice'in kulağına fısıldıyorum, sonra kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum.

Omuzu seğiriyor. "Dur!" Cam'in sevdiği meyve şişleri için ananas keserken gülüyor.

Burayı evimiz haline getirip iki güzel kızımız olsa da, Alice ve ben her zaman nefesimizi tutarak Beckett'ların taşınmaması için dua ettik. Rose ve Jonathan'la yakınlaşmakla kalmadık, Cameron ve kızlarıyla da ömür boyu sürecektir bağlar kurduk. Ailelerimiz birlikte tatile çıktı. Jonathan'la golf oynuyorum. Rose ve Alice ise rekreasyon merkezinde bir pickleball takımında oynuyor.

Jonathan hayat sigortası satıyor ve Rose, ızgaraya atılabilecek veya Crock-Pot'a atılabilecek şeyler dışında yemek yapmaktan hoşlanmayan bir peyzaj mimarı. Bu yüzden Cameron, Alice'in sürekli pasta ve yemek pişirdiği için gelmiş geçmiş en iyi komşu olduğunu düşünüyor. Rose, Jonathan'dan boşanıp Alice ile evleneceğini şaka olarak söylüyor.

"Ben garajda olacağım," diyorum.

"Bana da biraz odun ayır," diyor Alice sırtarak.

Bir gün kızlarımız, annelerinin odun kavramıyla benim odun tornalama hobimin tamamen farklı şeyler olduğunu anlayacaklar.

"Her zaman yaparım," diyorum ve garaja gitmeden önce bir bardağa güneş çayı dolduruyorum.

Sanat eserlerim birkaç yerel galeri ve dükkanda kolayca ve hızlıca satıldığı ve hâlâ serbest teknik yazarlık yaptığım için, ev elbisesi giyen tam zamanlı bir ev hanımına yetecek kadar para kazanıyorum. Ancak, onun çıplak ayakla çim bahçede dolaşıp bahçesine gidip gelmesini tercih ederim.

At kuyruğu yok.

Dalgalı kumral saçları arkasında dalgalanıyor. Bu, lanet olası en güzel hayat.

Bir sonraki projem için yeni tahta parçaları keserken, Cameron yan kapıyı açıp arkasından kapatıyor.

"Selam dostum. Naber? Yarın on altı yaşına girmeye hazır mısın?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Ne Rose ne de Jonathan, Cameron'ın evlatlık olduğunu hiç bahsetmediler, bu yüzden ona söyleyeceklerinden emin değilim. Ama önemli değil. O, on altı yaşındaki halimin tıpatıp aynısı ve annem de bunu fark etti. Alice ve ben, Cameron'ın tıbbi bir acil durumu olup böbrek nakli veya kemik iliği nakli gibi bir şeye ihtiyaç duymadıkça bu konuyu asla açmamaya karar verdik.

"Bu kamp hakkında ne düşünüyorsun?" Bana telefonunu ve Atlanta'daki bir futbol kampıyla ilgili e-postayı gösteriyor.

"Hmm, ailen ne diyor?" Aletimi torna tezgahına monte ediyorum.

"Sana sormamı söylediler."

Gülüyorum. "Bana ilet. Sonra okurum."

"Teşekkürler." Telefonunu cebine koyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şey, sanırım Alice'in babası için bir satranç takımı yapacağım."

"Harika. Bir ara bana nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Ona bakıyorum. "Ağaç tornalamayı öğrenmek mi istiyorsun?"

“Evet.” Başını sallıyor. “Yani, öğrenebileceğimi düşünüyorsan.”

Göğsüm kabardı. “Tabii ki öğrenebilirsin. Öğrenilmesi gereken birçok güvenlik önlemi var, o yüzden önce ailenle konuşacağım, ama sana öğretmeyi çok isterim.” Sesimin fazla heyecanlı çıktığından korkuyorum, sanki benim coşkumla onun futbol takımına olan ilgimi birleştirip, aynaya bakıp birdenbire “Vay canına! Sanırım ben Murphy Paddon’un oğluyum” diye düşünecekmiş gibi.

Rose ve Jonathan ona söylemeden önce Alice ve benim onun öğrenmesinden bu kadar korkmamız komik. Belki de ona evlatlık olduğunu asla söylemezler. O da olur.

“Sır tutabilir misin?” diye soruyor Cameron.

“Sanırım.”

“Bu kıza çıkma teklif etmek istiyorum ama sürekli korkup vazgeçiyorum. Arkadaşlarım hayır diyeceğini düşünüyor. Babama bahsettiğimde ise, hayır demesi için deli olması gerektiğini söyledi. Ama bu bana babaca bir cevap gibi geldi. Sen ne düşünüyorsun?”

Yüz koruyucumu alıp kayışını kurcalıyorum. “Şey, babana katılıyorum. Hayır derse deli olur. Ama hayır diyebilir de. Ve bu çok kötü olur. O yüzden, hayır demesinin, evet diyecek miydi bilememekten daha kötü olup olmayacağına karar vermelisin. Alice ile tanıştığımda, bana ona aşık olmamam için uyarmıştı. Ama aşık oldum. O yüzden ona içimi döktüm. Neredeyse ağlayacaktım.”

“Kaldı mı?” diye soruyor Cameron.

Gülümsüyorum. “Hayır. Onu sekiz yıl boyunca görmedim. Ama o sekiz yıl boyunca ona söylediğim tek bir kelimeden bile pişman olmadım.”

“Henüz bu kıızı sevdiğimi sanmıyorum. Yani...” Alt dudağını dişleriyle ısırıp omuz silkiyor.

“İşte, durum bu.”

“Ama,” burnunu kırıstırıyor, “ondan *gerçekten* hoşlanıyorum.”

“O zaman omuzlarını geriye at, çeneni kaldır. Dişlerini fırçala ve diş ipi kullan. Son saniyeye kadar kendinden emin ol, sonra ona en ufak bir kırılganlık belirtisi göster. Şöyle bir şey söyle: ‘Sana çıkma teklif etmeyi düşünüyorum, ama şu anda kimsenin sevgisinin tek nesnesi olamam, bu yüzden kararımı sana bildiririm. Bu arada, bugün çok güzelsin.’”

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Zaten ona mesaj atacaktım."

Dudaklarımı büzüp yavaşça başımı salladım. "Tamam. Sorun değil. Ama ben aynı cümleyi kullanırdım ve 'kararımı sana bildiririm' yazdıktan sonra, üç nokta ve güneş gözlüğü emojiyle bitirirdim."

"Bu tür bir cümle senin için işe yaradı mı?"

"Kesinlikle."

Kesinlikle hayır.

"Bunu düşüneneğim," diyor ve ben onun sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyorum. "Annene ya da Alice'e sordun mu?"

"Hayır." Tezgahın üzerindeki ağaç kütüğünü parmağıyla kurcalıyor. "Annem bana prezervatif verir, Alice de muhtemelen verir."

Boğazımı temizliyorum. "Şey, prezervatifler iyi bir fikir, eğer, hani, ihtiyacın olacağını düşünüyorsan."

Cameron gözlerini bana kaldırır. "On sekiz yaşından önce de prezervatif alabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyorum. Ayrıca, Cameron'ın garajımda durup benimle bu konuşmayı yapmasının sebebinin, Alice ile prezervatif kullanmamış olmamız olduğunu da biliyorum. "Bazen onlara ihtiyacın olmayacağını düşünürsün... ta ki ihtiyacın olana kadar. Ve o noktaya geldiğinde durmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum..."

"Dostum, cidden. Kondomlarım var."

Yarım düzine kez başımı sallıyorum. "Evet. Harika. Peki... buna torna denir."

Cameron benimle iki saatten fazla garajda takılıyor, ben eve girdiğimde kızlar yatmış, Alice de Cameron'ın on altıncı yaş günü pastasına son rötuşları yapıyor. Oturma odasındaki dedemin pikabından Everly Brothers'ın "All I Have to Do Is Dream" şarkısı yumuşak bir şekilde çalıyor.

"Pastanın fotoğrafını Rose'a gönderdim. Pastaya bayıldı ve Cam'in de seveceğini düşünüyor."

Kollarımı tezgaha dayadım. "Bebeğim, o futbol topları yenilebilir mi?"

"Evet. Fondan yaptım, önce büyük beyaz toplar, sonra da daha küçük beyaz ve siyah toplar. Büyük beyaz topun dışına yapıştırarak futbol topu deseni verdim, sonra da tümünü hafifçe yuvarlayarak küçük topları biraz düzleştirip birbirine bağladım. Çok havalı değil mi?"

Karımın her şeyi harika, muhteşem, muhteşem ve hayranlık uyandırıcı.

"Mükemmel. Neyin mükemmel olmadığını bilmek ister misin?"

Gülümserken burnunu kırıstırarak bana baktı. "Ne?"

Başımı omuzlarımin arasına düşürdüm. "Cameron bir kıza çıkma teklif etmek konusunda benden tavsiye istedi, ama ben işi batırdım. Bir sürü aptalca şey söyledim, sonra konuyu prezervatif konuşmasına çevirmeyi başardım, ama durum gittikçe daha da garipleşti, sonunda ben de kaçtım."

Alice kıkırdar. "Ah, onunla seks hakkında konuşabildiğin için kıskandım."

Başımı kaldırıyorum. "Kıskanıyor musun? Bebeğim, kıskanacak bir şey yok. Aslında bence ebeveynlik yapmanın en iyi yolu, bunu başkasına bırakıp sadece yan komşu olarak yaşamak ve onları şımartabilecek büyükbaba ve büyükanne gibi davranıp sonra geri vermektir. Gerçekten, Rose ve Jonathan'ın Mia ve Sophie'yi büyütmek isteyip istemediklerini sormalıyız."

"Durl!" diye gülerek ellerini siler, sonra bitmiş pastayı buzdolabına taşır. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

"On altı yaşındaki bir gencin gözünde nasıl havalı olunacağına dair dersler mi?"

"Murph, sadece benim gözümde havalı olman yeterli." Buzdolabından kasap kağıdına sarılmış bir şey çıkarır, sonra en sevdiği dökme demir tavayı ön ocağa kaydırır ve ateşi yakar.

Yağ.

Sarımsak.

Biberiye.

Tuz ve karabiber.

Isındıktan sonra, bifteği tavaya atıp kızartır. En son ne zaman gece saat dokuzda biftek pişirdiğini hatırlamıyorum.

"Bundan biraz lazım." Isıyı biraz ayarlıyor. "Ve bundan da biraz." Elini bana uzatıyor. "Dans programımda son bir boşluk kaldı."

"

Gülümsüyorum, bir elimi arkamda saklarken diğer elimi uzatıp yavaşça eğiliyorum.

O elimi kabul edince, onu birden kollarımın arasına çekiyorum, bu da onu nefesini kesiyor. "Bugün Hunter Morrison'ı gördüm," diyor.

"Öyle mi?" Müzikle birlikte sallanırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Parktaydı. Anlaşılan resim yapmaya başlamış, bir ağaç çiziyordu."

"Vera yok mu?"

Kafasını sallıyor. "Vera, Blair kocasıyla ikinci galerisini açarken torununa bakmak için New York'ta. O kişi sen olabilirdin."

"Hmm..." Dudaklarımı büküyorum. "New York'ta sıkıcı bir hayat mı, yoksa her gün öğle yemeğinden hemen sonra göl kenarındaki تنها bir yerde ev hanımıyla sevişmek mi?"

Alice gülüyor. "Her gün değil. Kızlar çarşamba günleri erken çıkıyor." Boynumun arkasını okşuyor ve ağzıma bakıyor.

Onu öpmek için başımı eğiyorum ama o geri çekiliyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Yine onu öpmeye çalışıyorum. Yine o geri çekiliyor.

"Merhaba' demelisin."

Yumuşak sese doğru başlarımızı çeviriyoruz. Sophie köşeden başını uzatıyor. "De, anne seni öpsün."

"Neden yatakta değilsin?" diye sorar Alice.

"Çünkü Cam'in doğum günü partisi için çok heyecanlıyım." Aramıza sıkışıyor, annesinin eskiden yaptığı gibi ayak parmaklarına basarak bacaklarına sarılıyor.

Sophie'yi aramıza alıp müzikle sallanmaya devam ediyoruz. "Söyle, baba," diye fısıldıyor.

Alice'in yüzünü ellerimle çerçeveleyip dudaklarımı onun dudaklarının üzerine yaklaşıtıyorum, çünkü kızlarımızın bizim sevgimizi görmeyi ne kadar sevdiklerini biliyorum.

"Söyle." Sophie'nin fısıltısı tıslamaya dönüşür.

Alice sırtıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Hunter Morrison'ın en sevdiği kurgusal karakteri Jessica Day'e aşık olmak ister misiniz? [Jack & Jill Serisi](#)'ne göz atın. İlk bölüme göz atmak için okumaya devam edin.

Mail listeme katılarak tüm yeni yayınlardan haberdar olun ve özel tekliflerden yararlanın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

Kitaplarımı okumuş diğer okuyucularla sohbet etmek ister misiniz?
[Jonesies'lerle sohbet etmek için buraya tıklayın](#).

Günün Sonu'ndan Bir Ön İzleme

Day

[Bugün Okuyun](#)

*Dört mezar.
Dört tabut. İki
ceset.*

Aile ve arkadaşlardan oluşan bir kalabalık, Golden Gate Köprüsü'nden sadece birkaç kilometre uzaklıkta, bir tepenin eteğinde yer alan mezarlıkta, gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında dört masum insanın kaybını yas tutuyordu. Bir hafta önce bir DEA ajanı ve eşi öldürülmüş, ertesi gün ise iki yetişkin çocuklarının bir apartman dairesinde ölü bulunduğu bildirilmişti. Soruşturmacılar ölüm nedenini, kendi kendilerine ateş ettikleri silah yaraları olarak bildirdi. Aynı soruşturmacılar, raporları karşılığında bir teslimat noktasında bir çanta dolusu nakit para topladılar ve bu da iki boş tabut ve üzerine Jessica Maeve Day ve Jude Paxton Day isimlerinin kazınmış mezar taşlarına yol açtı.

"Kaç kişi kendi cenazesini görecektik kadar yaşar ki?" G.A.I.L'in baş ajanı Knox, başkanlık konvoyu standartlarına uygun olarak özel olarak üretilmiş SUV'nin sürücü koltuğundan mırıldandı.

"Boynunu kırsam bile tek bir lanet gözyaşı bile dökmem," diye cevapladı Jessica Day.

Kibirli ajan, hayatı ve ölümü bir iş gibi gören her pislik gibi kıkırdadı. "Bildiğin her şeyi ben öğrettim sana. Pek endişelenmiyorum."

"Hayır, bana bildiğin her şeyi öğrettin."

"Jess," diye uyardı Jude, yumruğunu sıkışmış elini tutup, o rahatlayana kadar tuttu.

"Yeterince gördüm. Gidelim." Jessica pencereden uzaklaştı ve yavaşça içini çekerek gözlerini kapattı. Neden normal bir hayatı olamıyordu? Çok çalışan ama onu çok seven bir koca, uzun siyah saçlı bir kızı ve saçlarını çekmeyi seven huysuz bir oğlu, beyaz çitlerinin yanına dikilmiş çiçekleri kazıp çıkaran bir köpeği.

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

"Trafik tıkanmış. Birkaç arabayı parçalamadan buradan erken çıkamayız, bu da ortalığı karıştırır. Ve yapmak istediğimiz son şey ortalığı karıştırmak."

Knox'un söylediği her kelime Jessica'yı uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyordu. Bir şeye vurması gerekiyordu. *Birine* vurması gerekiyordu. Hayatının en acı saati her saniye geçiyordu ve sonsuzluk gibi geliyordu. Jessica kendi cenazesini görece kadar yaşamak istemiyordu. Arabadan atlayıp tabuta —*kendi* tabutuna— koşma, içine girip onu canlı canlı gömmelerini sağlama dürtüsüyle mücadele etti. O anda, hiçbir ölüm, alternatif olan yaşamaktan daha acı verici olamazdı.

"Bana bak." Kardeşinin sesindeki tedirgin titreme, tüylerini diken diken etti, saçları diken diken oldu.

Jessica'nın kalbi boğazına kadar çıkmış, gözyaşları gözlerini yakarken vücuduna zonklayan bir acı dalgası yayıyordu. Jude'un neden ona bakmasını istediğini biliyordu. Gizlilik camının diğer tarafında, onun *her şeyi* vardı.

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

"Jess, yapma... lütfen yapma."

Jessica, kendi şakağına doğrultulmuş bir tetiği çekmeden önce birinin bakacağı gibi kardeşine baktı; cansız ve pişmanlık dolu bir bakışla. "Yapmak zorundayım... Onu son bir kez görmek zorundayım."

Kalbi kırık bir kadın gibi duran Jessica pencereye döndü ve orada, ailesinin çevresinde duran onu gördü. Güneş gözlüğü, en parlak sözleri kadar onu yeniden bir araya getiren o derin lacivert gözlerini gizliyordu. O gün giydiği kendine özgü özel dikim takım elbisesi siyahtı. Daha özgün olamadığı için ona lanet etti; cenazesine yakışır bir parıltı olsaydı keşke.

Bakışları adamın ayakkabılarına kaydı. İçinde acının bir anlığına dindiğini hissetti, dudaklarına ulaşmayan bir gülümseme belirdi. Adam

o argyle çorapları giyyordu; onları göremiyordu... sadece biliyordu. Jessica o adamı tanıyordu. Jessica o adamı seviyordu. Ve tam o anda, o adama veda etti. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, acı geri döndü.

Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Jude elini sıktı. "O da bizimle gelebilir."

"Biliyorum." Sesi acının ağırlığı altında çatladı. O zaten onun öldüğünü sanıyordu. "Onu onlardan alamam. Onu istiyorum... ama onlar onu *hak ediyor*."

Days ailesi, medeniyetten milyonlarca mil uzakta, tam anlamıyla ıssız bir yere, gizli bir konuma nakledildi; cep telefonu yoktu, televizyon yoktu, bilgisayar yoktu... alkol yoktu. Uçakla bırakıldılar, kelimenin tam anlamıyla sırtlarında paraşütlerle uçaktan atıldılar. Jessica ve Jude, G.A.I.L. (Masum Hayatlar için Koruyucu Melekler) üyesiydi ve bu nedenle iki alanda uzmandılar: savaş ve hayatta kalma.

Haftalık gıda tayınları, askerlere yardım ve erzak gibi, aynı uçaktan atılıyordu. Ancak onların savaşı fiziksel bir savaş değildi; düşman, duygularını hedef alıyordu. Gizli kameralar yoktu, ancak yasın aşamalarını yaşarken küçük bir kulübede altı ay boyunca tek başlarına yaşamak, acımasız bir psikolojik deney gibi geliyordu. Ebeveynlerinin kaybının ve kendilerinin kaybının yasını tutuyorlardı.

Ölümü birden fazla kez atlatan Jessica, kısa hayatında pek çok şey görmüştü. Kendi hayatının değerini bir kez bile sorgulamamıştı. Mezarlıkta Luke'a sessizce veda edene kadar, aklından bir kez bile intihar düşüncesi geçmemişti. Jude, aylarca onu uçurumun kenarından çekip alırken, omzunu dayanak olarak sunmuş, bazen de onu akılcı davranması için azarlamıştı. En çok yasını tuttuğu kişi, nasıl olur da hayatta kalan tek kişi olabilirdi?

Ne yazık ki, yeni hayatlarında hata yapma lüksü yoktu. Duygusal bağları koparmak onları hayatta tutacaktı. Zaman. Onları iyileştirmeyecekti, ama geçen her gün duygularını sertleştiriyor, onları hissiz bırakıyordu.

Jude, yıldız işaretli gün nihayet gelene kadar takvimlerinde her günü işaretledi. Üzerinde şöyle yazıyordu: fin de journée — Günün Sonu. Kapının çalınmasıyla, altı uzun ayın ardından farklı bir yüz görmek için can atarak birbirlerine sarıldılar.

"Selamlar!" Knox içeri girerken gülümsedi.

Jessica, Knox'u gördüğüne sevineceğini hiç hayal etmemişti. Her bakımdan ondan nefret ediyordu. Ancak o zamana kadar, şeytanın kendisini bile kulübeye kabul ederdi. Kardeşini seviyordu, ama onunla altı ay boyunca, bu kadar ilkel koşullarda yaşamak, zaten şüpheli olan akıl sağlığını zorlamıştı.

"Görünüşe göre birbirinizi öldürmemişsiniz."

Jessica ve Jude birbirlerine anlamlı bir şekilde sırttılar. Birkaç kez, birbirlerini bayılttırmaya ramak kalana kadar kavga etmişlerdi.

"Ödevini yaptın mı?"

"Ödev mi?" Jessica, Jude'a baktı. "Yani birbirimizi öldürmemekten başka bir şey mi vardı?"

Knox inledi. "Tanrım! Siz ikiniz bir kez olsun söyleneni yapamaz mısınız? Yas danışmanlığı almayı ısrar ettik, siz reddettiniz. Jude'un görünür tüm dövmelelerini sildirtmesini önerdik, o da reddetti. Şimdi, geçmişinizi geride bırakıp geleceğinizi planlamanızı istediğimizi çok iyi biliyorsunuz — edinmek istediğiniz yeni meslekler veya beceriler düşünün — ama bunu da yapmadınız mı? İkinizin de kafasına birer kurşun sıkıp bu işi bitirmek istiyorum!"

"İsimler seçtik." Jude gözlerini kocaman açarak sırttı. Yüzünde en ufak bir samimiyet bile gösteremiyordu.

"Eh, şükürler olsun ki bunu yapmışsınız." Knox mutfak masasına oturdu ve çantasından bir bilgisayar çıkardı. "Sizinle bir sürü bilgiyi gözden geçireceğim. Ana hedefimiz sizi güvende tutmak, bu yüzden dinler ve kurallara uyarsanız hiçbir sorun çıkmaz. İkinci hedefimiz ise G.A.I.L'in keşfi ve kimliğinin asla açığa çıkmaması veya tehlikeye atılmaması."

Jessica ve Jude başlarını salladılar. "O zaman başlayalım."

Dört saat sonra çıkış eğitimlerini tamamladılar ve nihai varış noktalarına ulaşmak için az sayıdaki eşyalarını topladılar.

"Her Şey hazır mı?" Knox, bilgisayarına birkaç Şey yazmayı bitirirken sordu.

Küçük kabini son bir kez gözden geçirdiler. "Hazırız," dedi Jude.

"Tamam, oraya vardığımızda yeni kimlikleriniz hazır olsun diye son bir Şey daha var. Ne olacak? Hangi yeni isimleri seçtiniz?"

Days'ler birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

Okumaya Devam Et

Teşekkür

Taylor Swift'in "Fortnight" şarkısından esinlenerek bir hikaye yazmamı istediğin için teşekkürler, Beth Ann. Eminim hayal ettiğin gibi olmamıştır. Benim yorumum nadiren başkalarınıninkiyle örtüşür. Yine de bu çok eğlenceliydi!

Jyl, Minnesota'ya yaptığımız kızlar gezisi için teşekkürler. Orada, bu mekanı gelecekteki bir kitabımın sahnesi olarak kullanacağımı hemen anladım. Umarım gelecekte bu tür gezilerimizi daha çok yaparız.

Bu kitap, çalma listesi olmasaydı bugünkü haliyle olmazdı. Eskiden anne babamın plaklarından eski şarkıları dinlemeyi çok severdim. Büyük bir mobilya parçası gibi duran bir plak çalarları vardı. "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka-Dot Bikini" şarkısına defalarca dans ettim. O zamandan beri, babamın garajında çalışırken arka planda eski şarkılar çalmadığını nadiren görüyorum. Bu yüzden teşekkürler, baba.

Son olarak, tüm kitaplarımı sizlere, okuyuculara ulaştırmaya yardımcı olan her zamanki arkadaşlarıma büyük bir teşekkür: asistanım (Jenn), beta okuyucularım ve düzenleme ekibim (Sarah, Monique, Leslie, Jenn, Shauna), Georgana ve Valentine PR'daki muhteşem ekibi, muhteşem kapak tasarımı için Boja Design. Lyric Audio ve seslendirme sanatçıları Charlotte North ve Robert Hatchet. Fotoğrafının benim kitaplarımdan birinde yer almasını hayal eden Anna Shields'e özel bir teşekkür. Beni etiketlediğin için çok mutluyum. Fotoğraf muhteşem! Teşekkürler.

Jewel E. Ann'ın diğ er eserleri

Tekil Romanlar

Idle Bloom

Undeniably You

Naked Love

Only Trick

Perfectly Adequate

Look The Part

Hayat Başladığında

Sensiz Bir Yer Jersey

Six

Kızıl Taş

Beklediğim Gibi Değil

Lucy İçin

Bizden  nce Aşıklar Ne

Yapar?

Eğer Bu Aşksa

Doğru Adam, Yanlış

Kelime Seni Düşündüm

G ller Zinciri Serisi

Ev Hanımı

Pazar Sabahı Serisi

Pazar Sabahı

Elma Ağacı İyi

Bir Kitap

Orman Yangını Serisi

Hiçbir

Yerden Gelen

Hava

Balıkçı Serisi Çıplak

Balıkçı Kayıp Balıkçı

Jack & Jill Serisi

Günün Sonu

Gecenin Ortası

Sonsuzluğun

Şafağı (tek başına)

Aşkın Dışı (tek başına) Onun

Yüzünden (tek başına)

Seni Kucaklamak Serisi

Seni Tutmak

Beni Serbest

Bırak

Transcend Serisi

Transcend Epoch

Fortuity (tek başına)

The Life Serisi

Önemli Olan Hayat

Çaldığın Hayat Bir

Hayatın Parçaları Bir

Hayatın Anıları

Yazar Hakkında

Jewel E. Ann, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Çağdaş bir aşk romanı olan LOOK THE PART, romantik gerilim serisi JACK & JILL TRILOGY ve duygusal bir kadın romanı olan BEFORE US dahil olmak üzere otuzdan fazla roman yazmıştır. 10 yıl boyunca diş ipi kullanımı konusunda konferanslar veren yazar, akıllara durgunluk veren aşk hikayeleri yazmak için diş hijyeni kariyerinden erken emekli olmuştur. Şu anda Iowa'da eşi, üç oğlu ve bir Goldendoodle köpeği ile birlikte hayatının en güzel günlerini yaşamaktadır.

Özel teklifler alın ve yeni çıkan kitaplar, indirimler ve özel hikayelerden haberdar olun: _

www.jeweleann.com

